இடைவிடாமல் ஜெபம் பண்ணுங்கள்

Pray without Ceasing

Rt. Rev. A.G. Jebaraj
Bishop in Tirunelveli

Centenary Celebrations

இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தில் அன்பின் வாழ்த்துக்கள்

ஏறக்குறைய 7 ஆண்டுகளாக பல இடங்களிலிருந்து சேகரித்த சுமார் 200 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வரை அச்சடிக்கப்பட்ட, ஆரோக்கிய உபதேசங்கள் அடங்கிய, கிறிஸ்தவ ஆவிக்குரிய புத்தகங்களை, பல மணி நேரம் கொடுத்து, பல இலட்சங்கள் செலவு செய்து மின் நூல்களாக *(E-Books)* இலவசமாக (மத்தேயு 10:8) உங்கள் கரங்களில் கொடுப்பதற்கு, அற்பரும் நீசருமான எங்களை பயன்படுத்தின உன்னத தேவனுக்கே சகல கனமும் மகிமையும் துதியும் உரித்தாவதாக. இதைப் போன்ற இன்னும் ஆயிரக்கணக்கான புத்தகங்களை தரவிறக்கம் *(Download)* செய்ய எங்களுடைய இணையதளத்தை சொடுக்கவும்/பார்க்கவும்: *www.WordOfGod.in*

95 சதவீத புத்தகங்கள் அச்சில் இல்லாதவைகளும், காப்புரிமை முடிந்தவைகளுமே. மீதமுள்ள புத்தகங்கள், நல்ல உபதேசங்களை கொண்டிருப்பதால், முடிந்தவரை ஆசிரியரின் உரிமையோடு மின்-நூலாக, இலவசமாக வெளியிடுகிறோம். ஒருவேளை உங்களுடைய புத்தகம் இப்படி இலவசமாக மின்-நூல் *(E-Book)* வடிவில் வரக்கூடாது என்று நினைத்தீர்களானால், தயவு செய்து எங்களை மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள். எங்களுடைய *WhatsApp* எண்ணிற்கோ, மின் அஞ்சலிலோ *(Email)* எங்களுக்கு தெரியப்படுத்துங்கள். உடனடியாக எங்களுடைய இணைய-தளத்திலிருந்து எடுத்துவிடுகிறோம்.

WhatsApp/SMS: +91 90 190 490 70 / +91 7676 50 5599

Email: wordofgod@wordofgod.in

Wishing you in the mighty name of Jesus Christ

We had collected several thousands of old Tamil Spiritual Books which are rich in Sound Doctrines across various places of India for 7 years. Some of them are more than 200 years old books. We have spent millions of hours and money in scanning them and coverting them to E-Books. The work is still in progress. These E-books are published completely free of cost (Matt 10:8) forever. We give all the praise and glory to God for giving this wonderful opportunity to server Him. You can download thousands of similar Tamil Christian E-books from our website www.WordOfGod.in completely free of cost at any time.

95% of these E-Books are not being printed now and their copyrights are already expired. The remaining books are sent as E-Books mostly with the permission from the Authors. If you feel that your books should not be published as E-Book freely, kindly execuse and forgive us. Please let us know the book details by WhatsApp or Email we will remove them from our website.

WhatsApp/SMS: +91 90 190 490 70 / +91 7676 50 5599

Email: wordofgod@wordofgod.in

இடைவிடாமல் ஜெபம் பண்ணுங்கள்

பேராயர் மகாகனம்

அகஸ்டின் ஞானதாசன் ஜெபராஜ்

அத்தியட்சர், திருநெல்வேலி பேராயம்

நூற்றாண்டு நிறைவு விழா

28-03-2005

தொகுப்பு :

ஆயர் ஆர். ஜோசப்

டாக்டர் மேஷாக் கிருபாகரன்

Bishop Jebaraj and Jebakani Jebaraj Memorial Trust

With Best Compliments from:

Dr Meshach G Kirubakaran
MBBS, MD, DM(Neph), MHA, MRACMA, FRACP
Professor of Nephrology
Christian Medical College
Vellore – 632004 S India

PRAY WITHOUT CEASING

Rt. Rev. Augustine Gnanadason Jebaraj
Bishop in Tirunelveli

Centenary Celebrations

28-03-2005

Editors :

Rev. R. Joseph
Dr. Meshach G. Kirubakaran

Bishop Jebaraj and Jebakani Jebaraj Memorial Trust

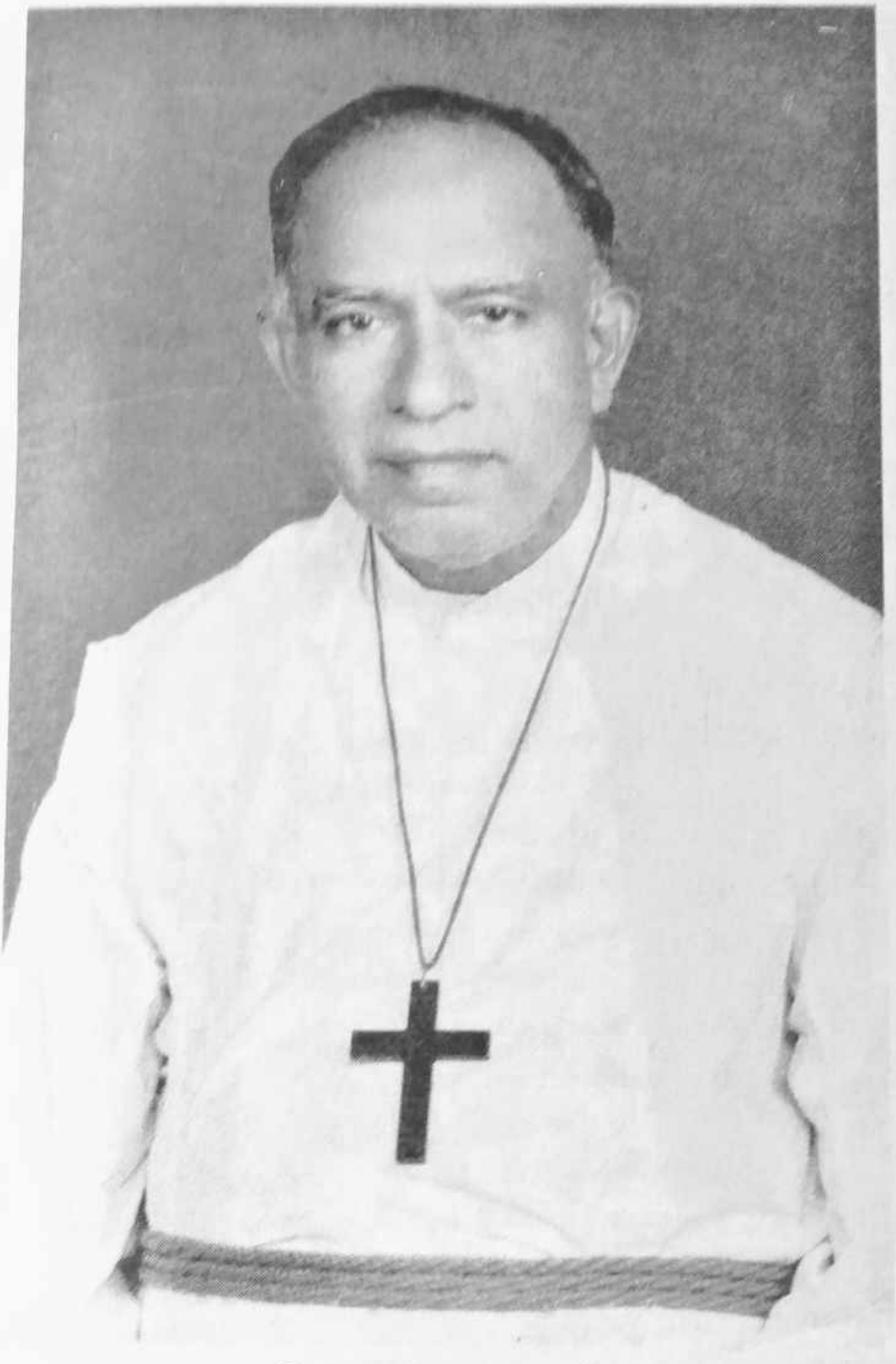

பேராயர் மகாகனம்

அகஸ்டின் ஞானதாசன் ஜெபராஜ்

1905 - 1972

Rt. Rev. Augustine Gnanadason Jebaraj

(Bishop in Tirunelveli : 1953-1970)

பதிப்புரை

ஆயர் ஆர். ஜோசப்

"நேர்மையாளரைப் பற்றிய நினைவு ஆசி விளைவிக்கும்" (*The upright is remembered with blessings*) (நீதி 10 : 7). நெல்லை முதல் இந்தியப் பேராயர் A.G. ஜெபராஜ் அவர்கள் திருச்சபையாம் கர்த்தருடைய திராட்சைத் தோட்டத்தில் உண்மையும் உத்தமுமாய் பணியாற்றியவர்கள். அவர்கள் பிறப்பின் நூற்றாண்டின்போது அவர்கள் வாழ்க்கைச் சிறப்பை எண்ணிப்பார்ப்பது ஆசி தரும். அவர்களின் ஜெபவாழ்க்கை நமக்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டு. அவர்கள் வாழ்க்கை தத்துவம், கொள்கைகள், சாதனைகள் இவைகளை எடுத்துக் காட்டுவதே இம்மலரின் நோக்கம். பேராயர் அவர்களை அறிந்த அன்பர்கள் எழுதியிருப் பவைகளைக் கொண்டு அவைகளை அறியலாம். அவைகள் இப்புத்தகத்தில் இடம் பெறுகின்றன.

"உனக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த மந்தையும் உன் மகிமையான ஆட்டுக்கிடையும் எங்கே?" (எரேமியா 13 :20). இவைபோன்ற வசனங்களினால் திருச்சபையின் சிறப்பை அவர்கள் அடிக்கடி எடுத்துக் கூறினார்கள்.

"அவன் (தாவீது) தன்னுடைய எல்லா ஜனத்திற்கும் நியாயமும் நீதியும் செய்து வந்தான்" (2 சாமுவேல் 8 : 15) பேராயர் அவர்களைக் கவர்ந்த வசனங்களில் ஒன்று. தாவீதைப் போலவே தாமும் தம் மக்களுக்கு நியாயமும் நீதியும் செய்ய அவர்கள் தம்மை அர்ப்பணித்திருந்தார்கள்.

பேராயரம்மா ஜெபக்கனி ஜெபராஜ் அவர்களைப்பற்றிய செய்திகளும் இந்நூலில் இடம் பெறுகின்றன.

"மேன்மை பொருந்திய மனிதரைப் புகழ்வோம். தொடக்கத்திலிருந்தே ஆண்டவர் மிகுந்த மாட்சியையும் மேன்மையையும் அவர்களுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தார்..... அவர்கள் தங்கள் அறிவுக் கூர்மையால் அறிவுரை வழங்கினார்கள்; இறைவாக்குகளை எடுத்துரைத்தார்கள். அவர்களுள் சிலர் புகழ் விளங்கும்படி தங்கள் பெயரை விட்டுச் சென்றார்கள்". (சீராக் 44 : 48)

கட்டுரைகள், கடிதங்கள் வாயிலாகப் பேராயர் அவர்களின் வாழ்க்கைச் சிறப்புபற்றி எழுதிய அன்பர்களுக்கு நன்றி. இம்மலர் வெளியிடப்பட பல்வேறு வகைகளில் உதவிய அன்பர் அனைவருக்கும் குடும்பத்தினர் சார்பாக நன்றி

Iam There

Do you need Me? I am there...
.... Even if you deny Me, I am there.
Even when you feel most alone, I am there.
Even in your fear, I am there.
Even in your pain, I am there.
I am there when you pray.
          And when you do not pray.
I am in you and you are in Me.
Though you fail to find Me,
          I do not fail you.
Though your faith in Me is unsure,
          My faith in you never wavers.
Because I know you, because I love you,
          Beloved, I am there.

- *Selected*

(A favourite poem of Bishop & Mrs. Jebaraj)

பொருளடக்கம்

1. **A Brief Life History** - 1

- A.T. Rajasekharan & Meshach Kirubakaran

2. **திருமதி. ஜெபக்கனி ஜெபராஜ் அம்மையார்** - 17

- மேஷாக் கிருபாகரன்

3. **நெல்லை அத்தியட்சரவர்களின் கடிதங்கள்** - 23

4. **On Being a Bishop's Wife** - 43

- Late Mrs. Jebakani Jebaraj

5. **My Unfading Memories** - 48

- Mrs. Suganthy Jeyakumar

6. **சாதாரண வாழ்க்கையில் ஒரு அசாதாரண ஒளி** - 51

- தயா

7. **எனது நண்பர் பிஷப் ஜெபராஜ்** - 53

- காலஞ்சென்ற திரு. தேவஇரக்கம்

8. **Missionary Memories** - 55

- Rev. & Mrs. Turner

9. **Memories of Bishop Jebaraj** - 57

- Miss. Joyce Peel

10. **My Experience with Bishop Jebaraj of Tirunelveli** - 59

- Rev. S.T. Paul Gnaniah

11. **கிறிஸ்துவைக் குறித்து வெட்கப்படாத ஊழியக்காரன்** - 61

- பாகவதர் வேதநாயக சாஸ்திரியார்

12. **மகாகனம் ஜெபராஜ் அத்தியட்சரின் நூதன ஊழியங்கள்** - 64

13. **The Light that Guided Me** - 67

- Dr. S. Swaminathan

14. **In the Footsteps of His Master** - 70

- Sister G. Ponnayya

15. **சிறுபிள்ளைகள் என்னிடத்தில் வருகிறதற்கு இடங்கொடுங்கள்** - 74

- சகோ. பாக்கியத்தாய் பிச்சமுத்து

16. **The Bishop who inspired Others to Pray** - 76
- Dr. G.M. Jeyabalan
17. **A Man with a vision for His Mission** - 78
- The Rev. Dr. G. Stephen Lionel
18. **ஜெபபக்தன் பேராயர்** - 82
- Rev. V. Gandhi Selwyn
19. **சிறந்த முன் மாதிரி** - 85
- எம்.ஏ. நெல்சன்
20. **The Lessons I learnt from Bishop Jebaraj** - 88
- S E V Samuel
21. **A God's personality of Indelible mark** - 91
- P. John Ebenezer
22. **பேராயர் ஜெபராஜ் அவர்களிடம் காணப்பட்ட சிறந்த அம்சங்கள்** - 93
- கனம். ஜான் டேவிட்
23. **பேராயர் திருப்பணி பார்வையில் நான்** - 95
- அருள்திரு. அறிவர். ஜே. சாமுவேல் பால்ராஜ்
24. **"ஐயோ... கருப்பு பிசப்பு"** - 97
- Dr. R.S. Jacob
25. **A Man of Prayer** - 99
- Mrs. Janet Edwin
26. **Godly affection of a God Father** - 101
- Abraham Christopher Rajan
27. **மிஷனரி பணியில் பேராயர்** - 104
- மெர்சி சாமுவேல்
28. **A Man of Simple Life** - 105
- D. Edward Jonathan
29. **Bishop Jebaraj and the PMA** - 106
- Prof. G. John Devadason
30. **A Saintly Bishop Remembered....** - 107
- Chellakumari Mangalakaran
31. **Faithful to the End** - 108
- Chellam Kirubakaran

Rt Rev Augustine Gnanadason Jebaraj
A Brief Life History

(Compiled by A T Rajasekharan and Meshach Kirubakaran)

Augustine Gnanadason Jebaraj was born on 28-03-1905 in a small village called Servaikaranmadam near Sawyerpuram. His father Ramasami came from a family of staunch Hindus. At the tender age of 9 years Ramasami became a convert to Christianity while studying in the SPG Middle School at Sawyerpuram and was baptized as Augustine. His strong faith and unswerving devotion to Christ so impressed his parents that they too got converted to Christianity soon. After undergoing teacher training Mr Augustine worked initially at Servaikaranmadam and later moved to a neighbouring village, Thangammalpuram, where he worked as teacher and catechist for several years till his death. His wife Annammal hailed from a devout Christian family of Kavalkadu, a village about 6 kms east of Sawyerpuram.

Augustine Jebaraj was born as the second child out of seven and had his early schooling in Servaikaranmadam and at the SPG Middle School in Sawyerpuram. Later he went to Caldwell High School in Tuticorin from where he passed the SSLC examination. He completed the Intermediate Class at C.M. College, Tirunelveli and graduated from the SPG College at Trichy.

True to his name, Jebaraj was a man of prayer. Even as a youngster he used to disappear into the red sand dunes of Thangammalpuram to pray. He enjoyed attending the prayer meetings held in the homes of local church members on Sunday evenings and loved to play the cymbals during singing. While he was studying in Tuticorin, he used to collect some of his classmates and take them to the beach for prayer and devotion. One evening the hostel warden conducted an unscheduled roll call and found that Jebaraj was missing. When he kept calling out for Jebaraj, one of the hostel-mates quipped, "Sir, why are you looking for Jebaraj? He must be out among the thorn bushes, praying!"

At the age of 8 years, on the eve of his joining the Middle School in Sawyerpuram, he heard the Child Evangelist Mr A Manuel speak on the verse "The fear of the Lord is the beginning of wisdom" which made a lasting impression on his young mind. He gave his first sermon during an evangelistic

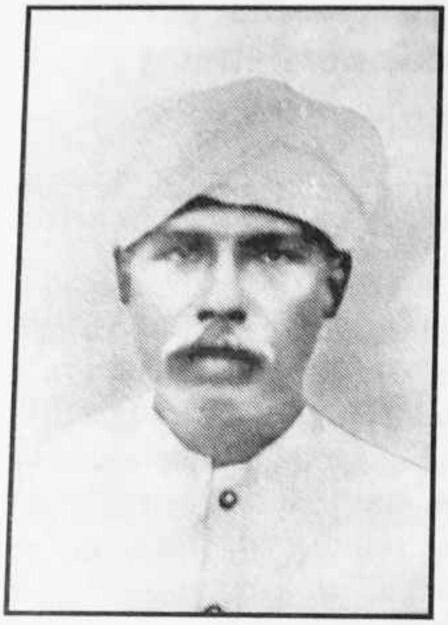

Bishop's Beloved Parents

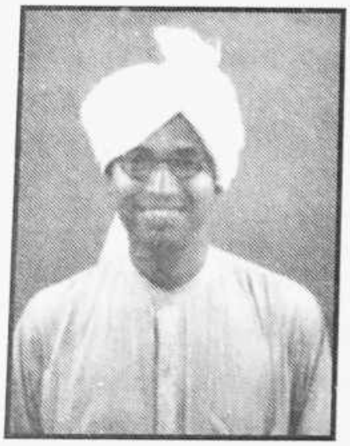

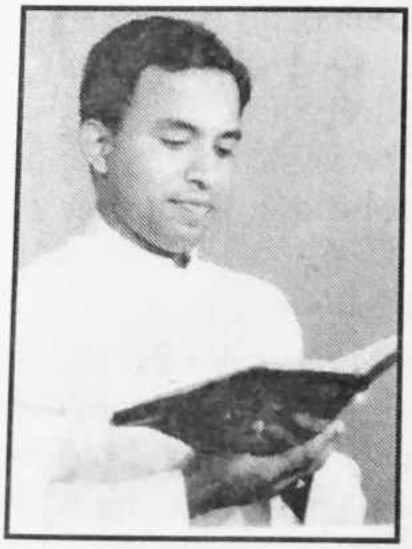

Bishop Jebaraj
in his
Younger Days

meeting at a village called Peikulam – he was barely 13 years old at that time. When he was 17 he accepted Jesus as his personal saviour. God spoke to him through the verse in 1 Corinthians 3:16,17 – *"Do you not know that you are the temple of God, and that the spirit of God dwells in you? If any one defiles the temple of God, God will destroy him. For the temple of God is holy, which temple you are"*. He committed his entire life to God's ministry.

Soon after graduating from the SPG College, he was accepted for the ministry and he worked for one year as a Catechist in Sawyerpuram and as a member of the Evangelistic Band for another year. In 1930 he joined the Bishop's College at Calcutta and qualified for the Bachelor of Divinity degree in 1933. At that time Bishop Pakhenham Walsh was the Principal of the College and he became the most admired and trusted friend and mentor for young Jebaraj. Their friendship lasted for several decades and Jebaraj was a regular visitor to the ashram run by Bishop Pakhenham Walsh in later years. He was ordained as Deacon by Bishop Pakhenham Walsh in St. Paul's Church, Scott's Lane, Calcutta on 12-03-1933 after which he returned to Tirunelveli Diocese.

On his way back from Calcutta, he was invited to preach in a Sunday morning service at the Egmore St. John's Church, Madras. His inspiring and challenging sermon was highly appreciated by every one in the congregation. Among them were a devoted couple, Mr. Thangamanual and his wife Thavamani Ammal, and their 19 year old daughter Jebakani.

Mr Thangamanual hailed from a small village Kulaiankarisal, near Sawyerpuram. He was very talented and despite his rural background, he became one of the few graduates of the 1890's from Tirunelveli District. He joined the postal service under the British rule and by his brilliance and hard work rose to the level of Assistant Post Master General, the highest position an Indian could achieve in those days. He married Thavamani Ammal, daughter of one of the stalwarts of early Christian Church in Tirunelveli, Rev. & Mrs. Devapiriam, in 1900. They were without a child for several years but they did not give up hope, even after all the doctors and specialists could not offer help. They prayed fervently and incessantly for the gift of a child. They were joined by several others in their prayers, especially two women prayer warriors, Nesamani Ammal and Devanesam Ammal. The Lord heard their prayers and Thavamani Ammal conceived after nearly 13 years of marriage. Even before the child was born, the couple had decided to name the child 'Jebaraj' (meaning 'King of Prayer') if it was a male child and 'Jebakani' (meaning 'Fruit of Prayer')

Wedding 10-01-1934

The Jebaraj Couple
with the
Thangamanuels - 1934

if it was female. Thus Jebakani was born on 7th April, 1914. Little did they know that there will be a 'Jebaraj' joining their family twenty years later!

Born as the fruit of their prayers, Jebakani was brought up by her parents in an environment of faith and prayer. Their faith in God was so strong that they did not use any medicines at home. All childhood illnesses were healed by faith and prayer. Jebakani proved to be a very talented and intelligent girl and stood first in every class and was awarded 'double promotion' twice during her schooling. She was a gifted singer and was a well known pianist in Madras. She studied up to Intermediate at Women's Christian College when her parents decided to get her married.

When the Thangamanual couple came to know that the handsome young preacher at St. John's Church on that Sunday morning was from the Sawyerpuram area and that his name was 'Jebaraj', they had no second thoughts. The engagement took place soon afterwards and the marriage was scheduled to be held before Christmas in 1933. But Mr. Augustine, father of Jebaraj, passed away suddenly and hence the wedding had to be postponed. True to his Christian beliefs, Jebaraj refused to take any dowry although there were financial difficulties in the family after the demise of Mr Augustine and Mr Thangamanual was willing to give any amount. The wedding took place at St. John's Church at Nazareth on 10th January, 1934 attended by a large contingent of priests. Subsequently he was ordained as a Priest at the Church of Resurrection, Nagalapuram on 04-03-1934.

His first posting was as Pastorate Chairman at Attangarai, a benighted village near Nagalapuram in North Tirunelveli where he worked cheerfully for three years. He never aspired for a posting befitting his qualification, and discharged his ministry faithfully amidst all the hardships in those out of the way stations. It was even harder for Jebakani to adjust to the new place. It was a far cry from Madras, where she grew up in affluent surroundings. However, she adjusted admirably and enjoyed the simple life the village had to offer. Together the Jebaraj couple used to make house visits, conduct prayer meetings and bible studies. Soon they won the hearts of the villagers. Their favourite pastime was to retreat into the palmyra tree groves to pray in the evenings and the villagers used to voluntarily stand guard on the banks of the river. They prepared a list of birthdays and wedding days from the church records and used to surprise the villagers by visiting them and greeting them on those special days, although the villagers themselves had forgotten them!

In 1936 he was posted as Pastorate Chairman at Pillaiyanmanai. It was here that his zeal for church unity and his leadership qualities were put to test. There was a serious split in the congregation and five families dissociated themselves from the Church. As a shepherd, he knew that God wanted him to get those families back into the flock. It was advised by many that harsh action should be taken to bring the five families back, using force and other un-Christian ways. But he realised that incessant prayers and counseling was the only Christian way. He visited the families, prayed with them and spoke to them on several occasions. The families reconciled and returned to the Church.

He later wrote about this incident in the Diocesan Magazine. He firmly believed that Church is the Body of Christ and therefore should be treated with sanctity. "We should realise," he wrote, "that spoiling the unity of the Church is a sinful act. We must take every effort that no one leaves the Church. If anyone does leave, it is our duty to pray especially for them and endeavour to bring them back into the fold."

He was next appointed as a Lecturer in the Theological Seminary at Thirumaraiyur near Nazareth, where he taught old testament history and religion to theology students. While in Thirumaraiyur, he took the opportunity to read extensively to enhance his own knowledge of the Bible and its teachings.

Although he was a serious person, he had a deep sense of humour and adventurous spirit within him. During one evening in the Christmas season, the students and staff at the Seminary had arranged several games and contests including a fancy dress competition. There were several competitors dressed as kings, beggars, etc. who paraded in front of the spectators. Towards the end of the show they saw a fortune teller coming into the arena with a live monkey on his shoulder. He enthralled every one by making the monkey do several tricks in front of them. Only when he started collecting money they realized that it was Rev. Jebaraj in his fancy dress! He had befriended a monkey trainer and took lessons from him for one week in handling the monkey before bringing it to the fancy dress competition.

Bishop G T Selwyn, recognising his abilities, made him his Chaplain in 1946 and the family moved to Bishopstowe. During his tenure as Bishop's Chaplain, he became well known to all the church leaders of the Tirunelveli Diocese by his enthusiasm, hard work, integrity and discipline. Bishop Selwyn had high regard for him as a man of prayer and devoid of any personal ambition. He

saw the potential in his Chaplain and wanted him to succeed him as the next Bishop. But Rev. Jebaraj was too young then. "The problem is his youth", Bishop Selwyn used to say, "I shall have to hang on until he is old enough to be electable".

At Bishopstowe Rev. Jebaraj spent all his spare time reading books from the Bishop's library. He was a voracious reader and an ardent lover of books. Once he was given some money as a gift by his father-in-law, for buying something that would help him in his work. It was hoped that he would buy a bicycle. But he thought over it and returned with a pile of books purchased to help him in his work.

During the course of his time with books and magazines, he came to know about the Tata Institute of Social Sciences (TISS) at Bombay and got admission to the Management Course conducted by the Institute. Getting admission to the two year course was considered very difficult in those days and those who did usually ended up as top officials in big corporate organizations. But it was God's guiding hand, preparing him for the job ahead. He took study leave and joined the Institute in 1947.

While at Bombay, he helped in the Tamil Church at Dharavi. He did not lose any opportunity to serve the Lord in His calling to serve as a priest. He also helped in the church pastored by Rev. Pathak, his classmate in Bishop's College, who was then at Bombay. When Rev. Pathak and his family got injured in an accident, he visited them daily and helped them in their hour of need.

He was looking for further studies in theology and got admission to the Chicago Theological Seminary in USA. God enabled him to raise the money required for his travel and he set sail from Bombay by *ss Himalaya* up to Southampton and then on to New York in *tss Queen Victoria*.

While in the US, he made it a point to spend his time in a manner that would be useful for his work as a priest in India. He was invited to give messages in several churches in and around Chicago and this gave him an opportunity to mix with the local church members and the public. He was very impressed with the opportunities for effective evangelism provided by the modern media and the use of equipment and gadgets like the Epidiascope, (equivalent to the

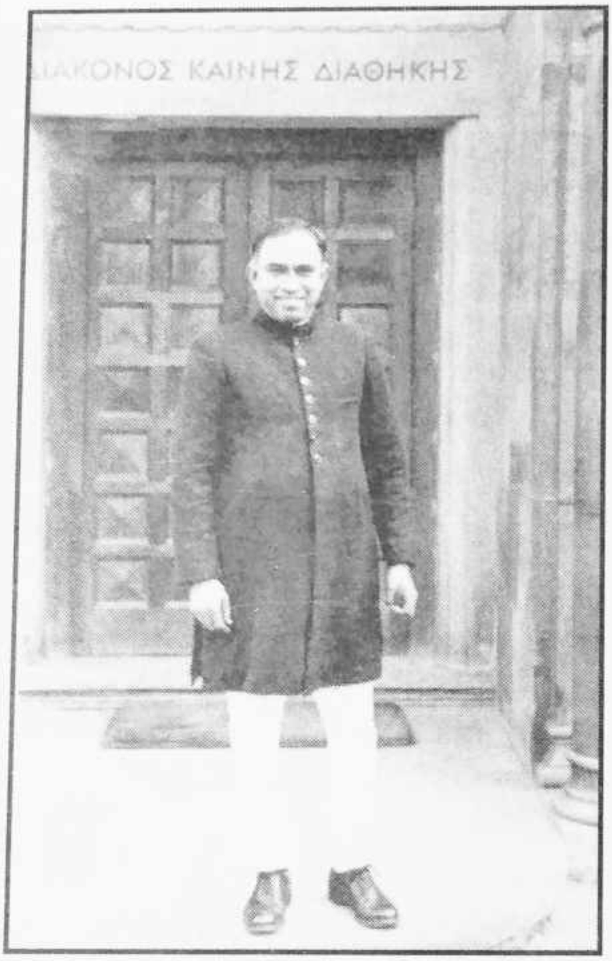

In Chicago 1949
Theological Seminary

In Birmingham

Over Head Projector), slide projectors, 16 mm movie projectors etc. He collected contributions from the churches where he was invited to speak and purchased an epidiascope, a 16 mm sound projector, a cyclostyling machine and a Kodak colour camera whose transparencies could be mounted directly for use in the slide projector. He entrusted the projector and audio equipment to Mr Devasahayam, a teacher in St John's High School, who made good use of them in evangelical work. The projector was later passed on to Your for Christ organization where it was used extensively in their evangelistic campaigns.

The teaching and handling of theological subjects at the Chicago Theological Seminary was a bit too liberal. This did not help him much in deepening his own Faith, or provide him with the tools to spread further the Kingdom of God. So with the help of his friends in the Oxford Mission, he got admission in the Theological College at Birmingham and continued his studies there. As usual he found time to help in conducting Church services in and around Birmingham.

On his return from study abroad he was posted to a small parish at Idaiyarkadu where he worked as Pastorate Chairman for three months. He was then made the incumbent of the Holy Trinity Cathedral and Circle Chairman, Palayamkottai in June 1951. Here he was able to put to use the experience he had gained while studying in USA and UK. For two years he served the Palayamkottai Circle and the schools therein with great ability and devotion.

When Bishop Selwyn took ill and laid down his office in April 1953, Rev. Jebaraj was appointed by the Moderator as his commissary. It was a strange but common sight to see him cycling daily the 4 km distance between the Parsonage and the Bishopstowe in the hot afternoon sun, to be in time to read and reply the day's mail on the same day. So strong was his commitment and so simple and unassuming were his ways.

In the election that followed to choose a new Bishop, Rev. Jebaraj was clearly the preferred candidate and got the two-thirds majority at the very first count itself. He was consecrated on 2nd July 1953 in an impressive and solemn service held in a huge pandal erected for the purpose in the grounds of Bishop Sargeant Training School. The Moderator Bishop Hollis, Bishop Newbegin, Bishop Legg and Bishop Kulendran were present to lay their hands on Rev. Jebaraj and consecrate him as Bishop of Tirunelveli. More than 5000 people attended the Consecration Service and 1000 of them participated in the Holy

Communion Service which followed. The new Bishop was enthroned in the Cathedral on the same day. The Bishop in his sermon said, *"The mission is enormous, and the servant is inadequate; but Jesus is the Master, and I seek your sustaining prayers."* As the first Indian Bishop of Tirunelveli Diocese he served for the longest period of 17 years until his retirement on 30-09-1970.

If Bishop Jebaraj was able to steer the Diocese for so long amidst ever so many problems, it was all because his life was firmly rooted in prayer. "Pray without ceasing" was his life's motto, purpose and goal. Through his unremitting prayers he was in constant commune with God and obtained God's guidance for everything he did. Like King Solomon, he waited at the feet of God and derived the strength and wisdom needed for carrying out God's ministry. Incessant prayers occupied his whole life, day and night, work and rest, travel times, waiting periods, before, during, after and between meetings etc. etc. For him Prayer was the greatest gift from God, the utmost weapon against evil, the best nourishment for the soul and the highest accomplishment in spiritual life. Prayer was everything.

As a good shepherd, he wanted to "enter into personal relation with every member of the flock" as recommended by the Constitution of the Church of South India (Ch. IV:1). As this was physically impossible, he felt that he was atleast bound to pray for every member of his flock. He kept a copy of the Church Register of every parish in the Diocese and evolved a system of praying for everyone in the Register by name. Even when he traveled, he used to carry with him one of these Registers and used it to pray, recalling each member by name.

He not only prayed but also made others pray. During his tenure as the Bishop, full use was made of the little Chapel near his office in Bishopstowe. Anyone who came to him with problems would receive a patient and sympathetic hearing and then taken into the Chapel. There the Bishop would ask them to pray first and then he would pray for them. Invariably the visitors came out much relieved and reassured. Many a time serious disputes among warring factions would melt away when the Bishop asked them to pray for each other in the Chapel.

As a Bishop, he was very keen to instill the spirit of prayer among all the congregation in his Diocese. Every letter he wrote in the diocesan monthly magazine, Narpothagam contained requests for prayer. He was very fond of the idea of 'continuous prayer' among groups of people where everyone prayed

in turn maintaining a continuous cycle. He initiated the "Chain of Prayer" programme in the Diocese and urged every parish to select one day of the year and hold continuous prayers on that day in their church. He very much wanted to see churches as prayer houses, offering incessant prayers by different people throughout the day.

As the spiritual leader of his people he took great pains to teach them to pray. On several occasions, he wrote about the importance of prayer and gave detailed instructions as to how one should pray. His prayers were simple and very easy to understand even by the illiterate villagers. He did not believe in using bombastic language and maintained that prayers should be like face to face conversations with God. He used simple illustrative techniques such as the five fingers of a hand, as a reminder of the subject to pray for. He certainly was very passionate about sharing the gift of prayer with every one else.

Evangelism was his next passion. From his childhood his zeal and enthusiasm for evangelism was evident. During his college days he was actively involved with the Young Men's Voluntary Missionary Band. He loved to visit the villages with other members of the band and preach the Gospel. Later he was involved with the Diocesan Evangelistic Band as an evangelist and subsequently as its Superintendent. He was also instrumental in starting the Friends Missionary Prayer Band. When he became the Bishop, he introduced several evangelistic programmes throughout the diocese. He urged every parish to conduct at least one convention per year. He requested each Circle in the Southern part of the Diocese to adopt one pastorate in the Northern area for evangelistic work. He took active interest in the Indian Missionary Society and was able to send several missionaries from the Diocese to places like Dornakkal and Thailand. One of his pet projects was to deliver one Gospel book to every non-Christian home in the Diocese. When, as part of this project, Gospel books were being distributed at Melapalayam, a Muslim township near Palayamkottai, he put on a casual dress and went from door to door, offering the Gospel to each home. So successful was the project that he was later asked to give guest lectures about the project in Calcutta and Germany.

His thirst for evangelism made him invite Dr Billy Graham and his team to conduct a Crusade at Palayamkottai in 1956. It was the most significant event in the Diocesan history for several decades. Large crowds attended the meetings and several thousands were helped to come closer to Christ. There was an effective follow up ministry which had the full support of the Bishop. Dr Billy

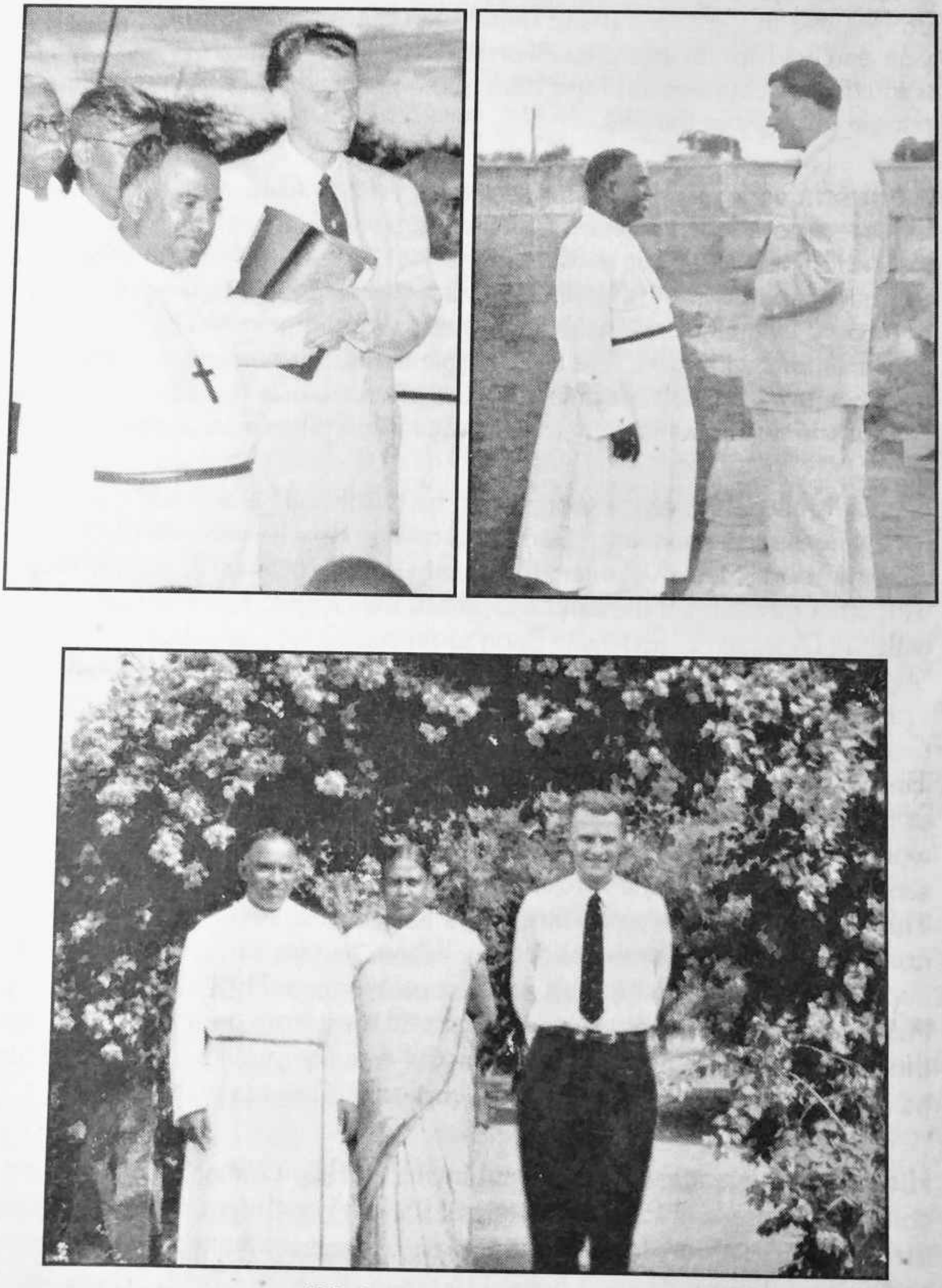

With Dr. Billy Graham
Evangelistic Crusade in Palayamkottai, 1956

Graham himself was so impressed that he made a special mention about Bishop Jebaraj in one of his books on evangelism. He also invited the Bishop later to chair one of the main meetings at the World Conference on Evangelism at Berlin.

It was during the Billy Graham Crusade that the Bishop's faith in the power of prayer became apparent to everyone. Bishop Newbigin who was present at the meetings later wrote about the incident: "Bishop Jebaraj was a great man of faith and prayer. During Dr Billy Graham's visit to Palayamkottai, just before the start of the main meeting a crisis developed. Dark clouds gathered threatening a heavy rainfall and the electricity failed. When every one was panicking, Bishop Jebaraj was calm and undisturbed. He said, "Let us pray for light and good weather," and he prayed. The lights came on and there was no rain until several hours after the meeting was over."

His great concern for the salvation of individual souls was quite evident in the way he conducted Confirmation Services. He would set apart the whole day for preparing the candidates for Confirmation. He would discuss about several important aspects of Christian life, viz. Prayer, Faith, Forgiveness of Sins, Baptism, Holy Communion, The Church, Christian giving, etc. Any one who attended one of these pre-Confirmation sessions would never forget the enlightening and enriching experience. For many of them the day was a turning point in their lives.

Bishop Jebaraj initiated and implemented several other far reaching projects during his term in Tirunelveli Diocese. The following is a partial list of some of the highlights in his career as Bishop in Tirunelveli:

- He started the Women Workers' Training Centre at Nagalapuram which is functioning successfully till today.
- He started and nurtured the Vacation Bible School programme in the Diocese.
- Introduced the 'Chain of Prayer' programme.
- Introduced the practice of memorizing one verse from the Bible every week and urged every church to display the verse outside the church.
- Took great pains to introduce the Church of South India Order of Service for Holy Communion Service, Wedding, Confirmation and Baptism Services in all the churches in the Diocese. (His daughter's wedding was the first to introduce the CSI Order of Service in Tirunelveli Diocese.)

- Introduced the tradition of pre-ordination retreat to priests at the School for the Blind, which continues till today
- Opened two colleges namely Pope's College at Sawyerpuram and Margoschis College at Nazareth, offering collegiate education to thousands of students close to their homes.
- Took personal interest in obtaining financial help from foreign sources for the Florence Swainson School for the Deaf and the School for the Blind.
- Convinced several funding agencies such as Christoffel Blinden Mission, Kindernothilfe and KNH to support several philanthropic projects in the Diocese.
- Renovated Clarinda's Church (the first church in Tirunelveli Diocese) and brought it to regular use
- Sent Rev. J T Paul Manickam to Thailand as missionary from Tirunelveli Diocese.
- During his tenure as Bishop, 137 new churches were built and dedicated; 76 priests were ordained; 36,247 candidates received Confirmation.
- Served as Deputy Moderator of Church of South India Synod for three years from 1960.
- Was invited to attend the Lambeth Conference at Canterbury and the World Conference on Evangelism convened by Dr Billy Graham at Berlin. He had a private audience with the Pope in the Vaican Palace at the end of the year 1966 and visited the Holy Land during the Christmas week.

Bishop Jebaraj received admirable support from his wife Mrs Jebakani Jebaraj in all his undertakings. They were really made for each other. Simple and unassuming, she was a gracious hostess and helped the poor and needy unobtrusively. She had a high sense of humour and could take sportingly a joke about Bishops and their wives. The exemplary manner in which she looked after and nursed her ailing father for several years before he passed away is a prime example to be admired and followed by others. She was responsible for starting and continuing the annual retreats for the wives of clergy in the Diocese. She was a regular member of the Palayamkottai Musical Association and sang in the choir at Christ Church in Palayamkottai. She was a staunch prayer partner to the Bishop throughout her life.

Her health deteriorated in the late 60's and she had to undergo a major operation in 1968. She was well prepared to go to the Lord at that time, but the Lord

wanted her to serve him for some more time on the earth. Despite her poor health, she worked with enthusiasm for two years. A few days before her death she presided over the triennial conference of the CSI Women's Fellowship at Bangalore. She finally went to the Lord on 07-06-1970 after a brief illness.

Deprived of his wife's care, the Bishop's health deteriorated. He retired on 30-09-1970 and went to live with his children at Madras and Vellore. Despite his poor health, he was able to conduct services at the CMC Hospital Chapel. He used to enjoy visiting patients at the CMC Hospital and praying with them. He was a regular visitor to the Leprosy and Orthopedics wards and tried to pray with at least six patients every day. He was called Home on 08-03-1972 after a brief admission at CMC Hospital and was laid to rest in the Cemetry of St Thomas English Church, San Thome, Madras on 10-03-1972. The Epitaph on his tombstone reads:

IN LOVING MEMORY OF
The Rt. Rev. A.G. JEBARAJ
Bishop in Tirunelveli

As a Minister - An Appostle of Prayer and Evangelist.

As a Bishop - A True Stewart of God and an unswerving Shepherd

As a Father - Fountain of Love and Source of Inspiration

As a Man - A Life of Dedicated Service and Great Example

"Having walked with God he was seen no more, because God had taken him away".

Served for 20 years as a Minister and 17 years as the First Indian Bishop in Tirunelveli.

28-3-1905 **08-03-1972**

The Jebaraj Family
1959

திருமதி. ஜெபக்கனி ஜெபராஜ் அம்மையார்

மேஷாக் கிருபாகரன்

(தன் தாயாரின் ஞாபகார்த்த ஆராதனையில் இளைய மகன் டாக்டர் மேஷாக் கிருபாகரன் நிகழ்த்திய உரை)

"ஜெபமே ஜெயம்." இதுதான் அம்மையாரின் வாழ்க்கைச் சரிதையின் அடித்தளம், ஆதாரம் எனலாம். பிறந்த அன்று முதல் விண்ணுல கெய்திய இறுதி நாள் வரையில் விசுவாசத்தோடு கூடிய ஜெபமே வெற்றியைத் தரும் என்ற சத்தியத்திற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக அவர்களது வாழ்க்கை அமைந்திருந்தது. அவர்களது வாழ்க்கை ஒரு "ஜெபஜீவியம்" என்று கூறினால், அது சாலப் பொருந்தும்.

1900 ஆண்டிலே, கடவுளால் நிச்சயிக்கப்பட்ட திருமணம் ஒன்று இப்பூவுலகில் நடந்தேறியது. அன்று, திருநெல்வேலி அத்தியட்சாதீனத்தைச் சேர்ந்த புதுக்கோட்டை சர்க்கிளில் உள்ள குலையன் கரிசல் என்ற ஊரில் பிறந்து, வளர்ந்து, சென்னைத் தலைமைத் தபாலகத்தில் பணியாற்றி வந்த திரு. தங்க மனுவேல் அவர்கள், அப்போது புதுக்கோட்டையில் சர்க்கிள் குருவாகப் பணியாற்றி வந்த கனம் தாவீது தேவப்பிரியம் ஐயரவர்களின் ஏக புதல்வி, திருநிறைச்செல்வி தவமணி அம்மையாரை மனையாளாகக் கைப்பிடித்தனர். ஒரு குழந்தைப் பேற்றிற்காக அவர்கள் நாடாத வைத்தியருமில்லை, தேடாத வைத்தியமுமில்லை. இறுதியில், அரும் பெரும் வைத்தியர்களும் கைவிட்ட பின்பு, பரம வைத்தியனாம் இயேசு பெருமானே தங்களுக்குக் குழந்தையொன்றைத் தரவேண்டும் என்று அவரையே பற்றிக் கொண்டு ஊக்கமாக, விசுவாசத்தோடு, அயராது, சலியாது ஜெபித்தனர். அவர்களோடு சேர்ந்து அவர்களின் நண்பர்கள் பலரும், குறிப்பாக சென்னை எழும்பூரில் ஜெபக் கூட்டங்கள் நடத்திவந்த திருமதி தேவநேசம் அம்மையார் அவர்களும் திருமதி நவமணி அம்மையாரும் மற்றும் பலரும் இடையறாது ஜெபம் செய்தனர். இடைவிடாமல் இவர்கள் செய்த ஜெபத்தைக் கடவுள் கேட்டு, தம்முடைய நாமம் மகிமைப்படும் படியாகவும், ஜெபத்தின் வல்லமை

> **"ஜெபத்தினாலேயே கேட்டுப் பெற்றுக் கொண்ட கனி - ஜெபக்கனி என்ற பெயரைச் சூட்டினார்கள்"**

வெளிப்படும்படியாகவும் அவர்களுக்கு ஒரு பெண் மகவைக் கொடுத்தார். ஜெபத்தினாலேயே கேட்டுப் பெற்றுக்கொண்ட **கனி-ஜெபக்கனி** என்ற பெயரைச் சூட்டினார்கள். 1914-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் ஏழாம் நாள் மூக்குப்பீரி குருமனையில் நிகழ்ந்த அம்மையார் அவர்களின் பிறப்பு, ஜெபத்திற்கு ஒரு வெற்றிச் சின்னமாக ஜெபமே ஜெயம் என்ற சொல்லுக்கு நிரூபணமாக அமைந்துவிட்டது.

ஜெபத்தினாலே பெற்ற குழந்தையை பெற்றோர் இருவரும் ஜெபத்தினாலேயே வளர்த்தனர். பாசமும், பண்பும் கொண்ட பெற்றோரோடு கூட ஜெபம் என்ற செவிலித்தாயையும் துணையாகக் கொண்டு வளர்ந்த அந்த இளம் பிராயத்திலே இறைவன் அவர்களுக்குச் சகல நற்குணங்களையும், அருந்திறமைகளையும் மிகுதியாக அளித்திருந்தார். பள்ளியில் படித்த நாட்களிலுஞ்சரி, சென்னை கிறிஸ்துவப் பெண்கள் கல்லூரியில் கற்ற நாட்களிலுஞ்சரி, எங்கும், எதிலும் முதன்மையாகவே திகழ்ந்தனர். ஆண்டுந்தோறும் ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் குறைந்த பட்சம் இரண்டு முதற் பரிசுகளாவது பெறுவார்கள். பள்ளியில் இருமுறை Double Promotion பெற்றார்கள். பள்ளியிறுதி யாண்டில், பள்ளியிலேயே முதன்மையாகத் தேறி அதற்கான வெள்ளிப் பதக்கத்தையும் வென்றார்கள். அவர்களது கல்வித்திறமையைப் பற்றிப் பிற்காலத்தில் பேசும் போதெல்லாம் அது பலரும் செய்த ஜெபத்தின் பயனாகக் கடவுள் கொடுத்த கிருபை என்று பல முறை கூற நாங்கள் கேட்டிருக்கின்றோம். ஜெபத்தின் வல்லமைக்கு இது மற்றுமொரு எடுத்துக்காட்டு.

> ”
>
> **தன்னோடு பழகியவர்களுக்கெல்லாம் ஜெபத்தின் வல்லமையை எடுத்துக் கூறுவதையே தனது ஊழியத்தின் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தார்கள்.**
>
> “

அம்மையார் மணப்பருவம் எய்தியபோது, அவர்களுடைய பெற்றோரின் ஊக்கமான ஜெபத்திற்கு விடையாக கடவுள் தம்முடைய தாசனாம் கனம் A.G. ஜெபராஜ் ஐயரவர்களை அவர்களுக்குக் காட்டினார். 1934-ஆம் ஆண்டு ஜனுவரித் திங்கள் பத்தாம் நாளில் நாசரேத்திலுள்ள தூய யோவான் ஆலயத்தில் ஜெபக்கனிக்கும் ஜெபராஜுக்கும் திருமணம் நடந்தது. அன்று தொடக்கம் இறுதிவரை, சுமார் முப்பத்தாறு ஆண்டுகள், தன் கணவருக்கு ஏற்ற துணைவியாக, மக்களுக்கு ஏற்ற தாயாக, வீட்டுக் கேற்ற தலைவியாக, ஜெபத்தின் துணை கொண்டு வெற்றி வாழ்க்கை நடத்தினார்கள்.

சென்னை மாநகரத்திலேயே வாழ்ந்து, வளர்ந்து பழக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், திருமணமானவுடன் வட திருநெல்வேலியிலுள்ள ஆற்றங்கரை என்னும் சிற்றூருக்கு ஊழியஞ் செய்ய அழைக்கப்பட்டபோது, சிறிதும் தயங்காமல், அங்கு சென்று தேவ ஊழியம் செய்தார்கள். கிராமத்துச் சூழ் நிலைக்கேற்ப தன்னைப் பக்குவப்படுத்திக் கொள்ள அவர்களது ஜெபம்தான் அவர்களுக்கு உதவி செய்தது. தன் கணவருடன், ஆற்றங்கரை, பிள்ளையன்மனை, திருமறையூர், கீழக்கரை, பாளையங்கோட்டை

ஆகிய இடங்களில் தேவசேவை செய்தார்கள். குறிப்பாக இவ்விடங் களிலுள்ள பெண் மணிகளுக்குள் சிறப்பான ஊழியம் செய்தார்கள். ஒவ்வொரு இடத்திலும் தன்னோடு பழகியவர்களுக்கெல்லாம் ஜெபத்தின் வல்லமையை எடுத்துக் கூறுவதையே தனது ஊழியத்தின் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தார்கள்.

1953-ஆம் ஆண்டு ஜெபராஜ் ஐயரவரக்ள் அத்தியட்சரானது முதல் 1970-ஆம் ஆண்டு கடவுளின் ராஜ்ஜியத்தில் சேரும் வரை பேராயரின் மனைவியாக இருந்து தனது ஜெபத்தின் மூலமாகவும், நேரிடை ஊழியத்தின் மூலமாகவும் அத்தியடசாதீனம் முழுவதற்குமே சிறந்த பணியாற்றினார்கள். ஆண்டு தோறும் அத்தியட்சாதீனத்திலுள்ள குருக்களின் மனைவியருக்கு தியானக் கூட்டங்கள் நடத்தி, அவர்களுக்குள்ளும், அவர்கள் மூலமாக மற்ற கிறிஸ்தவப் பெண்மணிகளுக்குள்ளும் பக்தியைப் பரப்பினார்கள். இந்திய மிஷனெரி சங்க ஊழியத்திலும், பெண்களால் நடத்தப்பட்டு வரும் சுவிசேஷ ஊழியத்திலும், வேதாகம ஐக்கிய சங்கத்திலும், கிறிஸ்தவ இளம் பெண்கள் சங்கத்திலும் பாடகர் குழுவிலும், மாதர் சங்கத்திலும் உறுப்பினராகவும், சில இடங்களில் தலைவியாகவும் இருந்து அன்பின் தொண்டினைச் செய்தார்கள்.

“ வாழைமரக் கன்றுகள் தாய் மரத்தின் நிழலிலேயே வளர்வது போல், அவர்கள் விர்த்த ஜெபத்தின் நிழலில் நாங்கள் வளர்ந்தோம். ”

ஜெபத்தோடு பின்னிப் பிணைந்த இவர்களது குடும்ப வாழ்க்கையில் கடவுள் இவர்களுக்கு மூன்று ஆண் குழந்தைகளையும் ஒரு பெண் மகவையும் கொடுத்தார். தான் வளர்ந்தது போலவே தனது குழந்தைகளையும் ஜெபத்தாலேயே வளர்த்தார்கள். என்னுடைய கற்பனைகளைக் கைக்கொண்டு நடக்கிறவர்களுக்கோ ஆயிரம் தலைமுறை மட்டும் இரக்கம் செய்கிறவராயிருக்கிறேன் என்ற வாக்குப்படி, அன்று அவர்கள் செய்த ஜெபத்தாலும், நன்மைகளாலும், புண்ணியத்தாலும் இன்று அவர்கள் குழந்தைகளாகிய நாங்கள் கர்த்தரால் மிகுதியாக ஆசீர்வதிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். வாழைமரக் கன்றுகள் தாய் மரத்தின் நிழலிலேயே வளர்வது போல், அவர்கள் விரித்த ஜெபத்தின் நிழலில் நாங்கள் வளர்ந்தோம், அழைக்க அவர்களுக்குப் பிறந்தது நான்கு பேர்தான். ஆனால் அம்மா என்று அன்போடு அழைத்தவர்களுக்கெல்லாம் தாயாகவும், தாயே என்றழைத்தவர்களுக்கெல்லாம் தலைவியாகவும் நின்று, வழிகாட்டிப் பராமரித்தார்கள். அவர்களது இடையறாத ஜெபத்தினால் சுகம்பெற்ற நோயாளிகள் எத்தனையோ பேர் உண்டு. அவர்களிடத்தில் உதவிபெற்றுக் கல்வி கற்ற ஏழை மாணவர்கள் எத்தனையோ பேர் உண்டு. கேட்டு வந்தவர்களுக்கெல்லாம் இல்லையென்று கூறாது கொடுத்ததோடு தனது ஜெபத்தின் சக்தியையும் அவர்களுக்குக் கொடுத்து உதவினார்கள். யாரையும் நேசிக்கும் இனிய சுபாவம் அவர்களுடையது. அதனால் பலரும் அவர்களை நேசித்தார்கள்.

இசைக்கலையில் அம்மா அவர்களுக்கு அதிக ஈடுபாடு உண்டு. இளமையிலேயே பியானோ (Piano) வாத்தியம் வாசிப்பதில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார்கள். பாளையங்கோட்டை கிறிஸ்துவ ஆங்கில ஆலயப் பாடகர் குழுவிலும், பாளையங்கோட்டை சங்கீதக் குழுவிலும் (P.M.A.) உறுப்பினராக இருந்தார்கள். ஆங்கிலக் கீதங்களில் அதிகப் பிரியம் உண்டு. அவர்களுக்குப் பிடித்தமான பாடல்களில் சில:-

Nearer, my God, to thee
Lead, kindly Light
Safe in the arms of Jesus
Praise, my soul, the king of heaven
All to Jesus I surrender
Sweet hour of prayer

இளவயதில் தமது பெற்றோரிடமிருந்து அவர்கள் கற்ற பல நற்காரியங்களில் மற்றொன்று தனது குடும்ப வருமானத்தில் பத்தில் ஒரு பங்கைப் பிரித்தெடுத்து அதனை ஏழைகளுக்கும் ஆலயத்துக்கும் கொடுக்கும் நற்பண்பு. தான் மட்டுமன்றித் தனது மக்களுக்கும் போதித்து இப்பழக்கம் அவர்களிடம் வேரூன்றி நிற்கும்படிச் செய்தார்கள்.

அத்தியட்சர் அவர்களுக்கு அத்தியட்சாதீன அலுவல்களின் காரணமாக ஏற்பட்ட ஏற்றத்தாழ்வுகளில், அவர்களுடைய சுக துக்கங்களில் சம பங்கேற்று, தனது ஜெபத்தாலும், அன்புப் பணிவிடையாலும், அவர்களைத் தாங்கியதோடு, குடும்பத்தின் முழுப் பொறுப்பையும் தானே ஏற்று நடத்தினார்கள். வயது சென்ற தனது தந்தையை அவர்கள் பாசத்துடனும் அன்புடனும் இறுதிவரை ஆதரித்துச் சேவித்த தன்மை அனைவருக்கும் ஒரு முன் மாதிரியாகவே விளங்கியது எனலாம். அதிக உழைப்பாலும், பலரது கவலைகளையும் தனதாக்கிக்கொண்டு அவர்களுக்காக இடைவிடாமல் வேண்டிக் கொண்டதால் ஏற்பட்ட அயர்வினாலும், 1962ஆம் ஆண்டிலேயே அவர்கள் உடல் நலிவு கண்டது. சுமார் ஆறு ஆண்டுகள் தனது வேதனையைப் பொறுமையாய்ச் சகித்துக்கொண்டபின், 1968 ஆம் ஆண்டு வேலூர் கிறிஸ்தவ மருத்துமனையில் ஓர் பெரிய இரண சிகிச்சை செய்யப்பட்டது. அச்சமயத்திலேயே அவர்கள் தன்னைக் கடவுளின் இராஜ்ஜியத்தில் சேருவதற்கு ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

ஆனால் இறைவன் அவர்களை இன்னுஞ் சில காலம் இவ்வுலகில் வைத்திருக்கச் சித்தங்கொண்டார். அதன் பிறகு சுமார் இரண்டாண்டுகள் மிகவும் ஆர்வத்தோடு கர்த்தருடைய ஊழியத்தைச் செய்தார்கள். தன் ஜீவிய ஓட்டத்தை முடிப்பதற்குச் சிலதினங்களுக்கு முன்னர் தென் இந்தியத் திருச்சபையின் பெண்கள் சங்கத் தலைவியாக, பெங்களூரில் நடைபெற்ற நான் காண்டுக் கூட்டத்தில் தலைமை தாங்கிச் சிறந்த உரையாற்றி, கூட்டங்களை நடத்தினார்கள். அதன்பின் சென்னையில் தங்கிச் சிகிச்சை பெற்று வந்த அத்தியட்சர் அவர்களுடன் தங்கியிருந்தபோது, கடவுள் அவர்களைத் தம்மிடம் அழைத்துக்கொள்ளச் சித்தங்கொண்டார். அவர் சித்தப்படி ஜூன் மாதம் ஏழாம் நாள் பிற்பகல் 5.30 மணிக்குத் தனது ஆத்துமாவைக் கடவுள்

கையில் சமானத்தோடு, மன ஆறுதலோடு, அமைதியாக ஒப்புவித்தார்கள்.

"நல்ல பேராட்டத்தைப் போராடினேன், ஓட்டத்தை முடித்தேன், விசுவாசத்தைக் காத்துக்கொண்டேன். இதுமுதல் நீதியின் கிரீடம் எனக்காக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. நீதியுள்ள நியாயதிபதியாக கர்த்தர் அந்நாளில் அதை எனக்குத் தந்தருளுவார்" என்ற நம்பிக்கையோடு பரம ராஜ்ஜியம் சேர்ந்தார்கள்.

> **“ஜெபத்தோடு தொடங்கிய அவர்கள் வாழ்க்கை ஜெபத்தோடு முடிவடைந்தது. கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்திரம்.”**

தன்னுடைய ஜீவியத்தின் கடைசி இரு நாட்களிலும் அவர்கள் முழுநேரமும் ஜெபித்துக்கொண்டடேதான் இருந்தார்கள். தான் மட்டுமன்றி தனக்கருகில் இருந்தவர்களோடும் சேர்ந்து ஜெபித்துக் கொண்டேயிருந்தார்கள். தனது கடைசி வினாடியில் கூட அவர்கள் தனக்கருகிலிருந்த தனது இளம்பிராயத் தோழி திருமதி. ஏசுவடியான் அம்மையாரிடம் கூறியது: "எனக்காக ஜெபம் செய், எனக்காக ஜெபம் செய்" என்பதே. ஜெபத்தோடு தொடங்கிய அவர்கள் வாழ்க்கை ஜெபத்தோடு முடிவடைந்தது. கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்திரம்.

அம்மா அவர்களின் வாழ்க்கைக்காக எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கு நன்றி சொல்லுகிறோம். அவர்கள் இப்போது இறைவன் முன்னிலையில் எல்லையிலா மகிழ்ச்சியோடு இருக்கிறார்கள் என்று உறுதியாக நம்புகிறோம். அவர்களை மீண்டும் சந்திக்கும் நாளை எதிர்நோக்குகிறோம்.

தேவ தூதரின் கடைசி எக்காள தொனி முழங்க,
ஜெகத்தில் ஏசுவைப் பற்றி மரித்தோர் உயிர்தெழும்ப,
ஜீவனுள்ளோரும் அவருடன் மறுரூபமாக,
ஜெகத்தில் பக்தர்கள் கர்த்தரிடத்துக் கெழுந்துபோக,
எனது கர்த்தரின் ராஜரீக நாள் எப்போ வருகுமோ?
ஏங்கும் என்கலி நீங்க மகிழ்ச்சி எப்போ பெருகுமோ.

In Traditional Bishop's Robe

நெல்லை அத்தியக்ஷரவர்களின் கடிதங்கள்

நற்போதகம் - ஆகஸ்ட் 1953

கிறிஸ்துவுக்குள் அன்பார்ந்த சகோதரரே,

நல்ல மேய்ப்பனாக இயேசு கிறிஸ்துவின் பணிவிடைக்காரனாக அழைக்கப்பட்டிருக்கிற நான், கிறிஸ்துவுக்குள் பரிசுத்தவான்களாகும்படி அழைக்கப்பட்டிருக்கிற உங்களுக்கு வாழ்த்துதல் சொல்லி எழுதுகிறதாவது :-

நம்முடைய பிதாவாகிய தேவனாலும், கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவினாலும் உங்களுக்கு கிருபையும் சமாதானமும் உண்டாவதாக.

ஜூலை மாதம் 2-ம் நாள் மாலையில் அத்தியக்ஷ ஆசனத்தில் அமர்த்தப்படும் ஆராதனையில் கூறப்பட்டபடி அத்தியக்ஷரின்

ஊழியம் உன்னதமானது;
ஆனால்,
ஊழியன் உதவாதவன்;
என்றாலும்,
உபயோகிப்பவர் இயேசு;
ஆகையால்,
உங்கள் ஜெபம் அவசியம்.

இக்கடிதத்தின் மூலமாக நான் உங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளும் விண்ணப்பம்யாதெனில், "**சகோதரரே, எங்களுக்காக வேண்டிக் கொள்ளுங்கள்.**" அத்தியக்ஷருக்காக நீங்கள் தினந்தோறும் ஜெபிப்பதற்கு அனுகூலமாக, இம்மாத நற்போதக பத்திரிகையினுள், சிறு ஜெபமடங்கிய ஓர் துண்டுத்தாள் வைக்கப்பட்டிருகிறது. அதை ஆலயத்தினுள்ளிருக்கும் ஜெப புஸ்தகத்துக்குள் ஒட்டிவைத்துக்கொண்டு, ஆராதனைகளில் உபயோகிக்குமாறு அன்பாய்க் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவ்வாறே உங்கள் குடும்ப ஜெபங்களிலும், தனி ஜெபங்களிலும் அத்தியக்ஷருக்காக ஜெபிப்பது, நீங்கள் உங்கள் அத்தியக்ஷருக்குச் செய்யும் ஓர் பேருதவியாகும்.

நெல்லை ஜில்லாவிலேயே பிறந்து வளர்ந்து, நெல்லை சபைகளிலேயே குருத்துவ ஊழியம் செய்து, தற்சமயம் அத்தியக்ஷ பணிவிடை செய்பவரை எப்படி அழைப்பது என்ற பிரச்சனை சிலர் மனதில் எழும்பலாம். ஜூலை மாசம் 3ம் தேதி பாளைங்கோட்டை நூற்றாண்டு மண்டபத்தில் நடைபெற்ற வரவேற்பு கூட்டத்தில் அறிவிக்கப்பட்டபடி, அத்தியக்ஷ ஊழியம் அதிகாரமும் அந்தஸ்துமுடைய பதவியல்ல; அது, அடியாரின் அடிகளைக் கழுவிய ஆண்டவரின் முன் மாதிரியைப்

பின்பற்றும் ஊழியம்; வேத வசனத்தைப் போதிக்கும் ஊழியம்; பிறருக்காகப் பிரார்த்திக்கும் ஊழியம். விசுவாசத்தை பலப்படுத்தும் ஊழியம். இயேசு ஊழியம் கொள்ளும்படி வராமல் உழியம் செய்யவே வந்தார். அவரைப் பின்பற்றும் அத்தியக்ஷரும் ஊழியம் செய்பவரே. ஊழியக்காரனை 'Lord' என்றாவது 'Lordship' என்றாவது அழைப்பது சற்றென்கிலும் பொருந்தாது. இப்பதங்கள் இப்பிரபஞ்ச அதிகார வர்க்கத்தினருக்கு உரியனவேயன்றி ஆவிக்குரிய பணிவிடையை செய்பவருக்குப் பொருந்தாதவை. ஆகையால் அதிகாரத்தைக் குறிக்கும் எவ்வித பதத்தையும் உபயோகியாமல் அன்பிற்குரிய பதங்களை மாத்திரம் உபயோகித்து அத்தியக்ஷரை அழைக்கும்படியாக உங்களை அன்புடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மற்றுமோர் விண்ணப்பம் :- உங்கள் சபைகளுக்கு அத்தியக்ஷ பணிவிடை செய்ய நான் வரும்பொழுது கொட்டு மேளங்களாவது, பவனியாவது, பூமாலைகளாவது வரவேற்பு ஆர்ப்பாட்டங்களாவது, வைக்காதபடி பார்த்துக்கொள்ளும்படியாக தயவாய்க் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இவை இவ்வுலக அதிகாரிகளுக்குரியவை; ஆத்மீக ஊழியனுக்கு இவை அனாவசியம். ஒரு வேளையில், ஆராதனை முடிந்தபின், சபையாக அத்தியக்ஷரை சந்திக்க நேரிடின், வெறுங்கையோடு அத்தியக்ஷரை சந்திப்பது எங்கள் வழக்கமல்ல என்று எவரேனும் கூறிடின், அவரது மனதை சாந்தி செய்யத்தக்கதாக சபைப் பிரதிநிதிகளில் ஒருவர், சபையின் சார்பாக, ஒரு எலுமிச்சம்பழத்தை மாத்திரம் அத்தியக்ஷர் கையில் கொடுத்து, சபையின் வரலாற்றை அத்தியக்ஷரிடம் தெரிவிக்கலாம்; அத்தியக்ஷர் கடவுளின் நாமத்தினால் சபையை ஆசீர்வதிப்பார். அச்சமயத்திலும், சகோதரரே, பூமாலை வேண்டாம்.

உலக வழிபாடுகளிலும் நமது முயற்சியையும் சிந்தனையையும் செலுத்தாமல், தம்மைத் தாமே வெறுமையாக்கி அடிமையின் ரூபமெடுத்த நமது ஆண்டவரின் சிந்தையை அணிந்து கொண்டவர்களாய், அவரது நாமத்தை மகிமைப்படுத்தவும், அவரது ராஜ்யத்தை விருத்தியடைச் செய்யவுமே கண்ணுங் கருத்துமாயிருப்போமாக.

நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் கிருபை உங்களனைவரோடுங்கூட இருப்பதாக.

இப்படிக்கு,
உங்களன்புள்ள ஊழியன்,
அ.ஞா. ஜெபராஜ், அத்தியக்ஷர்.

நற்போதகம் - செப்டம்பர் 1953

கர்த்தருக்குள் **பிரியமான சகோதரரே,**

ஆதிச் திருச்சபையில் கிறிஸ்தவர்களின் தொகை பெருகின போது பந்தி விசாரிக்கும் தொழிலில் அப்போஸ்தவர் ஈடுபட நேரிட்டது. அவ்வேலை அவசியமான வேலையாக இருந்த போதிலும், தங்கள் பிரதானமான வேலைக்கு அது இடையூறாயிருக்கிறது என்று அப்போஸ்தவர் சொன்னது யாதெனில் "நாங்கள் தேவ வசனத்தைப் போதியாமல் பந்தி விசாரணை செய்வது தகுதியல்ல; ஆதலால், சகோதரரே, பரிசுத்தாவியும் ஞானமும் நிறைந்து நற்சாட்சி பெற்றிருக்கிற ஏழு பேரை உங்களில் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். அவர்களை இந்த வேலைக்காக ஏற்படுத்துவோம். **நாங்களோ ஜெபம் பண்ணுவதிலும் தேவ வசனத்தைப் போதிக்கிற ஊழியத்திலும் இடைவிடாமல் தரித்திருப்போம்**" என்றார்கள். (அப். 6 : 3, 4) சபையாருக்கு அது நலமானதாகத் தோன்றிற்று. உடனே ஏழு பேர் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டு உதவிக்காரராக நியமிக்கப்பட்டார்கள். பந்தி விசாரிக்கும் வேலை அவர்கள் வசம் ஒப்புவிக்கப்பட்டது. அப்போஸ்தலர் தங்கள் நேரத்தை ஜெபம் செய்வதிலும் "தேவ வசனத்தைப் போதிப்பதிலும் செலவிட்டார்கள். அதனால் ஏற்பட்ட பலாபலன் என்ன? தேவ வசனம் விருத்தியடைந்தது; சீஷருடைய தொகை எருசலேமில் மிகவும் பெருகிற்று. ஆசாரியர்களில் அநேகரும் விசுவாசத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்தார்கள்" (அப் 6 : 7)

நெல்லை அத்தியக்ஷாதீனத்தில் கிறிஸ்தவர்கள் தொகை பெருக வேண்டுமாயின் அத்தியக்ஷரும் குருக்களும், அப்போஸ்தவர் சொன்னது போல "நாங்களோ, ஜெபம் பண்ணுவதிலும் தேவ வசனத்தைப் போதிக்கிற ஊழியத்திலும் **இடைவிடாமல் தரித்திருப்போம்**" என்று கூறவேண்டும்; கூறுவது மாத்திரமல்ல சாதனையிலும் நிறைவேற்ற வேண்டும். **இடை விடாமல்** என்ற பதம் கவனித்தக்கது, நாம் எல்லாரும் ஜெபம் பண்ணுகிறோம்; பலர் வேதம் வாசிக்கிறோம்; சிலர் தேவ வசனத்தைப் போதிக்கிறோம். ஆனால் **இடைவிடாமல் ஜெபம்** பண்ணுவதில் தேவ வசனத்தைப் போதிப்பதிலும் தரித்திருப்பவர்களோ வெகு சிலர். அதனால் தான் கிறிஸ்து சபை வளரவேண்டிய பிரகாரமாக வளரவில்லை; பல சபைகள் உயிரற்றுக் கிடக்கின்றன. சபைகள் உயிர்ப்பிக்கப்படவேண்டும். புற மதஸ்தர் மனந்திரும்பி திருச்சபையில் வந்து சேரவேண்டும். சீஷர்கள் தொகை பெருகவேண்டும். **தேவையானது:- ஜெபம், தேவ வசனப் போதனை. இவ்விரண்டையுமே எனது** முக்கிய **வேலையாக நான் கருதுகிறேன்;** குருமாரும் தங்கள் முக்கிய வேலையாகக் கருதவேண்டும்.

ஜெபம் செய்வதற்கு அனுகூலமாக (1) ஒரு நோட்டு புஸ்தகம் என் மேசையின் மேல் இருக்கிறது. அதில் நம் அத்தியக்ஷாதீனத்திலுள்ள எல்லா குருமாருடைய பெயர்களும் அடங்கிய ஜாபிதா உண்டு. விசேஷித்த ஜெபம் செய்யக் கேட்டோருடைய பெயர்களும் அதிலே எழுதப்படுகின்றன. அதிலே குறிப்பிடப்பட்டிருப்பவர்களுக்காக அடிக்கடி ஜெபம் செய்து வருகிறேன்.

(2) வெள்ளிக்கிழமைகள் தோறும் எனது தனி ஜெபநாளாகப் பாவித்து, எனது பங்காளவை விட்டுவிட்டு தனிமையான ஓரிடத்திற்குச் சென்று, அந்த நாள் முழுவதையும் ஜெபத்திலும் வேத தியானத்திலும் கழிக்க முயன்று வருகிறேன். ஆகையினால் வெள்ளிக்கிழமைகளில் என்னைப் பார்க்கவாவது, அல்லது ஏதாவது அலுவலுக்கு என்னை அழைக்கவாவது வேண்டாமென்று உங்களெல்லாரையும் அன்பாய்க் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

(3) சபையாரின் ஜாபிதாக்கள் என் வசமிருந்தால் சபையாருக்காகவும் நான் வேளா வேளைகளில் ஜெபிக்கக்கூடும் என்று கர்த்தருக்குள் நம்புகிறேன். பேதுருவைப் பார்த்து "உன் விசுவாசம் ஒழிந்து போகாதபடிக்கு உனக்காக வேண்டிக்கொண்டேன்" என்றார் இயேசு. உங்கள் விசுவாசம் ஒழிந்து போகாதபடிக்கு உங்களுக்காக ஜெபம் பண்ண வேண்டியது உங்கள் அத்தியக்ஷருடைய கடமை.

அமலேக்கியருடன் யுத்தம் செய்த யோசுவாவுக்கும், இஸ்ரவேலருக்காகவும், மலையின் மேல் நின்று மோசே ஜெபித்தது போல அத்தியக்ஷரும் குருக்களும் உலகத்திலே சாத்தானோடு எதிர்த்துப் போர் செய்யும் சபையாருக்காக பூட்டப்பட்ட அறைகளுக்குள்ளிருந்தும், மலைப்பிரதேசங்களிலிருந்தும், காடான வெளிகளிலிருந்தும் ஜெபிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். மோசேயின் கைகள் தளர்ந்த போது, ஆரோனும், ஊரும், மோசேயின் கைகளை உயர்த்திப் பிடித்துக்கொண்டு ஜெபத்தில் அவனுக்கு உதவி செய்ததுபோல சபையாரும் ஊழியராகிய எங்களுக்காக ஜெபம் செய்து, எங்களுடைய வேலையில் எங்களைத் தாங்கும்படியாக உங்களை அன்புடன் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

இப்படிக்கு,
உங்களுக்காக ஜெபிக்கும்படிக்கு,
நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் உங்கள் ஊழியன்,
அ.ஞா. ஜெபராஜ், அத்தியக்ஷர்.

நற்போதகம் - அக்டோபர் 1953

கிறிஸ்துவுக்குள் பிரியமான சகோதரரே,

சென்ற இதழில், ஜெபத்திற்கு அனுகூலமாக, நான் கையாட விரும்பும் மூன்று ஏதுக்களைப்பற்றி எழுதினேன்.

1. ஜெப குறிப்பு நோட்டு : அதில் ஜெபத்திற்கான குறிப்புகளை எழுதிவைத்துக்கொண்டு தினந்தோறும், அல்லது சமயங்கிடைக்கும் போதெல்லாம் அதில் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் ஆட்களுக்காகவும், விஷயங்களுக்காகவும் ஜெபித்து வரலாம். பெக்கஹாம் உவால்ஸ் அத்தியக்ஷரவர்கள், வாரத்திலுள்ள ஒவ்வொரு நாளுக்கும் ஒரு புஸ்தகமாக ஏழு நோட்டு புஸ்தகங்களும், தினந்தோறும் ஜெபிப்பதற்குரிய குறிப்புகளடங்கிய ஒரு நோட்டு புஸ்தகமும், ஆக எட்டு நோட்டு

புஸ்தகங்களைத் தாம் உபயோகித்து வருவதாகத் தெரிவித்தார்கள். ஒழுங்காக ஜெபம் செய்ய விரும்புகிறவர்கள் ஜெபக் குறிப்புகளடங்கிய ஒரு நோட்டு புஸ்தகமாவது உபயோகித்து வர வேண்டியது மிக அவசியம்.

2. **வெள்ளிக்கிழமைதோறும் ஜெப தினம்.** கடந்த சில வாரங்களாக வெள்ளிக்கிழமையை ஜெபதினமாகக் கழித்ததன் பயன் :-

(a) சரீரத்திற்கும் மனதிற்கும் ஆரோக்கியம்.
(b) அடுத்துவரும் ஞாயிறிலும், வாரத்து நாட்களிலும் செய்ய வேண்டிய ஊழியத்திற்கு ஆயத்தம்.
(c) பிறருக்காக ஜெபிக்க போதுமான அவகாசம்

நமது ஆண்டவராகிய இயேசு சுவாமியும், தமது ஊழியத்திற்கென்று தம்மை ஆயத்தம் செய்யும்படியாக, தனி தியானத்திற்கென்று காட்டுக்குச் சென்றாரல்லவா? "அவர் அதிகாலையில், இருட்டோடே எழுந்து புறப்பட்டு, வனந்தரமான ஓரிடத்திற்குப் போய், அங்கே ஜெபம்பண்ணினார்". (மாற்கு. 1: 35). சில சந்தர்ப்பங்களில் அவர் மலைக்குச் சென்று அதிகநேரம் ஜெபித்தாரென்றும் வாசிக்கிறோம். பன்னிரு அப்போஸ்தவரையும் தெரிந்தெடுக்குமுன் அவர் இரா முழுதும் ஜெபித்தார். (லூக். 6 : 12). ஐயாயிரம் புருஷர் அதிசயமாய் போஷிக்கப்பட்டபின், தம்மை இராஜாவாக்க ஜனங்கள் முயற்சித்ததைக் கண்ட இயேசு, சீஷர்களை அனுப்பிவிட்டு தனியாக மலையின் மேல் ஏறி சாயங்காலத்திலிருந்து விடியற்காலம் வரை ஜெபம் பண்ணினார். (மாற். 6 : 46; யோ. 6 : 15). தமது ஊழிய சம்பந்தமாய் தெய்வ சித்தம் இன்னதென்று அறிந்து கொள்ளத்தக்கதாக ஒரு மலையின் மேல் ஏறி தனியாக ஜெபம்பண்ணிக் கொண்டிருக்கையில், அவர் மருரூபமானார்; மோசே, எலியா ஆகிய இவ்விருவரின் மூலமாய்க் கடவுள் தமது சித்தத்தை அவருக்கு வெளிப்படுத்தினார் (மத் 17 : 1, 2; லூக். 9: 28 -31). மனிதரின் இரட்சிப்புக்காகத் தாம் மரண மடைய வேண்டியது அவசியமென்பதை அவர் திட்டவட்டமாக அறிந்து கொண்டது அந்நேரமே எனக் கூறலாம். மேலும், அவர் பாடுபடுவதற்கு முந்தின நாளிரவு நெடுநேரம் கெத்சேமனே தோட்டத்தில் சோதனைக்குட்படாதபடிக்கு ஜெபித்துக்கொண்டிருந்தார். (லூக். 22 : 39 - 43). ஜெபித்த இயேசு சோதனையை ஜெயித்தார்; ஜெபியாத சீஷர்கள் சோதனைக்குட்பட்டு ஓடிப்போனார்கள்.

தனிமையாகச் சென்று நெடுநேரம் ஜெபம் பண்ணுவது இயேசுவுக்கே அவசியமானால், பாவிகளுமாகிய நமக்கு, நெடுநேர ஜெபம் எவ்வளவு அதிக அவசியம்! வேலை ஜோலி அதிகம் தான்; ஜெபத்திற்காக செலவிடும் நேரம் சொற்பம்தான்! என்றாலும், இயேசுவைப் போல் ஜீவிக்கவும், ஊழியம் செய்யவும் விரும்புகிறவர்கள், இயேசுவைப் போல் ஜெபிக்கவும் வேண்டும். லூக்கா. 5:15, 16 ல் கூறப்பட்டிருக்கிறது யாதெனில், "திரளான ஜனங்கள் அவருடைய உபதேசத்தைக் கேட்பதற்கும், அவராலே தங்கள் பிணிகள் நீங்கிச் சவுக்கியமடைவதற்கும் கூடிவந்தார்கள்; **அவரோ வனாந்தரத்தில் தனித்துப்போய், ஜெபம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்**".

அத்தியட்சரின் ஜெப குறிப்புகள் அடங்கிய நோட்டுப் புத்தகத்திலிருந்து சில பக்கங்கள்

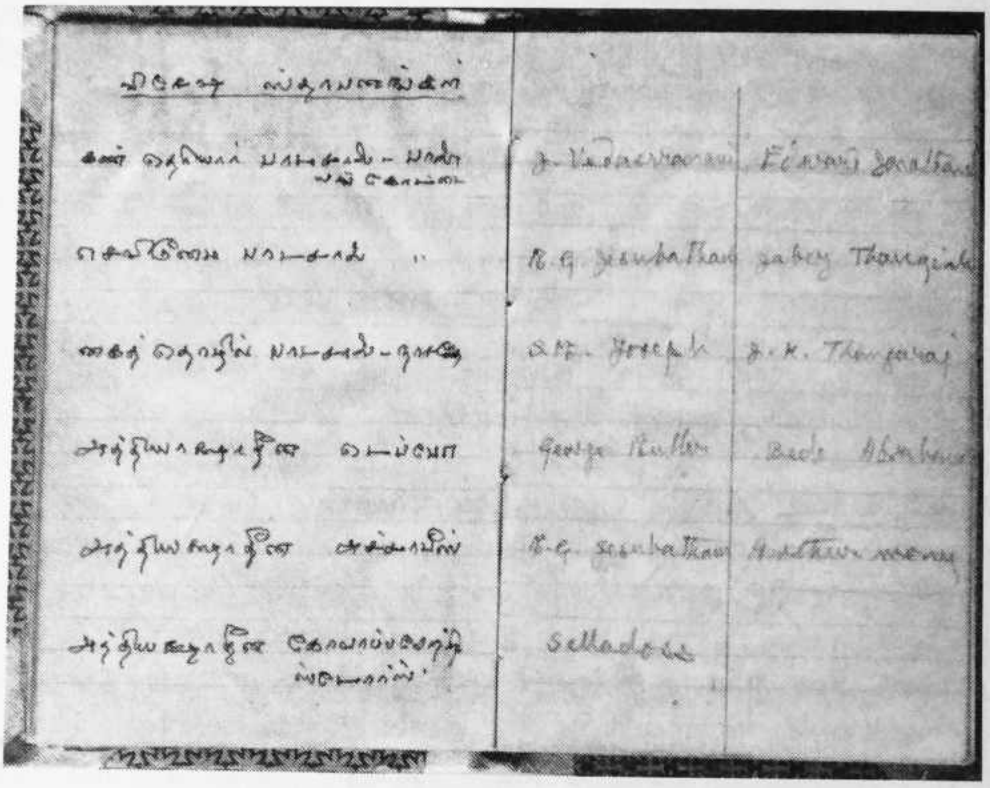

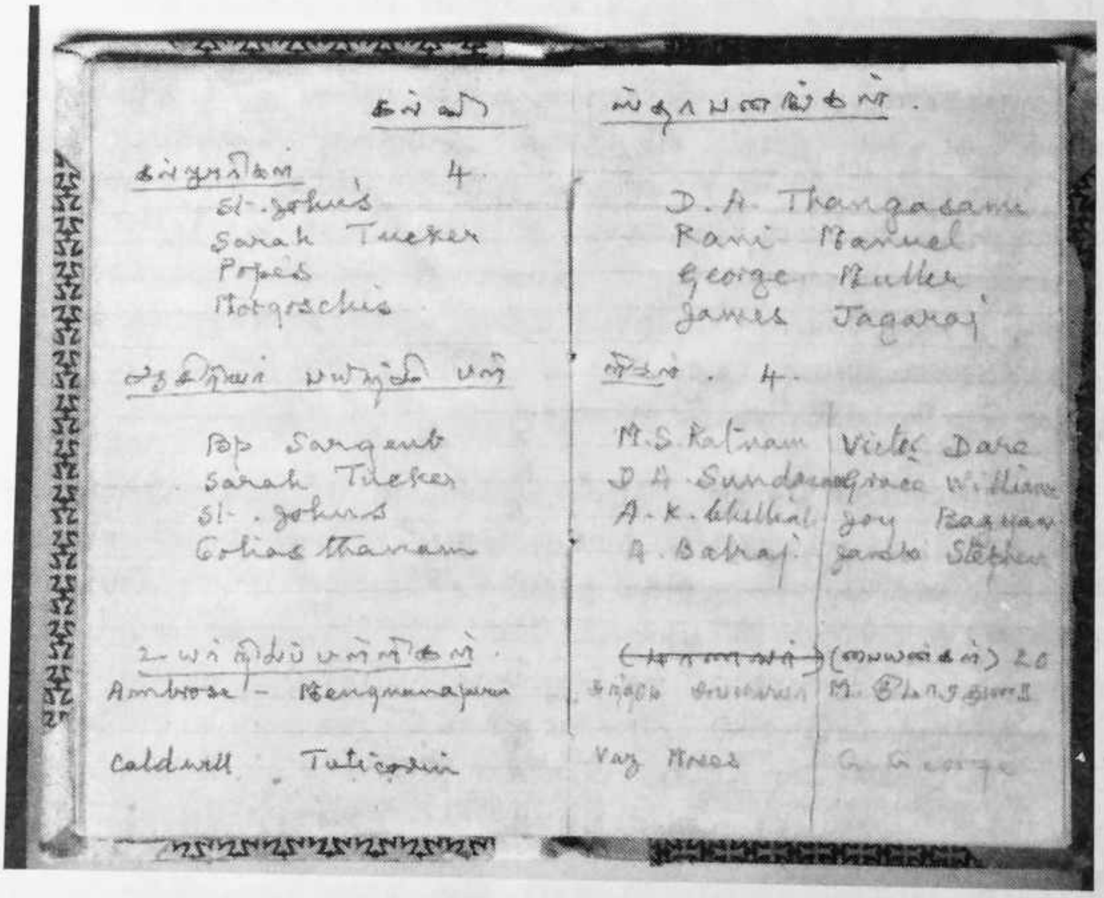

குருமாருக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை வேலை நாளாயிருப்பதால், வார நாட்களில் ஒரு தினத்தைத் தங்கள் தனி தியான நாளாக ஏற்படுத்திக் கொண்டு, அத்தினத்தை ஜெபத்திலும் தியானத்திலும் கழிப்பது அவர்களுடைய ஜீவியத்திற்கும் ஊழியத்திற்கும் பேருதவியாக இருக்கும். அவ்வாறே சபையாரும், ஞாயிற்றுக்கிழமையைத் தங்கள் ஜெப தியான நாளாகக் கழிக்கலாம். ஆலயத்திற்குச் செல்லும் நேரத்தைத் தவிர மற்ற நேரத்தை ஜெபத்திலும் தியானத்திலும் கழிக்கலாம். அதற்கு அனுகூலமாக, கையில் வேத புஸ்தகத்தையும், ஜெப ஞாபகக் குறிப்பு நோட்டு புஸ்தகத்தையும், சிறிது சிற்றுண்டியையும் எடுத்துக்கொண்டு, ஊருக்கு வெளியே இருக்கும் மலைக்கோ, காட்டிற்கோ, சத்திரத்திற்கோ, ஆற்றங்கரைக்கோ, மரத்தினடிக்கோ சென்று, தங்கள் நேரத்தை ஜெபத்திலும் வேத தியானத்திலும் செலவிடலாம். அப்பொழுது மரியாளுக்குக் கிடைத்த நல்ல பங்கு நமக்கும் கிடைக்குமல்லவா! (லூக். 10:42).

3. **சபையாரின் பெயர் ஜாபிதா.** தென்னிந்திய திருச்சபை மூல சட்ட புஸ்தகத்தில் அத்தியக்ஷரின் கடமையைப் பற்றி ஆறு குறிப்புகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில் முதலாவது கூறப்பட்டிருப்பது, **மந்தையின் கண்காணிப்பு.** "அத்தியக்ஷாதீனத்திலுள்ள எல்லாக் கிறிஸ்தவர்கள் பேரிலும், விசேஷமாக, குருமார் பேரிலும், அத்தியக்ஷருக்கு கண்காணிப்பு உண்டு. கிறிஸ்துவின் கீழ் அவரது மந்தையின் பிரதம மேய்ப்பாக, தம்மாலான மட்டும் அத்தியக்ஷர், அத்தியக்ஷாதீனத்திலுள்ள **ஒவ்வொரு அங்கத்தினருடனும்** சம்பந்தப்பட்டு அத்தியக்ஷாதீனத்தின் உண்மையான ஆவிக்குரிய ஒற்றுமையை உண்டாக்க கடமைப்பட்டிருக்கிறார். **ஒவ்வொரு அங்கத்தினருடனும்** என்ற பதம் கவனிக்கப்படத்தக்கது. சென்ற வருஷ சங்கியைப்படி நம் அத்தியக்ஷாதீனத்தில் 1,31,577 கிறிஸ்தவர்கள் உண்டு. இவர்கள் ஒவ்வொருவருடைய ஆத்மீக நலனைக் கருதுவதும் அதற்காக உழைப்பதும் அத்தியக்ஷருடைய வேலை. ஜெபத்தின் மூலமாக மாத்திரம்தான் இவ்வூழியத்தைச் செய்ய முடியும். சபையாரின் பெயர்களடங்கிய ஜாபிதா கைவச மிருக்குமாகில், அவைகளின் உதவியைக் கொண்டு சபையாரெல்லாருக்காகவும் பேர் பேராக அத்தியக்ஷர் ஜெபிக்கலாம். இப்படி 1,31,577 பேருக்காகவும் ஜெபிப்பது கூடிய காரியமா என்று சிலர் கேட்கலாம். மனிதனால் இது கூடாததுதான். ஆனால் தெய்வ உதவியால் இது கூடும் என்றே நம்புகிறேன். தியான நாளாகிய வெள்ளிக்கிழமையிலும், நீண்ட பிரயாணம் செய்யும் சமயத்திலும், சபையாரின் ஜாபிதாவை வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் தனித்தனியாக ஆண்டவரின் சமுகத்தில் நினைவு கூறலாம். குறிப்பிட்ட நாட்களுக்காக, விசேஷமாகவும் ஜெபிக்கலாம். அவ்வித ஜாபிதா தயாரிப்பதில் குருமார், சபை ஊழியரின் உதவி அதிக தேவை.

இப்படிக்கு,
உங்களுக்காக ஜெபிக்கும்படிக்கு,
நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் உங்கள் ஊழியன்,
அ.ஞா. ஜெபராஜ், அத்தியக்ஷர்.

நற்போதகம் - ஜூன் 1954

கிறிஸ்துவுக்குள் அன்பான சகோதரரே,

கர்த்தருக்குச் சித்தமானால், நமது அத்தியக்ஷாதீன கவுன்சில் கூட்டம் 1955-ம் வருஷம் ஜனுவரி மாத மத்தியில் நடைபெறும். அதற்கு முன் நமது சபை கமிற்றிகளின் தேர்தல் நடத்தப்படும். தேர்தல்களின் நோக்கம் மேன்மையானது. திருச்சபையில் செய்யப்படும் பற்பல பணிவிடைகளில் குருமார் மாத்திரமல்ல, சபையாரும் கலந்து கொள்ளவேண்டுமென்பதுதான் தேர்தல்களின் நோக்கம். திருச்சபையானது கிறிஸ்துவின் சரீரம்; கிறிஸ்துவின் நாமம் மகிமைப்படவேண்டும்; அவருடைய ராஜ்யம் விருத்தியாகவேண்டும். அதற்காக திருச்சபைக்கும் ஒவ்வொருவரும் உழைக்க வேண்டும். கிறிஸ்துவுக்கும் திருச்சபைக்கும் நான் செய்யவேண்டிய கடமைகளை செய்து வருகிறேனா என்று நம்மை நாமே சோதித்துப் பார்ப்போமாக. நமது கடமைகளையும் உத்தரவாதத்தையும் உணர்ந்தவர்களாய் சபை தேர்தல்களில் நாம் கலந்து கொள்ள வேண்டும். இக்கடமைகளை நிறைவேற்றக் கூடியவர்களையே நாம் கமிற்றிகளின் அங்கத்தினராகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். கமிற்றிகளின் அங்கத்தினராகத் தெரிந்தெடுக்கப்படுபவர்கள், பரிசுத்தாவியும், விசுவாசமும் ஞானமும் நிறைந்து, நற்சாட்சி பெற்றவர்களாக இருக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்டவர்கள் கமிற்றி அங்கத்தினராக தெரிந்தெடுக்கப்பட்டால், கமிற்றிகளின் ஊழியத்தின் மூலமாக கிறிஸ்துவின் நாமம் மகிமைப்படும்; கிறிஸ்துவின் ராஜ்யமும் விருத்தியாகும்.

அதற்குப் பதிலாக, சுயநலக்காரரும், தங்களைப் பெரியவர்களென்று பாராட்டுகிறவர்களும் சில வேளைகளில் துன்மார்க்கரும், தேர்தல் மூலமாக சபை கமிற்றிகளுக்குள் நுழைந்துவிடுகிறார்கள். அவர்களது நோக்கம், திருச்சபைக்கும் கிறிஸ்துவுக்கும் பணிவிடை செய்யவேண்டு மென்பதல்ல; சபைகளில் அதிகாரம் செலுத்த வேண்டுமென்பதே. கிறிஸ்து "ஊழியம் கொள்ளும்படி வராமல் ஊழியம் செய்யவே வந்தார்." அதை பகிரங்கமாகக் காட்டும்படியாகவே, ஒரு அடிமையைப் போல சீஷர் கால்களைக் கழுவினார். "ஆண்டவரும் போதகருமாகிய நானே உங்கள் கால்களைக் கழுவின துண்டானால், நீங்களும் ஒருவருடைய கால்களை ஒருவர் கழுவக்கடவீர்கள்" என்று சொன்னார். பணிவிடை செய்யவேண்டு மென்ற கிறிஸ்துவின் சிந்தையுடையவர்களையே சபை கமிற்றி அங்கத்தினராகத் தெரிந்தெடுக்கவேண்டுமே யல்லாமல் "எனக்கு வோட் கொடுங்கள்"என்று கேட்பவரைத் தெரிந்து கொள்ளவே கூடாது. "எனக்கு வோட் கொடுங்கள்" என்று கேட்பவர், பஞ்சாயத்து போர்டு, கவுண்சில், ஜில்லா போர்டு, சர்க்கார் சட்ட சபை முதலானவைகளில் அங்கத்தினராயிருக்க யோக்கியதையுடையவராயிருக்கலாம். ஆனால் திருச்சபை சம்பந்தமான கமிற்றிகளில் அங்கத்தினராயிருக்க அவர் சற்றும் யோக்கியதையுடையவரல்ல. "தன்னைத்தான் உயர்த்துகிறவன் தாழ்த்தப்படுவான்; "தன்னைத்தான் தாழ்த்துகிறவன் உயர்த்தப்படுவான்". உலக விஷயங்களிலும், உலகத்தார் பார்வையிலும் அவர் பெரியவராயிருக்கலாம், ஆனால் ஆண்டவருடைய

பார்வையில் அவர் மிகச் சிறியவர். ஆகையால் "எனக்கு வோட் கொடுங்கள்" என்று கேட்பவரைச் சபை கமிற்றி அங்கத்தினராக நாம் ஒருபோதும் தெரிந்தெடுக்கக்கூடாது.

கமிற்றிகளில் அங்கத்தினராகி அதிகாரம் செலுத்தவேண்டுமென்று விரும்புகிற சிலர், தாங்களாக எனக்கு வோட் கொடுங்களென்று சொல்வதில்லை; ஆனால் தங்கள் சிநேகிதர் மூலமாக "இவருக்கு வோட் கொடுங்கள்", "இவருக்கு வோட் கொடுங்கள்" என்று தங்களுக்கு வோட்டுகளைச் சம்பாதித்துக் கமிற்றி அங்கத்தினராகிவிடுகிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் ஆட்டுத்தோலைப் போர்த்திருக்கும் ஓநாய்கள். அவர்கள் மூலமாக திருச்சபைக்கு ஏற்படும் நஷ்டம் கொஞ்சமல்ல, அவர்கள் மந்தையைப் பாதுகாப்பவர்களாக அல்ல, பாழாக்குகிறவர்களாகவே கமிற்றிகளில் உட்கார்ந்து கிரியை செய்கிறார்கள். "என்னோடிராதவன் எனக்கு விரோதியாயிருக்கிறான்; என்னோடு சேர்க்காதவன் சிதறடிக்கிறான்" என்று கிறிஸ்து சொன்ன வார்த்தை பொய்யாகாது.

ஆகையால் வோட் உரிமையைப் பெற்றிருக்கும் ஒவ்வொருவரும், வோட் கொடுக்க அழைக்கப்படுங்காலத்தில் ஊக்கமான ஜெபத்தோடும், அதிக ஜாக்கிரதையோடும் வோட் கொடுக்கவேண்டும். பரிசுத்தாவியும், விசுவாசமும், ஞானமும் நிறைந்து, நற்சாட்சி பெற்றிருப்பவர்களுக்கு மாத்திரமே சபை தேர்தலில் வோட் கொடுக்கவேண்டுமேயன்றி, மற்றெந்தக் காரணத்தையிட்டும் மற்றவர்களுக்கு வோட் கொடுக்கலாகாது. சுயநலப் பிரியருக்கும், தங்களைப் பெரியவர்களென்று பாராட்டுபவருக்கும் வோட் கொடுப்பவர்கள், கிறிஸ்து வேண்டாம், பரபாஸ் வேண்டும் என்று கேட்டவர்களுக்குச் சமானமாவர். அவர்கள் மூலமாகவே, தேர்தல் சமயத்தில் சபைகளுக்குள் பிரிவினைகளும் கட்சிகளும் உண்டாகின்றன.

கிறிஸ்துவில் அன்புகூர்ந்து, அவருடைய திருச்சபையைப் பாதுகாக்க விரும்புகிற கிறிஸ்துவின் பிள்ளைகள் யாவரும் ஊக்கமான ஜெபத்துடனும், பயபக்தியுடனும் தங்கள் வோட் உரிமையை உபயோகிக்க வேண்டுமென்று அதிகப் பணிவுடன் உங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

தேர்தல் காலத்தில் சபைகளில் கட்சி பிரிவினை ஏற்படாமல், ஆண்டவருக்குப் பிரியமானவர்களும், ஆண்டவருடைய ராஜ்யவிருத்தியை நாடுகிறவர்களுமான தெய்வ பக்தர்கள் கமிற்றி அங்கத்தினராகத் தெரிந்தெடுக்கப்பட வேண்டுமென்று ஊக்கமாக ஜெபிக்கும்படியாக உங்களனைவரையும் அன்புடன் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

இப்படிக்கு,
உங்கள் அன்புள்ள ஊழியன்,
அ.ஞா. ஜெபராஜ், அத்தியக்ஷர்.

நற்போதகம் மே, 1961

கர்த்தருக்குள் பிரியமான மக்களே,

சென்ற மாத நற்போதகத்தில் "**ஆத்மீக வளர்ச்சி**" எனும் பொருள் பற்றி எழுத ஆரம்பித்தேன். ஆத்மீக வளர்ச்சியை திருஷ்டாந்தப்படுத்த, ஒட்டு மாங்கன்று உபயோகிக்கப்பட்டது. ஓர் ஒட்டு மாங்கன்று வளருவதற்கு அனுகூலங்கள் மூன்று, அவை : **வேலி, ஜலம், உரம்**. அதைப்போல ஆத்மீக வளர்ச்சிக்கு அனுகூலமானவை **வேதம், ஜெபம், ஊழியம்.** செடியைப் பாதுகாப்பதற்கு வேலி எவ்வாறு அவசியமோ, அவ்வாறே ஆத்துமாவைப் பாதுகாப்பதற்கு வேதம் மிக அவசியம். ஆகையால் வேதமாகிய வேலி என்று கூறப்பட்டது.

இரண்டாவது **ஜெபமாகிய ஜலம்**, மாங்கன்றுக்கு ஜலம் மகா அவசியம். அவ்வாறே ஆத்மீகவளர்ச்சிக்கு ஜெபம் மகா அவசியம். கடவுளிடம் உறவாடுவதே ஜெபம், பிள்ளை தகப்பனிடம் அல்லது தாயிடம்பேசி உறவாடுவது போல் கடவுளின் பிள்ளைகளாகிய நாமும் அவருடன்பேசி உறவாட வேண்டும். இவ்விஷயத்தில் இயேசு நமக்கு முன்மாதிரி. அவர் எவ்விதம் பிதாவினிடம் உறவாடினாரோ, அவ்வாறே நாமும் உறவாடுவோமாக. இயேசு அதிகாலையில் ஜெபித்தார் (மாற். 1:35). இயேசு அடிக்கடி ஜெபித்தார். உதாரணம் : ஞானஸ்நானம் பெற்று கரையேறியவுடன் (லூக் 3:21), அப்பங்களை ஆசீர்வதிக்கையில் (லுக் 9:16), 5000 பேர் போஷிக்கப்பட்ட பின் (லூக். 9:18), 70 சீஷர் திரும்பி வந்தவுடன் (லூக் 10:21), லாசரு உயிரோடெழுப்பப்படுகையில் (யோ. 11:41,42), கிரேக்கர் இயேசுவைக் காண வருகையில் (யோ 12:27,28), சிலுவை மரத்தில் தொங்குகையில் (லூக் 23:34,46) ஜெபித்தார். வேலை செய்யும்போதே பிதாவிடம் பேசுவது அவருக்குப் பழக்கமாயிருந்தது.

மேலும், சில விசேஷித்த சந்தர்ப்பங்களில் யேசு அதிக நேரம் ஜெபித்தார். உதாரணம் : சீஷர் தெரிந்தெடுக்கப்படுமுன் இராமுழுவதும் ஜெபித்தார் (லூக். 6:12,13). ஊழியத்திற்கு ஆயத்தமாக தனித்துப் போய் ஜெபித்தார் (லூக். 5:16). தம்மை மேசியா என்று வெளிப்படையாகக் காண்பிக்குமுன் மறுரூபமலையில் அதிகநேரம் ஜெபித்தார் (லூக் 9:16). கெத்சேமனே தோட்டத்தில் ஆத்தும வியாகுலமடைகையில் நீண்ட நேரம் ஜெபித்தார் (லூக் 22:44).

இயேசு தமது வாழ்க்கையில் எவ்வண்ணமாக அதிகாலையில், அடிக்கடி அதிக நேரம் ஜெபித்தாரோ அவ்விதமாக நாமும் ஜெபிக்க வேண்டும். அது நமது ஆத்மீக வளர்ச்சிக்கு ஜலம் வார்ப்பது போலாகும். நாலுவகை ஜெபங்களுண்டு. அவை:- **தனி ஜெபம், குடும்பஜெபம், கூட்டு ஜெபம், சபைஜெபம்.** தனி ஜெபத்தைப் பற்றி ஆண்டவர் கூறியிருப்பது :- " நீயோ ஜெபம் பண்ணும்போது, உன் அறை வீட்டிற்குள் பிரவேசித்து, உன் கதவைப் பூட்டி அந்தரங்கத்திலிருக்கிற உன் பிதாவை நோக்கி ஜெபம்பண்ணு". தனிஜெபம் செய்கையில் நம் எண்ணம் அங்குமிங்கும் செல்லாதபடி, தனி அறைக்குள் சென்று கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு நம் காது கேட்க

சற்று சத்தமாக ஜெபிப்பது நல்லது. அதற்கு வசதியில்லாவிட்டால் இயேசு செய்தது போல வனாந்தரத்திற்கோ, மலைக்கோ, தோட்டத்திற்கோ ஊருக்கு வெளியே சென்று ஒருவரும் பக்கத்திலிராத சமயத்தில் சற்று சத்தமாக ஜெபிக்கலாம். (1 சாமு. 1:13) இவ்வாறு ஜெபிப்பது நமது சிந்தனை சிதறாதபடியும், மனது அங்கு மிங்கும் அலையாதபடியும் நம்மைக் காக்கும். **ஒரு ஆளிடம் பேசும் வண்ணமாகவே இயேசுவிடம் பேசப்பழகவேண்டும்.**

"குடும்ப ஜெபம் இல்லாத வீடு கூரை இல்லாத வீடு" என்பதோர் ஆன்றோர் மொழி. குடும்ப அங்கத்தினருக்குள் ஐக்கியத்தை உண்டு பண்ணுவது குடும்ப ஜெபம். தினம் ஒரு வேளையாவது தாய் தகப்பன் பிள்ளைகளனைவரும் கூடி ஒரு பாட்டுப்பாடி, ஒரு சிறு வேதபாகம் வாசித்து, அவர்களுள் யாராவது ஒருவர் ஜெபித்து, கர்த்தருடைய ஜெபத்தைச் சொல்லி, ஆசீர்வாதத்துடன் முடிக்கலாம். குடும்பத்தில் கஷ்டங்கள் கவலைகள் வருகையில் குடும்ப ஜெபம் கடவுளண்டை நம்மை நெருங்கச் சேர்க்கும்.

கூட்டு ஜெபம். மத். 18:19, 20 - ல் கூறியபடி இரண்டு பேர், மூன்று பேர் கூடி ஏகமனதுடன் ஒரே காரியத்துக்காக ஜெபிப்பது அதிக பலன் தரும். இயேசுவின் பிரசன்னம் அங்கு விசேஷித்த விதமாக இருக்கும் என்பது ஆண்டவரின் வாக்கு. இவ்வாக்குத் தத்தத்தை நமக்கு சொந்தமாக்கிக் கொள்வோமாக.

சபை ஜெபம். சபையாகக்கூடி ஞாயிற்றுக்கிழமைகளிலும் சில ஆலயங்களில் தினந்தோறும் கூடி ஆராதிப்பது வழக்கமாக இருக்கின்றது. அதில் குறைந்தது 5 நிமிஷமாவது, விசேஷித்த ஸ்தோத்திரங்களை ஏறெடுப்பதும், விண்ணப்பங்களைச் செய்வதும், கிறிஸ்தவர்களின் ஆவிக்குரிய ஜீவியத்தை வளரச் செய்யும்.

இந்நால்வகை ஜெபங்களிலும் அதிகமதிகமாகப் பங்குபெறுவோமாக.

இப்படிக்கு

கிறிஸ்துவுக்குள் உங்கள் ஆத்மீகத் தந்தை
அ.ஞா. ஜெபராஜ், அத்தியக்ஷர்.

நற்போதகம் ஜூன், 1961

கர்த்தருக்குள் பிரியமான மக்களே,

கடந்த இரு மாதங்களில் **ஆத்மீக வளர்ச்சி** எனும் பொருள்பற்றி எழுதியிருக்கிறேன். ஓர் மாங்கன்று வளருவதற்கு அவசியமானவை மூன்று. அவை: வேலி, ஜலம், உரம். அவ்வண்ணமே ஆத்மீக வளர்ச்சிக்குத் தேவையானவை மூன்று. அவை : வேதம், ஜெபம், ஊழியம். இந்நிருபத்தில் ஜெபம் என்பதைப்பற்றி சற்று விரிவாக எழுத ஆசிக்கின்றேன்.

சகோதரரே, எங்களுக்காக வேண்டிக்கொள்ளுங்கள், என்று பவுல் அப்போஸ்தலன் கூறுகின்றார். (1 தெச. 5:25). வேதத்தை ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது பின்வரும் 5 கூட்டத்தாருக்காக ஜெபிக்க ஏவப்படுகிறோம்:

1. **பகைவர்கள் :** மத் 5 : 44,45. "உங்கள் சத்துருக்களை சநேகியுங்கள்; உங்களை சபிக்கிறவர்களை ஆசீர்வதியுங்கள்; உங்களைப் பகைக்கிறவர்களுக்கு நன்மை செய்யுங்கள்; உங்களை நிந்திக்கிறவர்களுக்காகவும், துன்பப்படுத்து கிறவர்களுக்காகவும் ஜெபம் பண்ணுங்கள். இப்படிச் செய்வதினால் நீங்கள் பரலோகத்திலிருக்கிற உங்கள் பிதாவுக்குப் புத்திரராயிருப்பீர்கள்" என்று இயேசு கூறியுள்ளார். அவர் கூறியவாறே செய்தும் காண்பித்தார். அவர் சிலுவை மரத்தில் தொங்கிய பொழுது முதலாவது கூறிய வசனத்தில், ''பிதாவே, இவர்களுக்கு மன்னியும், தாங்கள் செய்கிறது இன்னதென்று அறியாதிருக்கிறார்களே'' (லூக். 23 : 34) என்று பகைவர்களுக்காக ஜெபித்தார். தினந்தோறும் நம்மைப்பகைப்பவர்களுக்காக ஜெபிக்கவேண்டும்.
2. **பணிவிடைக்காரர் :** எபி 13 : 18. "எங்களுக்காக வேண்டிக்கொள்ளுங்கள்" என்று எபிரேயர் நிருப ஆக்கியோனும் கூறுகின்றார். பணிவிடைக்காரர் தேவ வசனத்தைப் போதிப்பவர்கள் ; ஆவிக்குரிய ஜீவியத்தில் ஜனங்களை நடத்துபவர்கள்; ஆத்துமாக்களுக்காக உத்தரவாதம் பண்ணுபவர்கள்; ஆத்துமாக்களுக்காக விழித்திருப்பவர்கள். (எபி. 13:7,17). ஆகையால் சபையாரின் ஜெபம் பணிவிடைக்காரருக்குத் தேவை.
3. **பரிசுத்தவான்கள் :** எபே. 5:18. "சகல பரிசுத்தவான்களுக்காகவும் பண்ணும் வேண்டுதலோடும் விழித்துக்கொண்டிருங்கள்" என்று பரி. பவுல் கூறுகிறார். பரிசுத்தவான்கள் (saints) என்ற வார்த்தை, பரிசுத்த வாழ்க்கைக்கென்று பிரித்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் எனக் குறிக்கும். ஆகையால் பவுல் தமது நிருபத்தில், கிறிஸ்தவர்களையே பரிசுத்தவான்கள் எனக் கூறுகின்றார். (2 கொரி 1 : 1, எபே. 1 :1). கிறிஸ்துவின் சரீரமாகிய திருச்சபையில் அங்கங்களாக அமையப்பெற்றிருக்கும் கிறிஸ்தவர்களுக்காகவும் நாம் ஜெபிக்க வேண்டும்.
4. **புற மதஸ்தர் :** பவுல் புறமதஸ்தரான அகிரிப்பா இராஜாவின் முன் கைதியாக நின்ற சமயத்திலும் "நீர் மாத்திரமல்ல, இன்று என் வசனத்தைக் கேட்கிற யாவரும்.... என்னைப் போலாகும்படி தேவனை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்" என்று கூறினார் (அப். 26 : 29). புற மதஸ்தர் இயேசுவை இரட்சகராக ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டுமென்பது அவரது அவா. அவர்களுக்காக அவர் எப்பொழுதும் ஜெபித்துக்கொண்டிருந்தார். சிறையிலிருக்கையில் சிறைச்சாலைக் காரனுக்காக ஜெபித்தார் (அப். 16 : 25). அவன் குணப்பட்டான். புறமதஸ்தர் விசுவாசிகளாகும்படி அவர்களுக்காக ஜெபிக்க வேண்டும்.
5. **பற்பலர் :** 1 தீமோ. 2 : 1. "எல்லா மனுஷருக்காகவும், விண்ணப்பங்களையும், ஜெபங்களையும், வேண்டுதல்களையும், ஸ்தோத்திரங்களையும் பண்ண வேண்டும்." பற்பல நிலமையுடையோர், உதாரணமாக, வியாதியஸ்தர், இழக்கக் கொடுத்தோர், கவலையிலிருப்பவர்கள்; தங்களுக்காக ஜெபம்

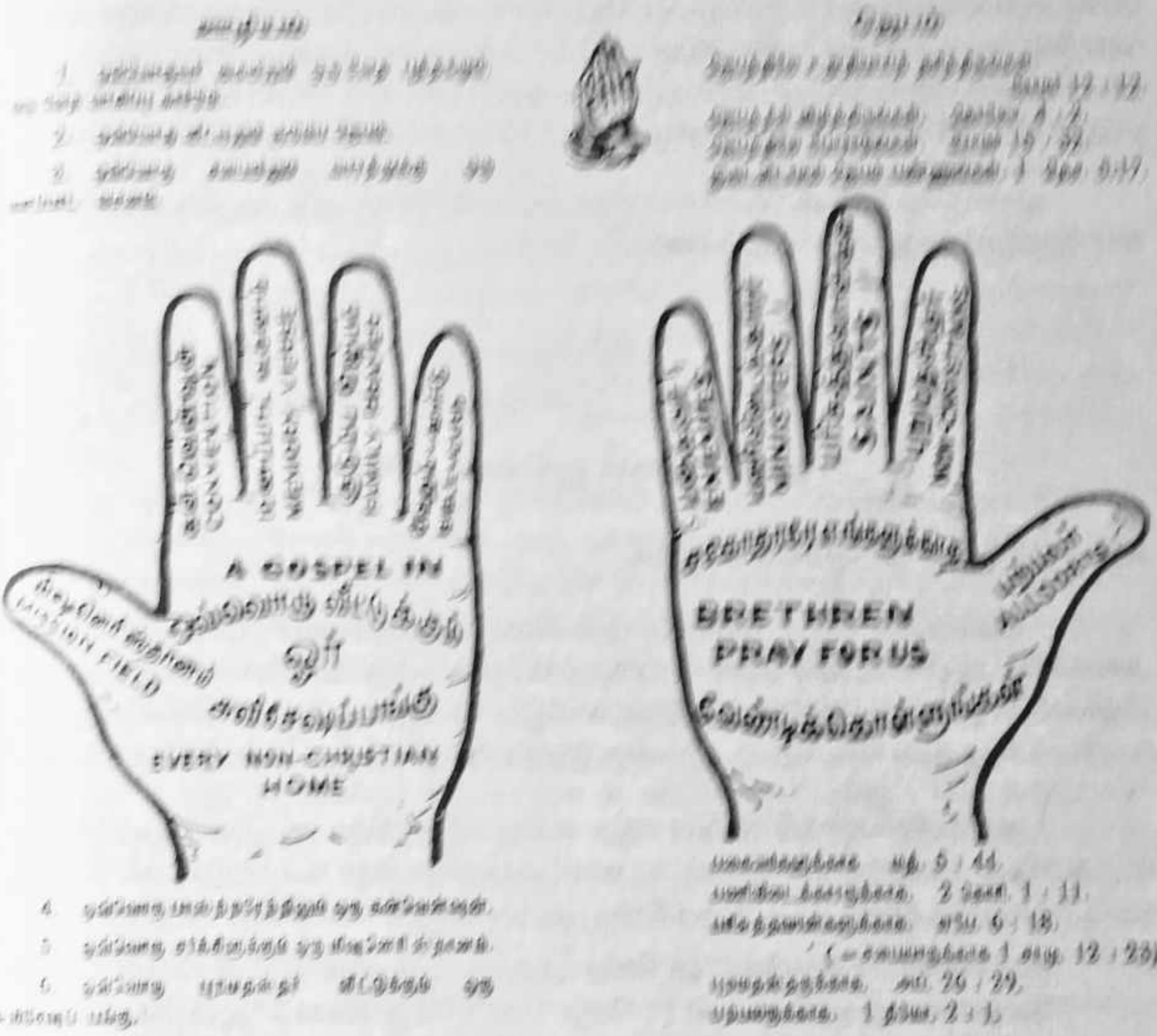

செய்யவேண்டுமென்று கேட்பவர்கள்; இனத்தார் முதலானவர்களுக்காகவும் நாம் ஜெபிக்கவேண்டும்.

மேற்கூறிய 5 குறிப்புகளையும் ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ள 5 விரல்களுடன் ஓர் கையின் படம் போடப்பட்டிருக்கிறது.

முன் ஆலோசனை கூறப்பட்டதுபோல சிறு நோட்டுப் புத்தகம் ஒன்று தயாரித்து, அதில் ஒரு பக்கத்தில் வேதம் என்றும், மறுபக்கத்தில் ஜெபம் என்றும் குறிக்கப்படவேண்டும். ஜெபம் என்ற பாகத்தில் இக்கையின் உருவப்படம் வரைந்துகொள்ளலாம். (முதல் பக்கத்தில் பகைவர்களுடைய பெயர்கள் ; இரண்டாம் பக்கத்தில் பணிவிடைக்காரருடைய பெயர்கள் (அத்தியக்ஷர், குருக்கள், உபதேசிமார், உபாத்திமார், கோவில் வேலைக்காரர்), மூன்றாம் பக்கத்தில் சபையார் - கமிற்றி அங்கத்தினர் ; குடும்பத் தலைவர்களின் பெயர்கள். (இது பெரிய ஜாபிதாவாக இருக்குமாதலால் பிரத்தியேகமான ஜாபிதா வைத்துக்கொள்வது நலம்). நான்காம்

பக்கத்தில், புறமதஸ்தர் - (நம்முடன் நெருங்கிப் பழகும் புறமதஸ்தர் ; ஊழியத்தில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள்) - இவர்களுடைய பெயர்கள். ஐந்தாம் பக்க முதல் பல பக்கங்களில், வியாதியஸ்தர், இனத்தார், ஜெபம் செய்யக் கேட்போர், தேச அதிகாரிகள், மற்றும் விஷயங்கள் - இவைகளைக் குறித்துக்கொண்டு ஒழுங்காக ஜெபிக்க வேண்டும்.

ஜலம் மரத்திற்குத் தேவையாயிருப்பதுபோல ஜெபமும் ஆத்மீக வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாதது, ஒழுங்காக ஜெபிப்போமாக.

இப்படிக்கு
கிறிஸ்துவுக்குள் உங்கள் ஆத்மீகத் தந்தை
அ.ஞா. ஜெபராஜ், அத்தியக்ஷர்.

நற்போதகம் ஜூலை, 1961

கிறிஸ்துவுக்குள் பிரியமான மக்களே,

கனி தரும் விருட்சத்திற்கு அவசியமாயிருப்பவை வேலி, ஜலம், உரம். அவ்வாறே ஆவியின் கனி தரும் கிறிஸ்தவ வாழ்க்கைக்கு அவசியமானவை **வேதம், ஜெபம், ஊழியம்.** கடந்த மூன்று இதழ்களிலும் வேதத்தைப் பற்றியும், ஜெபத்தைப் பற்றியும் சிந்தனை செய்தோம். இம்மாத இதழில் ஊழியத்தைப் பற்றி சிந்திப்போம்.

நம் அத்தியக்ஷாதீனத்தில் ஆறு வகை விசேஷித்த ஊழியம் நடத்தப்பட்டு வருகின்றது. அதை விளக்கிக் காண்பிப்பதற்கென்று ஓர் சிறுபடம் இம்மாத நற்போதகத்தில் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. அதன் விபரம் யாதெனில் :-

1. ஒவ்வொருவர் கையிலும் ஓர் **வேத புத்தகம்** : அதனுள் ஓர் வேத வாசிப்பு கார்டு. வேத வசனம் ஞானப்பால் (1 பேது 2 : 3); வேத வசனம் ஆவியின் பட்டயம் (எபே. 6 : 17); வேத வசனம் ஆத்தும தீபம் (சங். 119 : 105). வேத வாசிப்புக் கார்டை உபயோகித்து வேகத்தை ஒழுங்காதக தினந்தோறும் வாசிக்கவேண்டும். உங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் வேத புத்தகம் இருக்கிறதா? அதனுள் வேத வாசிப்புக் கார்டு இருக்கிறதா? அதைத் தினந்தோறும் உபயோகிக்கின்றீர்களா?

2. ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் **குடும்ப ஜெபம்** : "குடும்ப ஜெபம் இல்லாத வீடு கூரை இல்லாத வீடு". குடும்ப ஜெபம் நம் ஆத்மீக வளர்ச்சிக்கும், குடும்ப ஐக்கியத்திற்கும் மிக அவசியம். மாதா, பிதா, மக்கள் யாவரும் ஒரு நாளில் ஒரு முறையாவது ஒன்றாகக் கூடி கடவுளை ஆராதிக்க வேண்டும். ஒரு பாட்டு, ஒரு வேத பாகம், ஒருவர் அல்லது பலர் ஜெபித்தல். மதுரை அத்தியக்ஷரவர்களின் வீட்டில் நடைபெறும் குடும்ப ஜெபத்தில், ஒவ்வொருவரும் அந்நாளில் கற்றுக்கொண்ட ஒரு வேத வாக்கியத்தை மனப்பாடமாகக் கூறுகின்றனர். நம் குடும்பத்தில் ஆண்டவரின் ஆசீர்வாதம் என்றும் தங்க வேண்டாமா? குடும்ப ஜெபம் செய்யுங்கள்.

3. ஒவ்வொரு சபையிலும் **திருவசன ஊழியம்** : ஆலயம், பாடசாலை, வீடு இவைகளின் முன் ஓர் கரும்பலகையில் அந்தந்த வாரத்துக்குரிய வேத வசனத்தை எழுதித் தொங்க வைப்பது நல்லது. ஆத்துமாக்களை உயிர்ப்பிக்கும் தேவ வசனம் கிறிஸ்தவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, கிறிஸ்தவரல்லாதாருக்கும் தேவை. ஆராதனையின் மத்தியில் பாடம் வாசிக்கு முன் அவ்வாரத்து மனப்பாட வசனத்தை யாவரும் சேர்ந்து சொல்லலாம்.

4. ஒவ்வொரு பாஸ்றறரேற்றிலும் ஒரு **கன்வென்ஷன்** : தகுந்த ஆயத்தத்துடன் வருஷத்திற்கொருமுறை ஒரு ஆவிக்குரிய கன்வென்ஷன் ஒழுங்கு செய்வது நல்லது. பக்கத்து கிராமங்களிலிருக்கும் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் கிறிஸ்தவரல் லாதாருக்கும் அறிவிப்புக் கொடுத்து ஜெபத்துடன் நடத்தப்படுமாகில், அது அதிகப் பிரயோஜனமளிக்கும். அதன் மூலமாகப் பலர் இரட்சிக்கப்பட ஏதுவாகும்.

5. ஒவ்வொரு சர்க்கிளுக்கும் ஓர் **மிஷனெரி ஸ்தானம்** : தங்களுடைய சர்க்கிள் எல்கைக்கு வெளியேயுள்ள ஒரு பாஸ்றறரேற்றைத் தங்கள் மிஷனெரி ஸ்தானமாகத் தெரிந்துகொண்டு அதில் சமயா சமயங்களில் சுவிசேஷ ஊழியம் செய்வது. இத்தகைய ஊழியத்திற்கென்று சில சர்க்கிள்களில் விசேஷித்த ஜெபக்கூட்டங்கள் வைத்து, காணிக்கை சேகரித்து, சுவிசேஷ ஊழியரை நியமித்திருக்கின்றனர். சாட்சி வார ஊழியத்தையும் தங்கள் மிஷனெரி ஸ்தானத்திலேயே போய் நடத்துகின்றனர்.

6. ஒவ்வொரு புற மதஸ்தர் வீட்டுக்கும் ஓர் **சுவிசேஷப் பங்கு** : வீடு தவறாமல் இவ்வூழியம் நடைபெறுவதற்கு ஓர் விசேஷித்த துண்டுத் தாள் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அத்துண்டுத் தாள் இலவசமாகவும் சுவிசேஷப் பங்குகள் அரை கிரயத்துக்கும் அத்தியக்ஷாதீன ஆபிஸில் கிடைக்கும். முதலாவது துண்டுத் தாள் வீடு வீடாகக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். சில நிமஷங்களுக்குப் பின் சுவிசேஷப் பங்குகள் ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் கொண்டு போய், கொடுக்கப்படவேண்டும். அதை அவர்கள் வாங்கிப் பார்க்க அவகாசம் கொடுக்க வேண்டும். பாளையங்கோட்டைக்கருகில் மகமதியர் நிறைந்துள்ள மேலப்பாளையத்தில் இவ்வூழியத்தின் மூலமாக 2000 பிரதிகள் விற்கப்பட்டன. அப்பிரதிகள் மூலமாக மக்கள் கிறிஸ்துவை அறிவதற்கு ஏதுவாகும்.

நாம் ஒவ்வொருவரும் ஏதாவது ஒரு ஊழியத்தில் பங்கெடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். அது நம் வாழ்க்கையில் விசேஷித்த ஆசீர்வாதத்தைத் தரும்.

இப்படிக்கு,
கிறிஸ்துவுக்குள் உங்கள் ஆத்மீகத் தந்தை
அ. ஞா. ஜெபராஜ், அத்தியக்ஷர்.

நற்போதம் - செப்டம்பர் 1970

கிறிஸ்துவுக்குள் அன்பான மக்களே,

நம்முடைய பிதாவாகிய தேவனாலும், கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவினாலும், உங்களுக்குக் கிருபையும் சமாதானமும் உண்டாவதாக.

நெல்லை அத்தியக்ஷாதீனப் பேராயராக நான் எழுதும் இறுதி நிருபம் இது என்ற நினைக்கிறேன்.

"கர்த்தர் நல்லவர் அவர் கிருபை என்றுமுள்ளது"

நான் பிறந்தது, வளர்ந்தது, படித்தது, வேலை செய்தது யாவும் இவ்வத்தியக்ஷாதீனத்திலேயே.

1905 மார்ச் 28ல் புதுக்கோட்டை சர்க்கிளைச் சேர்ந்த சேர்வைகாரன்மடம் என்னும் சிற்றூரில் பிறந்து, வளர்ந்து, ஆரம்ப கல்வி பயின்றேன். வீடுகளில் ஞாயிறு இரவுகளில் நடக்கும் ஜெபக் கூட்டங்களுக்கு போகும்போது, விளக்குத் தூக்குவதும், பாட்டுகள் பாடும்போது ஜாலர் அடிப்பதும் எனக்கு அதிகப் பிரியம்.

8 வயதாயிருக்கையில், சுமார் 2 1/2 மைல் தூரத்திலுள்ள சாயர்புரம் நடுநிலைப்பள்ளியில் சேரப் போகும் நாளின் முந்தின இரவில், ஆலயத்தில் நடைபெற்ற ஆராதனையில் பிரசங்கம் செய்தவர் அப்பொழுது இருந்த சிறுவர் ஊழியர் A. மனுவேல் அவர்கள். (பின்னால் குரு அபிஷேகம் பெற்றவர்கள்) பிரசங்க வாக்கியம். "**கர்த்தருக்குப் பயப்படுதலே ஞானத்தின் ஆரம்பம்**" இவ்வாக்கியம் வெகு ஆழமாக என் மனதில் பதிந்தது.

13ம் வயதில் பேய்க்குளம் என்ற கிராமத்திற்கு ஒரு குழுவாக சென்று சுவிசேஷ ஊழியம் செய்த சமயத்தில் முதல் பிரசங்கம் செய்தேன். அதில் எனக்கு ஊக்கம் கொடுத்தவர் கனம் **A.** வேதமாணிக்கம் ஐயரவர்கள்.

சாயர்புரம் பாடசாலையில் 5 ஆண்டுகளும், தூத்துக்குடி கால்ட்வெல் உயர்நிலைப் பள்ளியில் 4 ஆண்டுகளும் கல்விகற்றேன். அங்கிருக்கும் பொழுது எனது 17ம் வயதில் இயேசு கிறிஸ்துவை என் சொந்த இரட்சகராக ஏற்றுக்கொண்டேன். அதில் உதவி செய்தவர் திருநெல்வேலியிலும், பாளையங்கோட்டையிலும் பல வருஷங்களாக ஆசிரியராயிருந்த திரு. பால் செல்லப்பா அவர்கள். அச்சமயம் ஆண்டவரால் எனக்கு அருளப்பட்ட திருவசனம் 1 கொரி. 3 : 16, 17.

"**நீங்கள் தேவனுடைய ஆலயமாயிருக்கிறீர்களென்றும், தேவனுடைய ஆவி உங்களில் வாசமாயிருக்கிறாரென்றும் அறியாதிருக்கிறீர்களா? ஒருவன் தேவனுடைய ஆலயத்தைக் கெடுத்தால் அவனை தேவன் கெடுப்பார். தேவனுடைய ஆலயம் பரிசுத்தமாயிருக்கிறது. நீங்களே அந்த ஆலயம்**". இந்நாள் பரியந்தம் அடிக்கடி இவ்வாக்கியம் என் மனதில் வருவதுண்டு.

பின்பு, இன்றர்மீடியேற் வகுப்புகள், திருநெல்வேலியில் ஷாப்டர் உயர்நிலைப் பள்ளியில் நடத்தப்பட்ட சி.எம்.எஸ். கல்லூரியிலும், பி.ஏ. வகுப்புகள் , திருச்சிராப்பள்ளியிலுள்ள எஸ்.பி.ஜி. கல்லூரியிலும் படித்தேன். அக்காலத்தில் என் ஆவிக்குரிய ஜீவிய வளர்ச்சிக்கு அனுகூலமாயிருந்தது Young Men's Volunteer Missionary Band. விடுமுறை காலத்தில் இரு நாட்கள் தாளையூத்து சத்திரத்தில் தியானக் கூட்டம் நடக்கும்; பின்பு ஏதாவது ஓர் கிராமத்தில் சுவிசேஷ ஊழியம் நடைபெறும். அதில் விசேஷித்த பங்கு எடுத்தது நாசரேத் டாக்டர் ஆர். வேதபோதகம் அவர்கள்.

கல்லூரிப் படிப்பை முடித்து சில மாதங்கள் வீட்டில் இருக்கையில், பக்கத்திலுள்ள குலையன்கரிசல் என்ற கிராமத்திலுள்ள பல ஆசிரியர்கள், ஒரே நாளில் தங்கள் வேலையை ராஜினாமா செய்துவிட்டார்கள். அங்குள்ள குரு என்னிடம் வந்து கேட்டபொழுது நான் சந்தோஷமாக அவ்வூருக்குச் சென்று, அவ்வாரம்பப் பாடசாலையில் 40 நாட்கள் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினேன்.

பின்பு தெய்வ பணிவிடைக்கு ஒப்புக்கொடுத்தேன்; ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டேன். ஒரு வருடம் சாயர்புரத்தில் உபதேசியாராகவும், அடுத்த வருடம் 3 மாதங்கள் பண்ணைவிளையிலும், மற்ற மாதங்கள் சாட்சியாபுரத்திலும் சுவிசேஷ ஊழியம் செய்தேன். சுவிசேஷ ஊழியக் குழு தலைவர் அப்பொழுது குருவாக இருந்து பின்னால் அத்தியக்ஷரான கனம் S.C. நீல் ஐயரவர்கள்.

1930 - 1933 கல்கத்தா பிஷப் கல்லூரியில் வேத சாஸ்திர மாணவன். தலைவர், மகாகனம் H. பெக்கன்ஹாம் உவால்ஷ் அத்தியக்ஷரவர்கள்; உப தலைவர், கனம் தாமஸ் சித்தர் ஐயரவர்கள்.

12-3-1933ல் கல்கத்தாவிலுள்ள Scott's Lane பரி. பவுலின் ஆலயத்தில் டீககன் அபிஷேகம்.

1933-36 ஆற்றங்கரை பாஸ்ற்றரேற்று குரு.

10-1-1934 நாசரேத் பரி-யோவான் ஆலயத்தில் திருமணம்.

4-3-1934 நாகலாபுரம் உயிர்த்தெழுதலின் ஆலயத்தில் குரு அபிஷேகம்.

1936-39 பிள்ளையன்மனை பாஸ்ற்றரேற்று குரு; நாசரேத் வேத சாஸ்திரக் கல்விசாலையில் உதவி ஆசிரியர்.

1939-41 திருமறையூர் வேத சாஸ்திர கல்விச்சாலையில் ஆசிரியர்.

1941-45 கீழக்கரை சர்க்கிள் குரு.

1945-46 சுவிசேஷக் குழு தலைவர்.

1946-47 மகாகனம் G.T. செல்வின் அத்தியக்ஷரவர்களின் சேஷப்ளன்.

1947-49 பம்பாயில் சமூக சேவை கல்லூரியில் படிப்பு

1949-50 ஆகஸ்டு-அமெரிக்காவில் சிக்காக்கோ பல்கலைக் கழகத்தில் வேத சாஸ்திரக் கல்வி.

1950 செப்-டிசம். இங்கிலாந்தில் பர்மிங்ஹாம் பட்டணத்தில் வேத சாஸ்திரக் கல்வி.

1951 ஜனு-மே இடையற்காடு பாஸ்ற்றரேற்று குரு.

1951 ஜூன் - 1953 ஜூன் முடிய பாளையங்கோட்டை சர்க்கிள் குரு.

1953 ஜூலை 2. அத்தியக்ஷர் அபிஷேகம்.

1970 செப்.30. நெல்லை அத்தியக்ஷாதீன சேவையினின்று ஓய்வு பெறுதல்.

நான் பேராயராக பணியாற்றிய காலத்தில் சுமார் 3 ஆண்டுகள் தென் இந்திய திருச்சபை உப பிரதமப் பேராயராக நியமிக்கப்பட்டேன். ஒருமுறை இங்கிலாந்து தேசத்தில் கந்தர்புரி பட்டணத்தில் நடத்தப்பட்ட அத்தியக்ஷர்களின் மாநாட்டிலும், ஒருமுறை மேற்கு ஜெர்மனியில் பெர்லின் நகரத்தில், பில்லிகிரகாம் பண்டிதரின் சுவிசேஷக் குழுவினரால் நடத்தப்பட்ட அகில உலக சுவிசேஷ மாநாட்டிலும், ஒருமுறை புதுடில்லியில் நடைபெற்ற அகில உலக திருச்சபை மாநாட்டிலும் பங்கு பெறும் சிலாக்கியம் கொடுக்கப்பட்டது.

1966ம் வருட இறுதியில் ரோமாபுரிக்குச்சென்று மாண்புமிக்க போப் ஆண்டகையைப் பார்த்து பேசும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது. அவ்வருட கிறிஸ்மஸ் தினத்தில் பெத்லேகேமிலும், எருசலேமிலும் நடைபெற்ற கிறிஸ்து ஜயந்தி ஆராதனைகளிலும் பங்கெடுத்தேன். நம் ஆண்டவராகிய இயேசு பிறந்த இடம் ஆராதித்த இடம் நடந்த பாதை, பவனி சென்ற பாதை, கெத்செமனே தோட்டம், நியாய விசாரணை செய்யப்பட்ட இடம், சிலுவையில் அறையப்பட்ட இடம், அடக்கம் பண்ணப்பட்ட இடம், பரத்துக்கேறின இடம், யோர்தான் நதி இவைகளைப் பார்க்கப் பார்க்க பரவசமாயிருந்தது.

"கர்த்தர் எனக்குச் செய்த எல்லா உபகாரங்களுக்காகவும் நான் என்னத்தைச் செலுத்துவேன்?"

இக் கேள்வி பலமுறைகள் என் மனதில் இன்னும் வந்து கொண்டே இருக்கிறது. என் மனைவி மறுமைக்குட்படுவதற்கு சில நாட்களுக்கு முன் பெங்களூரில் நடைபெற்ற நான்காண்டு பெண்கள் மாநாட்டில் கொடுத்த பிரசங்கத்திலும் இதே கேள்வி பன்முறை கேட்கப்பட்டது. அதற்கு உத்தரவாக சங்கீதக்காரனே பதில் சொல்லி இருக்கிறார்.

"**இரட்சிப்பின் பாத்திரத்தை எடுத்துக் கொண்டு கர்த்தருடைய நாமத்தை தொழுது கொள்வேன்**"

உங்கள் மத்தியில் பணியாற்றிய காலம் முழுவதும், உங்கள் ஜெபத்தினாலும், ஒத்துழைப்பினாலும், அன்பினாலும், அனுதாபத்தினாலும் நீங்கள் எனக்கு பேருதவி புரிந்திருக்கிறீர்கள். உங்கள் யாவருக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியை கூறிக்கொண்டு உங்களிடம் விடை பெற்றுக் கொள்கிறேன்.

கடவுள் உங்களனைவரையும், விசேஷமாய் நம் அத்தியக்ஷாதீனத்தையும் ஆசிர்வதிப்பாராக.

"**ஒன்று செய்கிறேன்; பின்னானவைகளை மறந்து முன்னானவைகளை நாடி கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் தேவன் அழைத்த பரம அழைப்பின் பந்தயப் பொருளுக்காக இலக்கை நோக்கித் தொடருகிறேன்**" இதிலும் உங்கள் ஜெபம் தேவை.

"நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய கிருபை உங்களனைவரோடும் இருப்பதாக, ஆமென்".

இப்படிக்கு
உங்களன்புள்ள ஆத்மீகத் தந்தை
அ. ஞா. ஜெபராஜ், நெல்லைப் பேராயர்.

நற்போதகம் - அக்டோபர் 1971

நெல்லைப் பேராயர் அவர்கள் மூலமாக நெல்லைக் கிறிஸ்தவ மக்களுக்கு, முன்னாள் பேராயரான அ.ஞா. ஜெப்ராஜ் எழுதுவது :-

நான் அத்தியட்சாதீன அலுவலிலிருந்து ஓய்வு பெற்று ஒரு வருடமாகிறது. இதில நான் என்ன செய்தேன், தற்பொழுது நான் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறேன் என்று அறிய பலர் விரும்புகின்றனர்,

நான் ஓய்வுபெற்றபின் சில மாதங்கள் சென்னையில் என் மகள் திருமதி ஜெயக்குமார் வீட்டிலிருந்தேன். அப்பொழுது சென்னைப் பேராயரவர்களின் உத்தரவின் பேரில் சில ஆலயங்களில் ஆராதனை நடத்தி பிரசங்கம் செய்தேன். பேராயர்களின் விருப்பத்துக்கிணங்க தென் இந்தியத் திருச்சபை சரித்திர வினா விடை சிறுவர்களுக்கு ஏற்றாற்போல் எழுதினேன். அது தமிழில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சென்ற மே மாதத்தில் பாளையங்கோட்டையில் நடைபெற்ற பேராயர் அபிஷேக ஆராதனையில் கலந்து கொள்ளும் பாக்கியம் கிடைத்தது. ஆனால் எனது சுகயீனத்தினிமித்தமாக எல்லா வைபவங்களிலும் பங்கெடுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

அங்கிருந்து வேலூருக்கு வந்து என் இளைய மகன் டாக்டர் மேஷாக் கிருபாகரன் வீட்டிலிருந்து கொண்டு ஆஸ்பத்திரியில் சிகிச்சை பெற்று வருகிறேன். ஆண்டவர் கிருபையாக அளித்துவரும் சுகத்துக்கும் பெலனுக்கும் தகுந்தபடி வேளாவேளைகளில் இங்குள்ள சிற்றாலயத்தில் நடைபெறும் தமிழ் ஆராதனைகளில் பிரசங்கம் செய்து வருகிறேன். பிணியாளிகளில் சிலரை சந்தித்தும் வருகிறேன். கடவுளுக்கு ஸ்தோத்திரம்.

உங்கள் யாவரையும் பேராயர் அவர்களையும், அத்தியட்சாதீன ஊழியங்கள் எல்லாவற்றையும் ஆண்டவர் ஆசீர்வதிப்பாராக.

அ.ஞா. ஜெபராஜ்
முன்னாள் நெல்லைப் பேராயர்

பேராயர் ஜெபராஜைப் பற்றி பேராயர் தோமாஸ் காரட்......

பேராயர் ஜெபராஜ் அவர்கள் நாமெல்லாரும் அறிந்தபடி, நமது திருமண்டலத்துக்கென ஒரு திட்டம் வகுத்து அதன்படி செயல்பட்டார்கள். ஒரு தனி நபருக்கும், ஒரு குடும்பத்துக்கும், ஒரு சேகரத்துக்கும், ஒரு வட்டாரத்துக்கும் ஒவ்வொரு திட்டமென விசேஷித்த திட்டங்கள் அமைத்திருந்தார்கள். இவைகளில் ஒவ்வொரு புறமதத்தாருடைய வீட்டுக்கும் ஒரு சுவிசேஷப் பங்கு என்ற திட்டம் மிகவும் பிரபல்யமாகி, கல்கத்தாவிலிருந்து அவர்களுக்கு ஓர் அழைப்பு வந்து, அங்கே சென்று, அத்திட்டத்தை விளக்கியதுமின்றி, செயல்படுத்தியும் காட்டினார்கள்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இவர்களுடைய பெயருக்கேற்றாற்போல் ஜெபமே ஜெயம் என்ற கொள்கையில் விடாப்பிடியாக தரித்திருந்து வெற்றியும் கண்டார்கள். எவ்வளவு பெரிய பிரச்சினையாக இருந்தாலும் அவர்கள் அதைக் கண்டு கலங்கியதே கிடையாது. இடைவிடாமல் ஜெபம் பண்ணுங்கள் என்ற வேத வசனத்துக்கு முன் மாதிரியாகத் திகழ்ந்தார்கள்.

விசுவாசத்தைவிட்டு எக்காலமும் அவர்கள் நழுவியதில்லை. தூய ஆவியானவர் எப்போதும் வாசம் செய்யும் உண்மையான ஐயப்பாடில்லாத மனசாட்சி அவர்களுக்கிருந்தது. கடவுள் அழைத்த அழைப்புக்குத் தன்னை முற்றிலும் ஒப்புக்கொடுத்து, பொறுமையுடன் பந்தய ஓட்டத்தில் ஓடி மகிமையுள்ள வாடாத ஜீவ கிரீடத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். குருமார், சபை ஊழியர் என்று மாத்திரமல்ல; சபையின் ஒவ்வொரு பிள்ளையின் மேலும் அவர்களுக்கு விசேஷித்த அக்கரை இருந்தது. யார் யாரெல்லாம் தங்களுக்காக ஜெபிக்கும்படியாகக் கேட்டுக்கொண்டார்களோ, அவர்களெல்லாருக்காகவும் தனித்தனியாகப் பெயர் சொல்லி ஜெபிப்பார்கள். விசேஷமாக தனது கடைசி காலத்தை, தன் பெலவீனத்தின் மத்தியில், வேலூரிலுள்ள கிறிஸ்தவ மருத்துவமனையிலுள்ள நோயாளிகளுக்காக ஜெபிப்பதில் செலவிட்டது நமது மனதை உருக்குகிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை.

தொமாஸ் சா. காரட்,
நெல்லை பேராயர்

(நற்போதகம் - மே 1972)

ON BEING A BISHOP'S WIFE

Late Mrs. Jebakani Jebaraj.

(Transcription of a talk given at a YWCA meeting)

When I married a priest, I never for a moment imagined that I would one day be called upon to be a Bishop's wife. And so when I had to enter that role it was rather bewildering and embarrassing. Had we not been sure that it was a definite call from God and God alone, we would have hesitated to accept it. In this connection I may mention that a Diocese can elect its Bishop, but unfortunately it can not elect the Bishop's wife and so has to put up with the Bishop's wife, whoever she is whether they like her or not!

For twenty years I had played the part of a Presbyter's wife and so first of all let me share with you the difference I felt as soon as we were sent to Bishopstowe. At that time there was no one living in the compound and so I felt that we had been sent to a segregation (isolation) camp – completely cut off from all the Christians and from all the activities of the Christian Church. It looked like a punishment. As pastor we had been used to living right in the centre of the parish and we had a busy life taking part in all the church activities and visiting houses etc. Visiting houses along with my husband gave me great pleasure and satisfaction which I missed very much as Bishop's wife. The Bishop also felt the same and at one time even thought of taking up a part of the local parish as his own parish – but later on he found that he had no time for such work any more.

". . . . . a Diocese can elect its Bishop, but unfortunately it cannot elect the Bishop's wife and so has to put up with the Bishop's wife, whoever she is whether they like her or not!"

Soon after the Bishop's consecration the Bishop's wife was all of a sudden thrown into the limelight and so I began to receive invitations to open sales, distribute prizes, give devotional talks, preside at school functions, sports etc. I could not accept all the invitations because all my children were then

at home along with my aged father as well. This went on for 2 or 3 years after which people seem to have forgotten the existence of a Bishop's wife!!

As Bishop's wife I found that I had to learn many things. The first thing I had to learn was how to entertain foreign guests. A few days after we occupied the Bishopstowe, we had to entertain an English guest. The local missionaries were kind enough to offer their help and Miss Lindsay and Miss Peel came over to help me. They taught me how to prepare a room for a guest – how to make the bed, the things that should be kept in the bath room, where and how they should be kept etc. Miss Lindsay thought it wise that I should also know how to cook a simple English dinner. So she asked me to go to her place one evening. She taught me how to cook English food and she also taught me how to lay a table – i.e. where to place the spoons, forks and plates on a table. She also gave me the menu for 5 simple English dinners which was very helpful to me during the first few years.

A CSSM missionary Rev. Mullins stayed with us for nearly a week. I tried cooking English food for him myself. He was very friendly and used to give marks for my cooking. I scored nothing less than 50% and sometimes as high as 90%. On the whole our foreign guests were very friendly and tolerant. They don't insist on formalities and don't mind if our cups, saucers and plates do not match. We ask them to be 'honest' and not 'polite' when they come to the table. As Bishop's wife I have to play the role of a hostess and sit at the dinner along with the guests when I would have preferred to wait on them according to our Indian custom. A Bishop's wife has to do a lot of entertaining – mostly informal – and should be ready at any time.

"I deliberately kept the problems of the home and its burdens away from the Bishop, as I felt that he already had enough burden without that".

One other thing I had to learn was to learn or rather to re-learn how to speak English. After 20 years of village life, where not a single word of English would be understood, I had almost forgotten how to speak good English and so had to learn it all over again.

As the Bishop's life was a very busy one and he had to be away from home from 15 to 20 days a month, I found that the responsibility of running the home and caring for the children fell entirely on me. Though at first I found this rather difficult, later on I deliberately kept the problems of the home and its burdens away from the Bishop, as I felt that he already had enough burden

without that. And so, the responsibility of making important decisions on family matters and the discipline of the children, in which the father usually plays an important part, was entirely left to me. When I look back, I am thankful to God that He gave me the wisdom and strength to this duty according to His will.

Visitors who come to our house very often pass this remark, "You don't see much of your husband". "Quite true", I say – Yes, this has its own disadvantages. Sometimes when pressing problems arise and the Bishop is away, I feel so desperate that I say to myself, "I should get my daughter married to a person who will stay at home always!"! I do not know how far I am going to succeed!

As Bishop's wife I have found that time is never my own. Early in the morning I may have planned out to do several things during the day, only to find at the close of the day that nothing has been done. People who come to see the Bishop also just want to see the Bishop Amma and say a few words. These few words may last for 5 minutes, 10 minutes, ½ hour or even 1 or 2 hours! I have to listen patiently to what they have to say – mostly uninteresting – though I know full well that there is not going to be any use in their saying things to me. But it satisfies them. Thus all my time is taken up. Sometimes days and even weeks pass by before I could find time to do what I wanted to do.

The Bishop has no set hours of work. People who work in offices or educational institutions have definite hours of work and the rest of the time they can call their own. There is time for recreation and relaxation. But as the Bishop has no definite hours of work, even during the few days at home, he has to work from 6 a.m. to 10 p.m., if not even more. This does not have a healthy effect on the home life. The Bishop's wife and also the children are denied the pleasure of an occasional evening walk, an outing or any such recreation or relaxation. Life seems to be all work and no play! There seems to be no time even for a family chat!

A Bishop's wife has no friends! She may have YWCA friends, PMA friends, WF friends – all of them 'official friends' but none personal. In the places where we had worked as pastor we had several good and sincere friends whose friendship still continues. When we leave Bishopstowe, I don't think we would be leaving behind any such personal friends. I told you that several people call on us but very rarely do people come to our house on a friendly visit. No one comes in just to say 'Hello'. Perhaps I am to blame and perhaps I have become unfriendly or perhaps times have changed and no one finds time to make friendly visits. But, when I told another Bishop's wife about this, she said that she too felt the same. For that matter, I was told that at a Bishop's conference, the Bishops too expressed the same feeling. However, this has its own advantages as it drives us more and more to that one true and faithful Friend, our Lord Jesus Christ.

A few days back while talking with a missionary friend I mentioned that I was expected to give a talk on "Bishop's wife" at the YWCA. At once she remarked "A Bishop's wife's life is not all honey". My husband quickly retorted, "Yes, it is honey with the bees". Yes! And the bees are there and are very ready to sting! When the Bishop gets the sting it pains his wife also. How many times I have been tempted to say to the Bishop, "Leave the honey and bees alone – Let us get away from this job". You may never know how many sleepless nights a Bishop's wife has to spend because of these 'stings'. The Grace of God alone has sustained us during these trials.

A Bishop's wife is expected to serve on several committees. But thanks to our Bishop, he has discouraged this and I am on the minimum number of committees – only those where the constitution requires the Bishop's wife and one or two others.

One other important work of the Bishop's wife is that of being a prayer partner to the Bishop. I suppose all wives are prayer-partners to their husbands in all true Christian homes. But, I feel that a Bishop's wife has a special calling, as well as, duty to be a prayer partner to the Bishop. I may have failed several times in this duty, but it is my humble experience that whenever there is a crisis, I felt the command of the Lord, "Go into a room by yourself, close the door and pray to your Father who is there for you in the most difficult situations and your Father who sees every secret and knows everything." Thanks be to God – He has heard and answered many such prayers abundantly, exceeding all my expectations.

"One other important work of the Bishop's wife is that of being a prayer partner to the Bishop".

Now let me share with you some experiences of a lighter vein. Soon after we settled in Bishopstowe, some of us in the High Grounds planned to visit a missionary who was admitted in Neyyoor Hospital. Mr. & Mrs. J Vedasiromani, Mr. & Mrs. D A Thangasamy and I planned to go in the Bishop's car in the morning and to return in the same evening. Mr. Vedasiromani undertook to arrange for our food at Nagercoil. He wrote to his friend asking him to arrange breakfast and lunch. He had also written in his letter that the Bishop's wife was coming. We arrived at the friend's house and got down from the car. After greeting us all the man asked "Where is the Bishop's wife?" I can never forget the disappointed look on his face when Mr. Vedasiromoni pointed to me. He had been expecting a European lady – Alas! What a disappointment! For my part I felt very guilty! A very grand breakfast

and lunch had been arranged for us in pucca English style. I felt very awkward and terribly guilty when I was told that the host had gone to the extent of buying a new set of crockery and cutlery just to entertain the English Bishop's wife!! I could not enjoy the meal at all and the guilty feeling haunted me whenever I remembered the incident.

At one time the Collector of the District was living next to our Bungalow. One day I received a note from the Collector's wife, addressed as "Dear Mrs. Stowe". On the name board hanging at the gate of our compound the "Bishopstowe" had been split and is written in 2 lines 'Bishop – Stowe'. So my good friend the Collector's wife thought the Bishop's name was Mr. Stowe!

Once I asked a senior bishop's wife how she liked being a bishop's wife. She replied "I'll jump back to my old place of being a pastor's wife any day". Now that we have served more than 10 years as Bishop and his wife, we have begun to think in terms of 'jumping back'. Jumping when and where is to be decided by Him, who has been our Ebenezer. May He guide us.

Well, I have shared with you some of my experiences as a bishop's wife. I can not claim it to be an ideal Bishop's wife's experience as I am the least of all the Bishops' wives now in CSI. I am fully aware of all my weaknesses, failures, inadequacies and shortcomings. Therefore I entreat you, dear Sisters in Christ, to pray for me and for the Bishop.

MY UNFADING MEMORIES

Mrs. SUGANTHY JEYAKUMAR

Let me start my nostalgic memories about my father, with a few anecdotes narrated by my mother. The first incidence, which impressed my mother was that my father did not want to take any dowry from her parents at the time of their marriage. He was very much against the dowry system.

Soon after their engagement, his father (my grand-father) passed away at a fairly young age. Being the eldest son, the responsibility of looking after the four younger brothers and two sisters fell on my father's shoulders. So my father wrote to his would-be father-in-law, Mr. Thangamanuel saying that he did not want to burden my mother with his family responsibilities and therefore would like to call off his marriage and remain a bachelor.

But Mr. Thangamanuel wrote back saying that his daughter would willingly take up the burden and would consider it as a part of God's purpose in her life. With the help of God my mother took up the challenge and did a splendid job of looking after the large family, to which my uncle Mr. Sunder Singh and aunt Mrs. Kanmani Moses will bear testimony.

"I think God must have Chosen him for His ministry from his very early days.... like King David"

Soon after their marriage my father was posted to Attangarai, a small village with no civic facilities or medical help. My mother, who was born and brought up in Madras with the comforts of the city life and the privileged circumstances of being the only child to her parents after 14 years of marriage, adjusted herself to the village life. On one occasion when my father was about to go on camp to a nearby village, my elder brother Rajasekharan became ill with high temperature. As he had suffered from febrile fits on an earlier occasion, my mother was worried and pleaded with my father not to leave her. She was nervous of being alone in the remote village without adequate medical facilities. But my father said to her that God would take care of the child; and went away to do God's ministry as scheduled. For him God's work was always first.

From his early child hood he was a man of prayer. This early childhood incidence narrated by him is an example of his unflinching faith in prayer. When he was a little boy he was given a coin as a gift to buy some eatables. He was so happy that he ran to the nearby shop to buy some sweets. In his exuberance he was singing and flinging his hands and the coin slipped and disappeared into the soft sand on the footpath. He was disappointed and sad. He prayed to God saying that he would swing a stone and let it go as he did it with the coin. He wanted it to fall where the coin had fallen. The stone rolled and fell a few feet away. To his joy and surprise he found the coin exactly where the stone had fallen. He used to say that it was his first experience of God answering his prayer and such experiences led him throughout his life. I think that God must have chosen him for His ministry from his very early days and moulded him from the early days like King David.

"Though he had a gold cross he preferred to wear a wooden cross"

As the Pastor of the church he used to visit the houses of his congregation and pray with them regularly in a systematic manner. On every Friday evening he used to take my mother along with him for such visits. Whenever he traveled by car or train, he used to carry a notebook with him, which contained prayer requests and names of Pastors in the diocese. He utilised the time to speak to God and would pray for each one of them as he traveled.

Once Dr. Kitty Joseph was treating one of her relative's child who became seriously ill. She gave up hope and brought the child to my father to pray. He took the child to the alter of the church and prayed for God's intervention. God heard his prayer and miraculously healed the child. Praise be to His name! After many years the child's father, Mr. D T Jayachandran, narrated this incident to us during a casual meeting.

His sermons were always illustrated with simple day to day life examples such as grafted mango tree, birth of a butterfly etc. Also he made it a point that every body understood and remembered it by making the points simple with alliterative words like "எடு", "படி", "நட" [about the Bible – 'take, study, walk.'] People, especially the village folk appreciated his sermons very much. But he never took pride in his preaching abilities. Once, on a Good Friday, he preached very inspiring sermons on the seven verses of the Cross, which touched many hearts. Some of the congregation expressed their appreciation to my mother. When my mother mentioned this to my father, he got furious and said, "Get behind me, Satan!"

As a bishop he had to face many situations in which he had to reconcile several individuals and groups. One day when my father returned from the camp, he was unusually quiet and went straight to the office upstairs. The Bishop's driver Mr. Francis came in sobbing with tears rolling down his cheeks and narrated what happened in the camp. There had been a split among the church congregation and both parties came to the Bishop for a solution. While they were shouting at each other, the Bishop was sitting quietly and praying to God to give him the wisdom to settle the matter. Frustrated by his silence, a few people rang the funeral bell in the church saying the Bishop was dead. God gave him the strength to bear all the humiliation, threat to his life, and to do the will of God.

He led a very simple life. He avoided the lime light and disliked vanity and fanfare. When he was elected as Bishop he went away on leave to his native place along with his family just to avoid the people who would come to congratulate him. He had standing instructions to the congregations not to give lavish receptions when he visited them. Garlands were to be avoided and he would accept one lime fruit on behalf of the whole congregation as a token of their affection and respect. He had no jewelry on him except the ones he had to wear as a Bishop. His clothes were very simple. Though he had a gold cross, he preferred to wear a wooden cross.

There was no regulated visiting hours for meeting the Bishop. He was ready and willing to meet his people even in the middle of the night. Once at midnight a group of people came to meet him. Getting out of his bed he met them and listened to their grievances. If the people had disturbed him in the middle of his meal he would rather meet them before he continued with his meal.

As a father though he spent very little time with us, he had love and concern for us. We used to have family prayers every morning. He preferred to sit on mats as a family, and encouraged us to pray in turn. We sang lyrics accompanied by him on the violin. He knew most of the lyrics by heart. My mother was a great support to him in his ministry.

He was a great man of God and did his best to do great things for the extension of His Kingdom. We as children were privileged to have such a person as our father and we remember him with grateful heart. Be all Glory and Honour to our God and Saviour Jesus Christ!

சாதாரண வாழ்க்கையில் ஒரு அசாதாரண ஒளி

தயா,
மனைமலர்,
ஏப்ரல் 1972.

மார்ச்சு மாதம் மூன்றாம் நாள்.

வேலூர் மருத்துவ மனையில் வியாதிப் பட்டிருக்கும் பெரியவர் ஒருவரைக்காணச் சென்றிருந்தோம். அவர் அப்போது குளிக்கச் சென்றிருந்தார். காத்திருக்கும் வேளையில் அவ்வழியே பேராயர் ஜெபராஜ் வருவதைக் கண்டு மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்த்தினோம். அங்கு மகன் பணி செய்வதால், அவருடன் இருப்பதாக தெரிவித்தார்.

உடல் தளர்ந்திருந்தாலும் நினைவுகள் பச்சையாக இருந்தன. குடும்பத்தவர், பணி யாவையும் பற்றி விவரமாக வினவினார். கிறிஸ்துவில் ஒன்றாகக் கூட்டிச் சேர்க்கப்பட்டவர் என்பதால் விளைந்த பாசம்.

அவருடன் பழகிய சந்தர்ப்பங்கள் வெகு சில. ஒருமுறை ஆலயம் ஒன்றில் குழப்பம். பேராயரை மறியல் செய்ய வந்த கூட்டத்தை விட்டு, நெருங்கியவர் ஒருவருடன் தப்பிச் சென்றதை அறிந்து, கிறிஸ்துவின் பெயரில் பொறுப்பு ஏற்பவருக்காக வேண்டிய நினைவு. மற்றொரு முறை, வீடு தேடி வந்து ஜெபித்து விட்டுப்போன அனுபவம். ஒருமுறை அவர் விருப்பத்துக்கு மாறாக நடந்து கொண்டதால், அவர் கோபத்துக் குள்ளான நிலை. அப்போதும் அதுவே கடவுளின் திட்டம் எனக் கருதினால் அதை ஏற்றுக்கொள்வதே சரி எனக் கூறியதில் காணப்பட்ட தாழ்மை, பக்தி, அன்பு ....

> **"மேடு, பள்ளங்கள்,**
> **வெற்றி, தோல்விகள்**
> **நிறைந்த வாழ்க்கை.**
> **இவை இயேசு கிறிஸ்துவில்**
> **அவர் கண்ட அமைதியையும்,**
> **மன நிறைவையும்**
> **கெடுத்துப்போடவில்லை."**

அவர் ஒரு சாதாரண மனிதர் - மகான் அல்ல; மேதை அல்ல; புரட்சியாளன் அல்ல; சொல் சமர்த்தனோ; தீவிரச் செயல் வீரனோ அல்ல. இப்படித் தனிப்பட்டவராக இருந்திருந்தால், மிக சாதாரண மக்களான நமக்கு அவருடன் நெருங்கிப் பழக வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்காது. சாதாரண மக்களும் கடவுளைக் கிட்டிச் சேரமுடியும் என்னும் சுவிசேட உண்மை பொய்யாகத் தொனித்திருக்கும். அவரின் மிகச் சாதாரண வாழ்க்கையில் ஒரு அசாதாரண ஒளி வீசி நின்றதைக்கண்டிருக்க

முடியாது. அன்று வேலூரில் அவரைச் சந்தித்த போதும் அந்த ஒளி சுடர் விட்டுக்கொண்டிருந்ததைக் காணமுடிந்தது. ஒரு கரத்தில் ஒரு ஊன்று கோல். மறுகரத்தில் ஒரு நூல் - வேலூர் மருத்துவரில் ஒருவரான டாக்டர் மேரி வர்கீஸ் என்பவர் ஒரு விபத்தில் சிக்கி நடக்கமுடியாத நிலையை அடைந்துவிட்டாலும், கடவுளைப்பற்றும் நம்பிக்கயைால் தன் வாழ்க்கையைப் பயனுள்ளதாக்கி கொண்டவர்கள். இவர்களைப்பற்றிப் புதிதாக வெளி வந்துள்ள Take My Hands என்னும் நூல். இதை எதிர்பாராத முறையில் ஒரு காலை இழக்க நேர்ந்த இளம் மனைவி ஒருவருக்கு அளித்து ஜெபிக்கப் போவதாகக் கூறினார். ஓய்வு காலத்திலும், வேலூர் மருத்துவ மனையில் நோய்ப்பட்டவர்க்குள் தனக்காக ஒரு சேவையைத் தேடிக்கொண்டார்.

மார்ச்சு மாதம் 8 ஆம் நாள் இவர் கடவுள் சமூகம் சேர்ந்துவிட்டார். பல வருடங்கள் திருநெல்வேலி பாகங்களில் ஆசிரியராகவும் குருவாகவும் பேராயராகவும் தொண்டாற்றினார். இறுதிக்கால சேவையின் போது நோய்ப்பட்டார்; மனைவியை இழக்கக் கொடுத்தார். மேடு பள்ளங்கள், வெற்றி தோல்விகள் நிறைந்த வாழ்க்கை. இவை இயேசுகிறிஸ்துவில் அவர் கண்ட அமைதியையும் மன நிறைவையும் கெடுத்துப்போடவில்லை. அடக்க ஆராதனையின் போது, மலர்களுக்குள் மறைந்து கிடந்த அவர் வதனத்திலும் அந்த அமைதி நீங்காது நிலவி நின்றது.

இவரின் வாழ்க்கைக்காகவும், சாட்சிக்காகவும், நன்றியுடன் இறைவனைத் துதிக்க நாம் கடமைப்பட்டவர்.

அருளுரை கேட்டேன்

ஆண்டு 1965. அப்பொழுது நான் செயின்ட். ஜான்ஸ் கல்லூரியில் I B.Sc., படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை கல்லூரி சிற்றாலயத்தில் மகா கனம் அகஸ்டின் ஞானதாஸ் ஜெபராஜ் அத்தியட்சர் ஐயா அவர்கள் வந்து அருளுரை ஆற்றினார்கள்.

"கல்லூரி மாணவர்கள் காலத்தின் தன்மையை அறிய வேண்டும். ஒரு நாள் புதிதாக பிறக்கும் போது நமது ஆயுசு நாளில் ஒரு நாள் குறைகிறது. ஒவ்வொரு நாளை கடக்கும் போதும் நம் கல்லறையை நோக்கி ஒரு எட்டு முன்னால் வைக்கிறோம். எனவே காலத்தின் அருமையை நாம் உணர்ந்து வாழவேண்டும். ஓய்வு நேரங்களை எவ்விதம் கழிக்க வேண்டும் என்பதற்குத் தான் பரிசுத்த ஆவியானவரின் ஆலோசனையும் ஒத்தாசையும் தேவை. அதை நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்."

31.1.2005 திங்கட்கிழமை அன்று ஆசிரியர்களின் காலைக் கூட்டுப் பிரார்த்தனையில் அத்தியட்சரவர்களின் பெயரையும் கூறி மேற்கூறிய செய்தியை சங். 90:12 வசனம் மூலம் பகிர்ந்து கொண்டேன். " அவன் மரித்தும் பேசுகிறான்."

S. GEORGE EBENEZER, Headmaster,
Barenbruck Hr. Sec. School, Bungalow Surandai.

எனது நண்பர் பிஷப் ஜெபராஜ்

காலஞ்சென்ற திரு. தேவஇரக்கம்,
ஆசிரியர், "புத்துயிர்".

("புத்துயிர்" பத்திரிகையின் ஆசிரியர் காலஞ்சென்ற திரு. எஸ். தேவஇரக்கம் அவர்கள் பேராயர் ஜெபராஜைக் குறித்து பேராயரின் மகள் திருமதி. சுசாந்தி ஜெயக்குமாருக்கு 21-3-75, 22-8-83 தேதிகளில் எழுதிய கடிதங்களிலிருந்து சில வரிகள்..)

Rt. Rev. A.G. Jebaraj அவர்களின் ஞாபகம் திருநெல்வேலியில் என்றும் நிலைத்திருக்க வேண்டுமென்பது என் ஆசை. அந்த ஆசை நிறைவேறி வருவதை அறிந்து மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

சாயர்புரத்தில் அவர்கள் படிக்கிற காலத்திலிருந்தே அவர்களை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். என் தம்பியும் அவர்களும் Classmates. அண்ணாட்சி, அண்ணாட்சி என்று என்னை அருமையாக அழைத்து உறவு கொண்டாடிய அவர்களைக் காணாமல் வேதனை அடைகிறவர்களில் நானும் ஒருவன்.

> **"....ஜெபராஜை ஏனய்யா தேடுகிறீர்கள்? அவன் ஏதாவது ஒரு ஒடமரத்துக்கடியில் உட்கார்ந்து ஜெபம் பண்ணிக் கொண்டிருப்பான்...."**

Bishop Jebaraj க்கு அந்த சிறு வயதிலிருந்தே ஜெபவாஞ்சை அதிகம் உண்டு. ஒரு நாள் சாயங்காலம் திடீரென்று Roll call எடுத்தார்கள். சாயங்காலம் ஏன் Roll call என்று எனக்கு ஞாபகம் இல்லை. Jebaraj பேர் வாசிக்கப்பட்டது. "Present Sir" சொல்லுவதற்கு Jebaraj அங்கே இல்லை. இரண்டு, மூன்று தடவை Jebaraj, Jebaraj என்று Roll call எடுத்தவர் அழைத்தார். இல்லை. அப்பொழுது ஒருவர் சொன்னார், "ஜெபராஜை ஏனய்யா தேடுகிறீர்கள், அவன் ஏதாவது ஒரு ஒடமரத்துக்கடியில் உட்கார்ந்து ஜெபம் பண்ணிக் கொண்டிருப்பான்" என்றார். அந்த சிறு வயதிலேயே Bishop Jebaraj அவர்களைப் பற்றிய எண்ணம் அதுதான். ஜெபவாஞ்சை. அப்படி ஜெபம் பண்ணக் கூடியவர்களை இன்று திருநெல்வேலியில் காண்பதரிது.

நான் retire பண்ணி பாளையங்கோட்டையில் வந்து settle பண்ணினேன். எந்த விதமான Church activities லும் தலையிடக்கூடாது. நானுண்டு, என் புஸ்தகம் உண்டு என்றிருக்க வேண்டும் என்ற தீர்மானத்துடன் வந்தேன்.

Madura Diocese இல் எல்லாக் கமிற்றிகளிலும் இருந்தேன். President, Secretary என்ற எல்லாவிதமான உயர் பதவிகளையும் அனுபவித்து முடித்தாயிற்று. இனிமேல்

புஸ்தகவாசிப்பு, தியானம் இவைகளிலே கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தோடு வந்தேன்.

பாளையங்கோட்டையில் நண்பர் செல்லையா Education Standing Committee Secretary ஆக இருந்தார். அவர் இறந்து போனார். அடக்க ஆராதனை attend பண்ணிவிட்டு வெளியே வந்து கொண்டிருந்தேன். Bishop Jebaraj Vestry-யிலிருந்து என்னை அழைத்தார்கள். போனேன்.

"

Bishop Jebaraj - ஐ மறக்க முடியுமா? அம்மா, மறக்க முடியுமா? Bishop Jebaraj ஐப் போல் இன்னொரு Bishop என்று தோன்றப் போகிறாரோ?

"

"அண்ணாட்சி, Chelliah இறந்து போனார். அவருடைய இடத்தில் நீங்கள் secretary ஆக இருங்கள்" என்றார்கள்.

"Bishop ஐயா, எனக்கு அந்த வேலை வேண்டாம்" என்றேன்.

"அண்ணாட்சி, ஒரு 6 மாத காலத்திற்கு மட்டும் Secretary ஆக இருங்கள்" என்றார்கள்.

"6 மாதத்திற்கும் secretary ஆக இருக்கமாட்டேன். 6 நாட்களுக்கும் secretary ஆக இருக்கமாட்டேன் "என்றேன்.

"அண்ணாட்சி Jebaraj-க்காக ஒரு 6 மாதத்திற்கு secretary ஆக இருங்கள்" என்றார்கள்.

Jebaraj-க்காக! அது என் உள்ளத்தைத் தொட்டது.Jebaraj-க்காக என்று சொல்லும் பொழுது அதை மறுக்க முடியுமா? ஒப்புக் கொண்டேன்.

Jebaraj-க்காக எதையும் செய்வேன். அவ்வளவு பெரிய நட்பு. சரி, அவர்களைப் பற்றி எழுதப்போனால் விரிந்து கொண்டு போகும். Mrs. Jebaraj இருந்தால் அவர்களிடமாவது சென்று என் மனதிலுள்ள வேதனைகளைச் சொல்லி ஆற்றிக் கொள்ளலாம். அவர்களும் சென்று விட்டார்கள். நல்ல வேளை கடவுள் இரண்டு பேர்களையும் சேர்த்தே அழைத்துக் கொண்டார். அவர்கள் இப்பொழுது இருந்தால் திருநெல்வேலியின் நிலைமையைக் கண்டு வேதனைப்பட்டிருப்பார்கள். பாக்கிய நிலைமையை அடைந்துவிட்டார்கள்.

Bishop Jebaraj-ஐ மறக்க முடியுமா? அம்மா, மறக்க முடியுமா? Bishop Jebaraj - ஐப் போல் இன்னொரு Bishop என்று தோன்றப்போகிறாரோ?

I have lost a dear Friend. But he is with the Lord, whom he served. Let Bishop Jebaraj live in the memory of Tirunelveli as he lives in the presence of his Lord and Saviour Jesus Christ.

Missionary Memories

Rev. JOHN TURNER & Mrs. JEAN TURNER
Merrywood, 25 Fourth Avenue, Essex, U.K.

Mrs. Jean Turner

I think my most vivid memory of Bishop Jebaraj has to do with the baptism in 1955 of Sulochana, now Lydia, who married Rev. Jason Dharmaraj, the future Bishop. Bishop Jebaraj spoke about grafting Lydia into the Christian Community, as a branch is grafted into a different tree, and he illustrated his message with two crotons and a large knife.

Another memory is of being taken, with Miss. Joyce Peel, to the New Year at Nagalapuram, to see if the place would be suitable for the setting up of a women's centre, to be run by Sister (as she soon became) Gladys Ponniah.

I also remember Education Committees which the Bishop chaired, his encouragement of congregations throughout the Diocese in the knowledge of Scripture by asking everyone to memorise a verse every week and the eagerness with which children would look up text in his sermons and compete to be the first to read them out.

My final memory is of the great kindness of both Bishop Jebaraj and his wife in acting as hosts at the engagement party for myself and Rev. John Turner in February 1967 – but I will leave him to tell that story.

I consider it to have been a privilege to know Bishop Jebaraj and to have worked in Sarah Tucker College when he was leading the Diocese of Tirunelveli.

Rev. John Turner

When I arrived in March 1963 to be chaplain of St. John's College (and lecturer in English), I was the first S.P.G.missionary in Tirunelveli for quite a long time. Bishop Jebaraj was very kind in welcoming me to the Diocese and I remember that he took me with him to visit various places, in order that I might get some idea of the work of the Church in places other than Palayamkottai.

As chaplain I saw him on many occasions, when he came to the College for Confirmations or special events, or for meetings of the Governing Body. I remember him as one who, while rightly maintaining the dignity of his high office as a Bishop, was always friendly and never behaved like a 'proud prelate'.

"The news was a great shock to him, confronting him with a situation which he had never previously met . . ."

Just after Christmas 1966 I got engaged to Jean (Macdonald), a C.M.S. missionary and lecturer at Sarah Tucker College. On 2nd January 1967, I went to Bishopstowe to inform the Bishop of our engagement. The news was a great shock to him, confronting him with a situation which he had never previously met - two missionaries in the Diocese engaged to be married! He was afraid of our behaving in public as a couple in Britain might do, and thereby scandalizing Indians, perhaps particularly Indian Christians. Mrs. Jebaraj, however, succeeded before long in calming his fears and we in any case were well aware that we must behave discreetly.

Since our marriage was to take place in England after our returning there in April, we decided to have a formal engagement party to which friends and colleagues in Palayamkottai could be invited. We were allowed to hold this in the auditorium of St. John's College and a large number accepted our invitation. The Bishop graciously presided at the function and said in his speech that he felt he was acting as a father to Jean and me, since both our fathers were dead, while our mothers were far away in England.

I am glad be able to contribute to the book above Bishop Jebaraj, the first Indian whom Tirunelveli Diocese chose as Bishop and whose life certainly ought not to be forgotten.

Tamil C.E.E.F.I. Conference February 4.7.1969 Palayamkottai

Memories of Bishop Jebaraj

Miss JOYCE PEEL
Sr. Katherines' House,
Wantege, Oxford Shrine, U.K.

My first vivid memory of Bishop Jebaraj was when, as Bishop's Chaplain, he took me out to a village. I was not to limit my interest to the college.The heart of India and the strength of the church lay in the villages. There, amidst poverty and need, Christ was to be served and made known.

Independence was new, with most people I felt aware of being another C.M.S. missionary from overseas, possibly welcome, possibly not. The Rt. Rev. Jebaraj knew I needed guidance but essentially he related to me as a Christian sister and I felt at ease with him.

Bishop Selwyn held his chaplain in high regard as a man of prayer, devoid of personal ambition and totally free from caste prejudice, a rare quality. He wanted him to succeed him as bishop. I heard him say, "The problem is his youth. I shall have to hang on until he is old enough to be electable".

> **"The problem is his youth. I shall have to hang on until he is old enough to be electable"**
>
> **– Bishop G.T. Selwyn**

Later, as acting correspondent for the S.T.C. Schools, I learnt the importance of Bishop Jebaraj's known freedom from such prejudice. A girl had left her gold chain lying under a tree. When she remembered and returned to get it, it was gone. A man had been seen nearby climbing the palmyra trees. His guilt was assumed and I was advised to call in the police. I consulted the College Principal who disagreed. The rule was clear. The Institution accepted no responsibility for lost jewelry which should not be brought to school.

To my horror opinion divided on caste lines. At once I went to consult the Bishop who gave me instant access. His decision reinforced that of the Principal. Taking action would be a precedent which would undermine the legal security of all the Diocesan Institutions. The bishop's integrity was well known. His decision was accepted without question. Unity was restored.

A third quality of which I had experience, was of the Bishop's vision for renewal and decisive energy with which he could act and get people to cooperate.

In 1958 Sister Gladys Ponniah, then a student at C.S.V. (Christian Seva Vidhyalaya) visited me. She told me she was applying for work in Madras Diocese. "But why not come back home to Tirunelveli?" I asked. Her reply stunned me. "Everyone knows Tirunelveli doesn't want Women Workers!"

A few days later, out carol singing with Mrs. Jebaraj, I quoted this to her. Early next morning the Bishop was on my doorstep. He said, "Write to Gladys and tell her to wait and give a me time to get something going for her here".

For some time he had been concerned for Nagalapuram, once a flourishing Christian Community but, since the departure of the last S.P.G. missionary, had largely lapsed into Hinduism. On New Year's Night he was off to Nagalapuram taking Jean Macdonald and myself with him. We saw the huge church and empty bungalow and met the vigorous pastor the Bishop had recently appointed. The following morning plans began to take shape.

Within a few days the Bishop summoned a meeting of Diocesan Leaders. As a privileged observer I watched admiringly as he vigorously presented this new opportunity, outlining practical plans for action and calling for immediate decisions.

They responded. Gladys was appointed, the Women Workers Training Centre came into being and during the following years the church was revived and the whole area transformed.

With Bishop Newbegin at Clarinda's Church, Palayamkottai

My experience with Bishop Jebaraj of Tirunelveli

Rev. S.T. PAUL GNANIAH, B.D.,
Former, Vice Chairman,
Diocese of Tirunelveli.

When I underwent my theological course at Thirumaraiyur during the period 1940-1943, the Rev. A.G. Jebaraj was one of my lecturers teaching old testament history and religion. He was very simple, honest and humble.

Bishop Jebaraj had a special concern for Christian life and character. I remember one incident which he cited and how much it impressed him all his life. In those days Bishop's college students should wear their cassocks whenever they go out of the campus. One day as he went out with the cassock on, an Anglo Indian lady had a look at him from the terrace and said "Young man, your cassock is very white – Is your heart so white as your cassock? You must examine". He said that he had a lesson from that lady since then as to how much of purity people expect of us ministers. This experience of his was a lesson to one and all of us.

> **"Young man, your cassock is very white - Is your heart so white as your cassock?"**

When he became the Bishop of the Diocese, he laid some good principles during his tenure of office.

1. He never wanted to have reception by congregation (சந்திப்பு) in a grand manner wasting money. If the leader of the congregation could give just a lime, it would be quite enough.
2. He never wanted to be invited for child baptism since it is the responsibility of the presbyter concerned. On the other hand he would be prepared to accept invitation for adult baptism.
3. He would never solemnize the marriages as it should be done by the presbyter incharge. If specially invited, he would attend the service, if possible give a message or take altar prayers. This arrangement has been quite good for the reason that no one could say that the Bishop has been partial in accepting invitations.

The Bishop was never money minded and he was quite content with what he had. The marriage of his only daughter took place at Palayamkottai. He made it very clear in his invitation as "AVOID PRESENTS PLEASE".

He will always go by the rules and regulations of the Diocese and he will never go out of the way even to help his own relatives. Once his own sister Kanmani requested him to put in a word with her Circle Chairman in regard to a job for her. He flatly refused to do it saying "you had better approach him, if there is a possibility he will help".

He was always sympathetic towards clergy and other Diocesan workers. I was once transferred to a centre and I made all preparations to leave. Having made a preliminary visit to the place I made a representation to the Bishop about the inadequacy of the parsonage for my large family. Immediately he so arranged as to take me and my wife to the centre in this car - and having found it to be true, he cancelled the transfer and postponed it for another year. Well, I could say that the Diocese had a smooth running during his period of episcopacy for the glory of God and for the benefit of souls.

The Bishops family life was very exemplary. Mrs. Jebaraj was much involved in evangelism and women's fellowship work. All their children were brought up in Christian nurture. They were highly intelligent and where very god fearing all through. It is my prayer that they and all their family members be blessed of the Lord in a special way as to be blessing for many in the days to come.

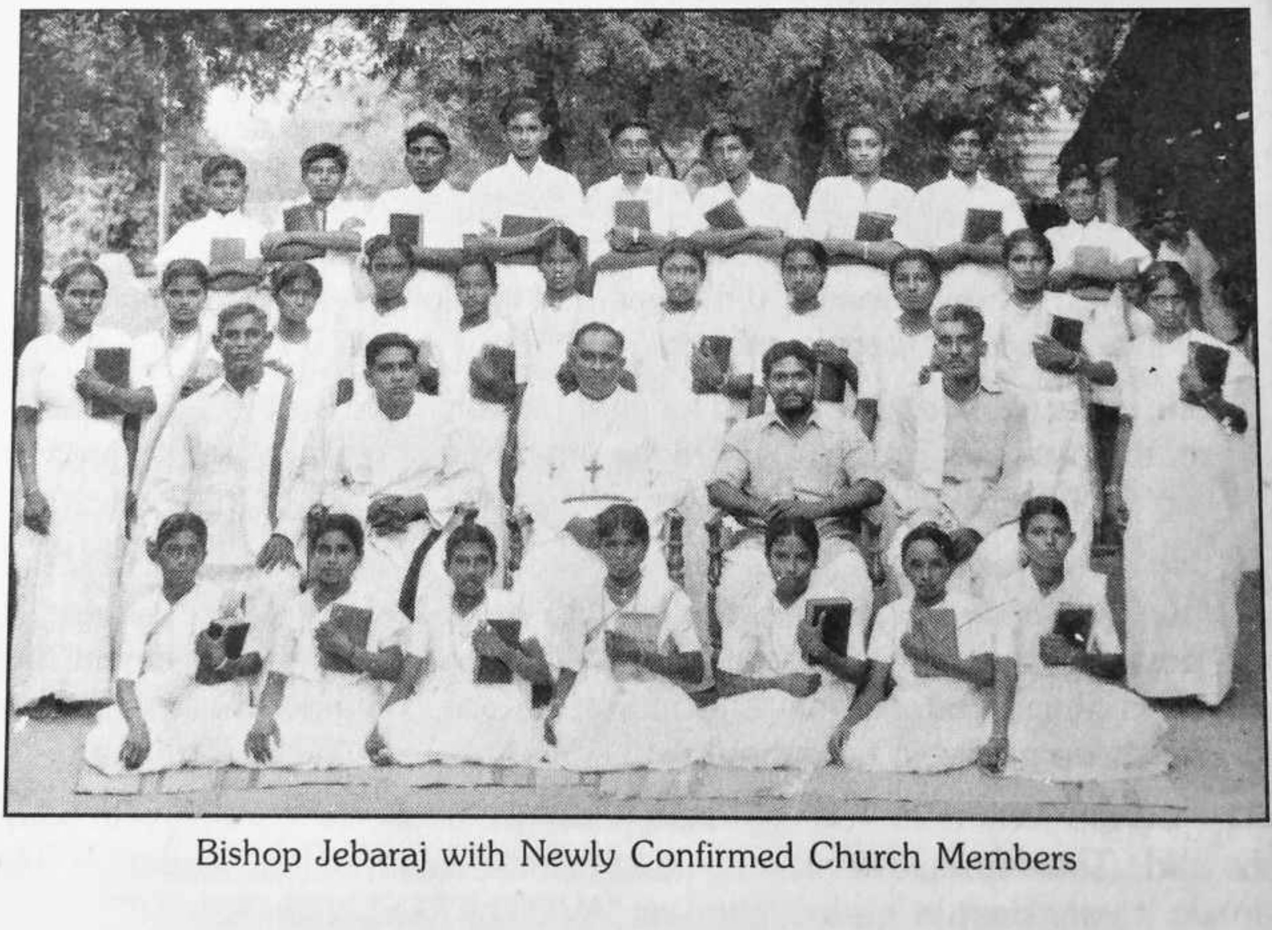

Bishop Jebaraj with Newly Confirmed Church Members

கிறிஸ்துவைக் குறித்து வெட்கப்படாத ஊழியக்காரன்

பாகவதர் வேதநாயக சாஸ்திரியார்
(துரைராஜ் வேதநாயக சாஸ்திரியார்)
தேவ ஈவு,
புரசை, சென்னை.

"தேவ வசனத்தை உங்களுக்குப் போதித்து உங்களை நடத்தினவர்களை நீங்கள் நினைத்து அவர்களுடைய நடக்கையின் முடிவை நன்றாக சிந்தித்து, அவர்களுடைய விசுவாசத்தைப் பின்பற்றுங்கள்." (எபிரேயர் 13 : 7).

"ஒரு பேராயர் சாதாரண மக்களோடு தானும் ஒரு சாதாரண மனுஷனாக எளிய மக்களோடு"

பேராயர் என்று அழைக்கப்பட பூரண தகுதிப் பெற்றவராக வாழ்ந்தவர், நெல்லை திருமண்டல முன்னாள் பேராயர், மகாகனம் ஜெபராஜ் என்பவராவார். அவர்களைக் குறித்து ஒரு சில காரியங்களை எழுத நான் பெற்ற வாய்ப்பை பெரும் பாக்கியமாக கருதுகிறேன். பல தடவைகளில் அவர்களை காணும்படியான வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்திருந்தாலும், ஒரு சில வேளைகளில்தான் அவர்களோடு நெருக்கமாய் பழகும் சந்தர்ப்பங்கள் எனக்குக் கிடைத்தது.

1963வது ஆண்டு நவம்பர் மாதம் என் மனைவியின் இரண்டாவது பிரசவத்தை முன்னிட்டு நான் சென்னையிலிருந்து திருநெல்வேலிக்கு என் மனைவியுடன் பிரயாணப்பட வேண்டியதாக இருந்தது. டிக்கட்டு முன் பதிவு செய்துக் கொண்ட மூன்றாவது வகுப்பு பெட்டிக்குள் என் மனைவியுடனும், ஒரு வருடம் குழந்தையாயிருந்த என் மகளுடனும் பிரவேசித்து அமர்ந்தேன். நான் பெட்டிக்குள் பிரவேசித்து அமர்ந்த சிறிது நேரத்திற்குள் பேராயர் ஜெபராஜ் அவர்களும் பிரவேசித்து என் இருக்கைக்கு முன்பாக அமர்ந்தார்கள். பேராயர் அவர்களைக் கண்டவுடன் நானும் என் மனைவியும் வியப்புடன் கலந்த மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்துப்போனோம். பேராயரைக் கண்டதும், அவர்களோடு பிரயாணம் செய்யப் போகிறோம் என்பதும் எங்களுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது; அதே நேரத்தில் ஒரு பேராயர் சாதாரண மக்களோடு தானும் ஒரு சாதாரண மனுஷனாக எளிய மக்களோடு மூன்றாவது வகுப்பில் பிரயாணம்

செய்வது எங்களுக்கு வியப்பைத் தந்தது. தேவ குமாரனாகிய இயேசு பூமியில் வாழ்ந்தபோது தன்னை சாதாரண மனுஷரோடு ஒருநிலைப்படுத்தி வாழ்ந்த நிலையை அவ்வேளையில் நான் நினைவுக் கூர்ந்தேன். பேராயர்கள் சாதாரண வகுப்பில் சாதாரண மனிதரோடு பிரயாணம் செய்வதென்பது அவர்கள் அந்தஸ்துக்கு ஒவ்வாது என்ற கருத்துக்கள் நிலவி வரும் காலத்தில் அவர்கள் மூன்றாவது வகுப்புப் பெட்டியில் தானும் மற்றவர்களைப் போல் ஒரு சாதாரண மனிதனே என்கிற நோக்கோடு பிரயாணத்தை மேற்கொண்ட அவர்களது தாழ்மையின் சிந்தை என்னை அதிகம் கவர்ந்தது.

என் உள்ளத்தில் அவர்களின் தாழ்மையின் சிந்தையை மெச்சிக் கொண்டு செல்லும்போது, இடம் பெற்ற மற்றொரு சம்பவம் என்னை ஆச்சரியத்துக்குள்ளாக்கிற்று. அது யாதெனில், அமர்ந்து கொண்டிருந்தப் பேராயர் வண்டி புறப்பட்டு சிறிது நேரம் கழித்து அப்பெட்டியின் ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் சென்று கிறிஸ்தவப் பிரயாணிகள் எத்தனைப் பேரென்று அறிந்து அவர்களிடம் நேரிடையாய் பேசி இரவு ஜெபத்திற்குக் கூட்டி சேர்த்தார். பிரயாண நேரத்தை தமது ஓய்வு நேரமாகக் கொள்ளாமல் அந்நேரத்திலும் தெய்வப் பணியில் ஈடுபட்டது, சமயம் வாய்த்தாலும், வாய்க்காமற் போனாலும் எப்போதும் தெய்வப் பணியில் ஊழியர்கள் ஈடுபாடு கொள்ள வேண்டும் என்ற பவுலின் வாசகம் என் நினைவுக்கு வந்தது. அப்பெட்டியிலிருந்த அத்தனை கிறிஸ்தவர்களும் சில கீர்த்தனைகளைப் பாட, பேராயர் ஒரு வேதப்பாகத்தையும் வாசித்து, ஜெபத்தை நடத்தியது மற்ற பிரயாணிகளின் கவனத்தையும் ஈர்த்தது. ஜெபராஜ் என்ற தமது பெயருக்கு இணங்க அவர்கள் ஜெபிக்கிற தாசனாக இருந்ததை என் கண்கள் கண்டது. பல கிறிஸ்தவரல்லாத மக்கள் கூடியிருக்கையில், குறிப்பாக அப்பெட்டியில் பிரயாணப்பட்ட கிறிஸ்தவர்களை நோக்கி 'வாருங்கள் இயேசுவை தொழுது கொள்வோம்' என்று அவர்கள் பகிரங்கமாக பேசினது, அவர்களுக்கு கிறிஸ்து இயேசுவின் மேல் பற்றுறுதி எவ்வளவு அதிகமாக இருந்தது என்பதை காட்டுவதோடு, **கிறிஸ்துவைக் குறித்து வெட்கப்படாத ஊழியக் காரனாக பேராயர் விளங்கினதையும் உறுதிப்படுத்திற்று.**

“அப்படியே எங்களுக்கு பிறந்த பிள்ளையும் ஆண்பிள்ளையாகவே பிறந்தபடியால் பேராயரின் பெயரான ஜெபராஜ் என்கிற பெயரையே எங்கள் மகனுக்கு சூட்டினோம்”

பேராயர் அவர்களோடு நாங்கள் மேற்கொண்ட பிரயாணம் முடிவுப் பெறப்போகும் சமயத்தில் என் மனைவி தனது பிரசவத்தை முன்னிட்டு பேராயர் அவர்களை ஜெபிக்கக் கேட்டுக் கொண்டாள். அவர்களும் அதற்கிணங்கி தனது அன்புக் கரத்தை என் மனைவியின் சிரசின்மேல் வைத்து ஜெபித்தார்கள். பேராயருக்கு நன்றி சொல்லி திருநெல்வேலிரயில் நிலையத்திலிருந்து என் மனைவியின் சொந்த ஊரான வடக்கன்குளம் சென்றோம். அப்படி நாங்கள் போய்க் கொண்டிருக்கும்போது எங்களுக்கு பிறக்கப்போகும் இரண்டாவது குழந்தை ஆண் குழந்தையாக இருந்தால்

அக்குழந்தைக்கு பேராயரின் பெயரையே வைக்க வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டோம். அப்படியே எங்களுக்கு பிறந்த பிள்ளையும் ஆண் பிள்ளையாகவே பிறந்தபடியால் பேராயரின் பெயரான ஜெபராஜ் என்கிற பெயரையே எங்கள் மகனுக்கு சூட்டினோம்.

அதன் பின்னர் ஒரு சில மாதங்கள் கழித்து நான் பேராயரை சந்திக்கும் ஒரு வாய்ப்பு கிட்டினது. அப்போது அவர்கள் என்னைப் பார்த்து உங்கள் மனைவிக்கு என்னக் குழந்தை பிறந்தது என்றுக் கேட்டார்கள். அப்போது நான் பேராயரைப் பார்த்து "ஐயா நீங்கள் என் மனைவியின் சுகப் பிரசவத்திற்காக ஏறெடுத்த ஜெபத்தை தேவன் கேட்டு, ஒரு ஆண் குழந்தையை எங்களுக்குத் தந்தார்; உங்களை எப்போதும் நாங்கள் நினைவுக் கூறத்தக்கதாய் அவனுக்கு உங்கள் பெயரையே வைத்திருக்கின்றோம்" என்றேன். பேராயரும் அதைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியுற்றார். அதன் பின்னர் என்னை எந்த இடத்தில் சந்தித்தாலும், ஜெபராஜ் எப்படியிருக்கின்றான் என்று புன்னகையோடு விசாரிப்பார்கள்.

இவர்களைப் போன்ற தேவனுடைய மனிதர்களை தென்னிந்திய திருச்சபை மறக்க முடியாது. இவர்களது அர்பணிப்பு எல்லா பேராயர்களுக்கும், ஆயர்களுக்கும், ஊழியர்களுக்கும், விசுவாசிகளுக்கும் ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு என்றே கூறல் வேண்டும்.

எளிமைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு

''கனியம்மாள்'' என்று செல்லமாக அழைக்கப்பட்ட ஜெபக்கனி (என்னுடைய அண்ணி) மிகவும் வசதியான குடும்பத்தில் பிறந்தவர்கள். அவர்களுடைய தகப்பனார் திரு. தங்கமனுவேல் சென்னையில் தபால் இலாகாவில் உயர்ந்த பதவி வகித்தவர்கள். குலையன்கரிசலில் அவர்களுக்கு ஏராளமான சொத்துக்களும் உண்டு. அண்ணி ஜெபராஜ் அண்ணாச்சியைத் திருமணம் செய்தபோது ''பாதிரியாரின் பணக்கார மனைவி'' என்ற பெயரும் பெற்றார்கள்.

ஆனால் ஜெபராஜ் குருவானவர் தன்னுடன் ஊழியத்திற்கு வரும்போது பட்டாடையோ, பகட்டான ஆபரணங்களோ வேண்டாம் என்று அன்புக் கட்டளை பிறப்பித்தார்கள். அக்கட்டளையை சிரமேற்கொண்டு அண்ணி பகட்டான ஆடையலங்காரங்களை அறவே தவிர்த்து, எளிமையின் எடுத்துக்காட்டாய் தன் ஊழியத்தின் பாதையில் நடந்து கொண்டார்கள்.

- கண்மணி மோசஸ்,
ராமையன்பட்டி
(ஜெபராஜ் அத்தியட்சரின் உடன்பிறந்த தங்கை)

மகாகனம் ஜெபராஜ் அத்தியட்சரின் நூதன ஊழியங்கள்

ஓய்வு பெற்ற ஒரு வயோதிப குரு

நற்போதகம் - மே 1960

. . . . . . சுமார் 25 வருடங்களுக்கு முன் நமது அத்தியட்சர் கல்கத்தாவில் வேதசாஸ்திரக் கல்லூரியில் மாணவனாக இருந்தபோது. அவரை சந்திக்க நேரிட்டது. அச்சமயம் எனது ஆலயத்தில் பிரசங்கம் செய்யக் கேட்டுக்கொண்டேன். பிரசங்கம் ஆழ்ந்த நூதன கருத்துள்ளதல்ல - சாதுரியமானதுமல்ல. ஆனால் அவர் செய்த பிரசங்கத்தில் அவருடைய உள்ளான ஜீவியம் (Inner Life) விளங்கிற்று. இவர் ஒரு சிறந்த குருவாக விளங்குவார் என்ற எண்ணம் அன்றே என் மனதில் பட்டது. அதே எண்ணம் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் கற்றுக்கொண்டிருந்த எனது மக்கள் இருவருடைய மனதிலும் உண்டாயிற்று என்பதை பின்னர் அறிந்தேன்.

எனது நீண்ட அனுபவத்தில் நம் நாட்டிலும் அயல் நாட்டிலுமுள்ள சுமார் பத்து அத்தியட்சர்களை நான் முகமுகமாயறிவேன். இவர்களில் சிலர் ஆழ்ந்த பக்திமான்கள், சிலர் தேறின கல்விமான்கள்; சிலர் ஞானமும் ஆழ்தத்துவமுமுள்ள உழைப்பாளிகள், நிர்வாகிகள். இவர்கள் யாவரும் திருச்சபையின் வீரரே. சபைகளின் ஆத்தும வாழ்வுக்காக ஜெபத்தோடு வாஞ்சித்தவர்கள்தான். பல நூதன முறைகளை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவந்ததில் அசரியா அத்தியட்சரும், நெல்லை அத்தியட்சரும் விசேஷமானவர்கள். சபை பக்தி விருத்தியடைவதற்காக நமது அத்தியட்சர் செய்து வருகின்ற சில நூதன முறைகளை இங்கு குறிப்பிடுகிறேன்.

1. **திடப்படுத்துதல் ஆயத்தம்** : இருவித ஆயத்தம் திடப்படுத்துதல்காரருக்கு அவசியம். ஒன்று பாட ஆயத்தம், மற்றது இருதய ஆயத்தம். அதாவது பரிசுத்தாவியைப் பெற்றுக்கொள்ளப் பிள்ளைகளின் இருதயத்தை ஆயத்தப்படுத்துதல். இதையே பிரதானமாகக் கொண்டு நமது அத்தியட்சர் ஒருநாள் முழுவதும் அவர்களுக்கு தியானக் கூட்டம் நடத்துகிறார்.

2. **திருவசன ஊழியம்** : வாரத்திற்கு ஒரு வேத வசனத்தை ஒவ்வொருவரும் மனப்பாடம் செய்யும்படியான ஒழுங்கு. குருமார் சிரத்தை எடுத்தால், மிகுதியான நன்மை விளையும்.

3. **சுவிஷேச ஊழியம்** : ஒவ்வொரு சர்க்கிளும், ஒரு கிராமத்தை மிஷனெரி ஊழிய இடமாகத் தெரிந்து கொண்டு தங்களின் சகல முயற்சிகளையும் இவ்விடத்தில் செலுத்துவது.

4. **ஜெப சங்கிலி** : ஆலயம் இடைவிடாது ஜெபதூபம் ஏறெடுக்கப்படும் ஸ்தலமாயிருக்க வேண்டுமென்பதே. இப்படிப்பட்ட ஆலயம் பலஸ்தீனாவில் ரோமச் சபையிலிருப்பதாக அசரியா அத்தியட்சரவர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்; ஜெபமே ஜெயம்.

5. **ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஒரு வேதாகமம் : ஒவ்வொரு புறமதஸ்தர் வீட்டிலும் ஒரு வேதாகமப் பங்கு** - இது சம்மந்தமாய் மிகுதியான முயற்சி வெற்றிகரமாக நடைபெறுகிறது.

6. அத்தியட்சாதீனத்திலுள்ள **எல்லா அங்கத்தினர் பெயர்களும் அடங்கிய ஜாபிதாவை** வைத்துக்கொண்டு ஒவ்வொருவருக்காகவும் அத்தியட்சர் **ஜெபிக்கிறார்.** இது போன்ற பல விஷயங்களில் நமது அத்தியட்சர் சபையின் ஆவிக்குரிய வாழ்வுக்காக முயற்சி செய்து வருவதை நாம் அறிவோம்.

"உங்களை நடத்துகிறவர்கள் உங்கள் ஆத்துமாக்களுக்காக உத்திரவாதம் பண்ணுகிறவர்களாய் விழித்திருக்கிறவர்களானபடியால் அவர்கள் துக்கத்தோடேயல்ல, சந்தோஷத்தோடே அதைச் செய்யும்படி, அவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, அடங்குங்கள்; அவர்கள் துக்கத்தோடே அப்படிச் செய்தால் உங்களுக்குப் பிரயோஜனமாயிருக்கமாட்டாதே"(எபி 13 : 17).

ஒய்வு பெற்ற ஒரு வயோதிப குரு.

அத்தியட்சர் கேட்ட கிறிஸ்துமஸ் வெகுமதி

''....கிறிஸ்மஸ் பண்டிகை வர இன்னும் சில வாரங்களே தானிருக்கின்றன. கிறிஸ்துமஸ் சமயத்தில் நண்பரும், இனத்தாரும் ஒருவருக்கொருவர் கிறிஸ்மஸ் வாழ்த்துதல் கூறிக்கொள்வது வழக்கம். சிலர் வெகுமதிகளும் ஒருவருக்கொருவர் அனுப்பிக்கொள்வர். இவ்வருஷ கிறிஸ்மஸ் சமயத்தில் அத்தியக்ஷருக்கு கிறிஸ்மஸ் கார்டுகளாவது, வெகுமதிகளாவது அனுப்பவேண்டாமென்று தயவாய்க் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அதற்குப் பதிலாக, ஒவ்வொரு சபை ஊழியரும், தங்கள் குருவானவர் மூலமாய் தங்கள் சபை அங்கத்தினரின் பெயரடங்கிய ஜாபிதா ஒன்றை தயாரித்து அனுப்புவார்களாயின், அதுவே சிறந்த கிறிஸ்மஸ் வெகுமதியாகக் கருதப்படும். அவ்வாறு அனுப்பப்படும் சபை ஜாபிதாக்கள் கிறிஸ்மஸ் தினத்தன்று மத்தியானம் 12 மணிக்கு அத்தியக்ஷர் இல்லத்திலிருக்கும் சிற்றாலய திருமேஜையின் மேல் வைக்கப்பட்டு பிரதிஷ்டை செய்யப்படும். அதன்பின் ஒவ்வொரு வெள்ளிக் கிழமைகளிலும், அந்த ஜாபிதாக்களில் சில வாசிக்கப்பட்டு ஆண்டவரின் சமூகத்தில் நினைவு கூறப்படும்''.

இப்படிக்கு
அ. ஞா. ஜெபராஜ்,
நெல்லைப் பேராயர்.

(நற்போதகம் - டிசம்பர் 1957)

Planting a tree
at
Tuticorin
Harbour

Chating with
Bishop Gnanadasan
during a family function

Sharing a meal
with friends

THE LIGHT THAT GUIDED ME

DR. S. SWAMINATHAN
Professor, Clinical Biochemistry,
CMC & H, Vellore

"He raiseth up the poor out of the dust, and lifteth up the beggar from the dunghill, to set them among princes." (I Samuel 2:8)

I hail from a small village called Valayapatti, in Virudhunagar district. While my father just knew to put his signature in Tamil, my mother was completely illiterate. My early schooling up to 5th standard was in my village itself after which I moved to Rajapalayam to study up to 11th standard.

It was on 17th June 1965, my life's journey started when I first met Bishop Jebaraj. Although I got 98% in Maths and 70% in English, my parents were too poor to send me to college. Somehow I managed to go to Palayamkottai to see Mr. J Vedasiromani, Principal of St.John's College, seeking admission into Pre-University course. On seeing my marks, Mr. Vedasiromani gave me admission in PUC science group and asked me to pay Rs. 350 as advance for accommodation in the hostel. On seeing my inability to pay the fees, he directed me to see Bishop Jebaraj.

I landed at Bishopstowe around 4 PM. He was about to leave the house, but on seeing me, he stopped and asked me *'Thambi, enna venum?'* with a smiling face. His face looked radiant just like Moses' face when he returned from mount Sinai after speaking to God. He took me inside the bungalow and gave me refreshment and when I told my plight for hostel accommodation, he just asked if I landed there just believing him only. I told him, I prayed to our Lord Jesus and that He redirected me to him. He then asked me if I would work as a chapel boy till I leave the college. I agreed to do the Lord's service and he gave me a letter of recommendation. I thanked God and by 6 PM I was admitted to the Schaffter Hostel and was provided dinner at 8 PM. The contents of the recommendation letter that he wrote to the Principal read like this,

"Dear Mr. Vedasiromani, ...As the candidate, S.Swaminathan is willing to be a chapel boy, you may if you wish, admit him into Schaffter Hostel with zero deposit. But whatever you do, decide and do according to our diocese and college governing rules and therefore I am leaving the final decision to you........"

The contents of the above letter shows that he did not want to impose his authority nor intrude into the administration of the College. Since he had penned his letter with prayer and sincerity, it worked wonders for me and I got the admission.

Subsequently whenever the Bishop attended college chapel service, he used to call me and enquire about my well being. I found within the Bishop a soft-spoken nature, quiet, calm with radiant face ready to meet even strangers all of which reflected the human love, concern and affection that he had for people. Before I completed my course I became a favorite person to the Bishop. He often used to give me money from his own pocket. Although he had power to give away money from diocesan funds, he never did that. That reflects how sincere, honest and dedicated a Bishop he was in those days.

Within a few months after joining the college, I developed a hearing problem and I could not hear properly. But somehow I managed to study and complete the course with a First Class. As I had done well in PUC, the Bishop extended the same help till I completed my B.Sc. in which I took chemistry as a major subject.

By the time I finished the B.Sc. course in June 1969 with a high First Class, my hearing had worsened to 80% loss. Despite my hearing problem, the Principal Mr.Vedasiromani gave me an opportunity to work as demonstrator in the chemistry department. After just one month disaster struck. Mr. Vedasiromani retired and the new Principal terminated my services on the grounds that a deaf man is unfit to work as a demonstrator. I was devastated and did not know what to do. I went to the only place I could go with hope – I was at the Bishopstowe at 5 PM on 20th June 1969. The Bishop listened to my problem and prayed with me. He then told me that he could not do anything since each head of an institution in the diocese had his own powers and therefore he refused to interfere in that matter. Instead he asked me to come on the next day ready to go to Vellore with his son Dr. Meshach Kirubakaran. He was sending me at his own expense to the CMC Hospital in Vellore for examination and treatment by the ENT specialists. He thought that if my hearing could be restored, I would have no difficulty in finding employment in future.

He was sending me at his own expense to the CMC Hospital in Vellore for examination and treatment by the ENT specialists.

But I felt that Bishop's action was guided by God and immediately my mind remembered the command, which the Lord had spoken to Abraham "Get thee out of thy father's house unto a land that I will show thee.... I will bless thee, and make thy name great; and thou shalt be a blessing..." (Genesis 12:1,2). I thus landed in Vellore, far away from my home.

The ENT specialists diagnosed my condition as sensory neural hearing loss for which there was no cure. I was very disappointed and depressed, but I did not lose faith in God and knew that the Bishop had sent me to Vellore with a purpose. Dr Kirubakaran tried to get a job for me in CMC. As the doctors had advised me to wear a hearing aid before applying for a job, Bishop collected the required money from YMCA of Palayamkottai and sent it to me. After waiting for two months, I was appointed as a Jr. Clinical Biochemist on 1/9/1969 in the clinical biochemistry department of CMC & H. I am still in the same department, but now as a Professor of Clinical Biochemistry.

My Ph.D thesis was dedicated wholeheartedly to "The Late Rt. Rev. A.G. Jebaraj, the Ex-Bishop and leading light of my life"

While I was working in CMC, Bishop Jebaraj continued to take interest in my career and progress. Whenever he visited Vellore, especially to All Saints Church to conduct confirmation services, I used to meet him. He used to tell me that I should not leave CMC and continue to work there till I retire, which advice I am faithfully following. After his retirement and when he became sick, Bishop was admitted in CMC. I had the privilege of being near his bed till God called him. I attended his funeral at Chennai and got his blessings by looking at his saintly and radiant face.

Thus departed the leading light, the light that ignited my life on 17th June 1965. The leading light was then transferred to his children, who helped me to get married and complete my M.Sc. and Ph.D., degrees. My Ph.D thesis was dedicated wholeheartedly to "The Late Rt. Rev A.G Jebaraj, the Ex-Bishop and leading light of my life"

From a simple technician in 1969 to a Professor in 2004 is a great journey of achievement, which would not have been possible without the guidance and blessings of the Bishop and the grace of the Lord. Although the glittering light had gone to be with our Lord, I am looking forward to the day to meet him during the Lord's second coming. The dear Bishop of Tinnevely diocese, Rt.Rev. A.G.Jebaraj will always be remembered by me till my last breath.

IN THE FOOTSTEPS OF HIS MASTER

Sr. G. PONNAYYA,
Superintendent (Retd.)
Women Workers' Tranining Centre,
Nagalapuram
Tuticorin District.

" I have found ... a man after Mine own heart which shall fulfill all My will" – Acts 13:22

How true it is of our dear Bishop Rt.Rev. A.G.Jebaraj.

My memory goes back to 1959 when I think of our beloved Bishop Rt. Rev. A.G.Jebaraj. I was a student in Christian Seva Vidhyalaya (C.S.V.), a Missionary training Institute at Madras when our Bishop came to interview me.

The lasting impression of the interview was, the priority the Bishop gave to our relationship with our Lord and the importance he gave to the Word of God.

Miss Lee Vanniasingam and I were dedicated by our Bishop for work of the Women Workers' Tranining Centre in a Special Service in the Cathedral at Palayamkottai on January 4th 1960. Our Bishop and Rev. Mooke, the C.M.S. secretary opened the Centre at Nagalapuram on January 6th 1960.

CHRIST CENTRED LIFE - A ROLE MODEL

I remember our Bishop preaching in a Church Service on "Christ Centred life" and "Self–centred life" the cause of all downfall. It was the first of its kind I have heard preached and my heart really burnt with joy.

Our Bishop not only preached but also practiced it in his life. He loved, trusted and relied on our Lord. On Fridays no one could see the Bishop. He spent the day in Fasting Prayer in the Blind School Chapel. After his retirement also, when he visited his son.Dr.Meshach Kirubakaran who was the Medical Officer in St.Barnabas hospital, Nagalapuram, we have seen our Bishop fasting & praying in the Church on Fridays.

In the Committee meetings when tension arose with heated discussions, our Bishop would say, "Let us stand and spend a few minutes in prayer". The Lord did take charge of the situation and the committee proceedings would go smoothly. I had never seen him loose temper or in tension. He was always calm and reposed.

A SPIRITUAL FATHER TO THE CONGREGATION

As a Spiritual Father, our Bishop loved the people, took special care for spiritual growth of the Church and the expansion of the Kingdom of God. As a young priest his first appointment was at Attankarai, a small rural parish. I have heard that he found out the Birthdays and Wedding dates of each member in his congregation from the Church register as most of them knew not the same. On the Wedding day of a family, he used to go to their family early in the morning with beetle leaves and sweets on a tray, tell them it was their Wedding day and prayed with the family. He visited all the houses regularly and was respected and loved by the Congregation and non-Christians.

When people went to the Bishop for anything, he not only prayed for them but also asked them to pray.

The front door of the Bishop's house was always wide open and Bishop-Amma used to welcome everyone with a smile and motherly love and would be talking to them. When people went to the Bishop for any thing, he not only prayed for them but also asked them to pray. Thus he guided them to trust and rely on God.

Bishop Jebaraj took great care in preparing the candidates for confirmation. On the confirmation day Bishop was with the candidates in the church, preparing them from 9.00 AM to 6.00 PM with a little break for lunch. The candidates were led to surrender their lives to God and spend a lot of time in prayer.

Bishop had a great concern for North Tirunelveli where Christians are few in number and in many places they had backslided, marrying non-Christians. So he arranged each pastorate in South Tirunelveli to take a parish in North Tirunelveli as their Mission field and work in that area.This ministry still goes on.

This concern only led to the opening of the Women Workers' Training Centre at Nagalapuram, on January 6th 1960. Yearly on an average 25 women / young girls not only from our Diocese but other Dioceses also study the Bible, dedicate their lives to God and are witnessing in their own sphere. Some have gone out as Missionaries to North India, some are working as Bible Women, some are Pastors' wives, one Bishop's wife, four have joined the Order of Sisters and one is ordained as the first lady pastor in our Diocese. Many Non-Christian trainees accepted Christ and were baptized. Our Lord had blessed and expanded the ministry to 52 villages around Nagalapuam where Evangelistic work and social work go hand in hand.

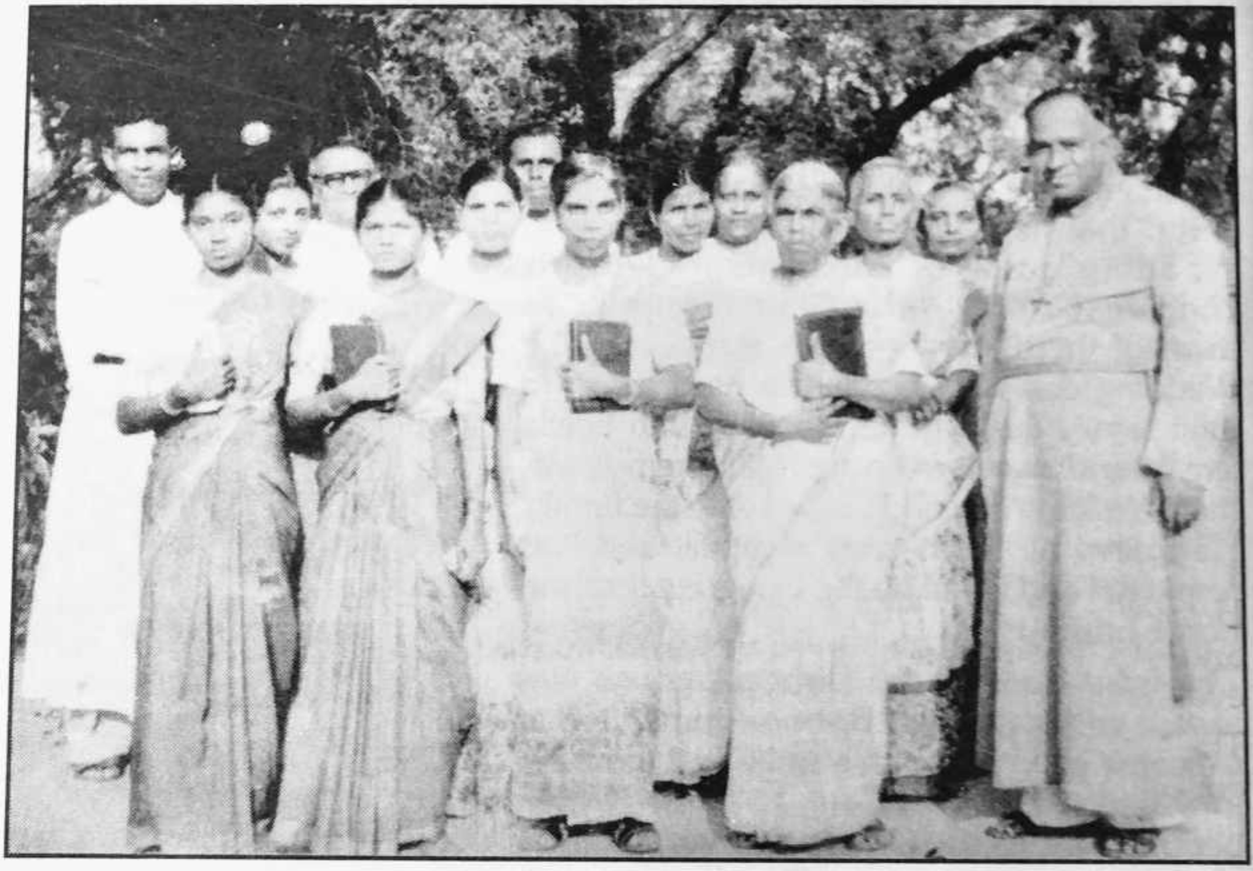

Visit to Women Worker's Traning Centre, Nagalapuram - April 1963

With Staff & Students, Women Worker's Traning Centre, Nagalapuram - April 1967

A LOVING MASTER TO WORKERS

> "You must spend a lot of time in prayer and Bible - study; then only your ministry ... will be fruitful."

I was young and inexperienced when the centre was opened. Our Bishop gave me opportunities to equip me for the task entrusted to me. I was sent to attend Synod Meetings as youth observer, twice sent to a Social Concern Committee in Deenabandhupuram, an East Asia Conference in Calcutta etc. These helped me to widen my vision and expand the work of the Centre.

A few weeks after the centre was opened, I told Bishop that I could meet the people only in the evening and I have nothing to do the whole day. The advice Bishop gave is still fresh in my mind. He said, "You must spend lot of time in prayer and Bible-study; then only your ministry in the evening will be fruitful. So don't think your precious time is wasted"

There was no electricity in Nagalapuram when the Centre was started. We got electricity a few years later and our Bishop visited the centre during that time with Dr. Mrs. Macdonald. During the "Switching On" Ceremony Dr. Macdonald switched on the light and spoke. Suddenly Bishop asked me to translate. I had never translated before and to translate some phrases was very difficult. But to obey the Bishop I did. After finishing the great ordeal, Bishop laughed and said "This is your first effort, is it not!" Thus our Bishop trained and equipped me for the work.

Bishop Jebaraj was approachable and anyone could open ones heart and talk to him freely. He used to listen with love and concern to our small affairs in the midst of his great work.

A few times I had gone to see our Bishop regarding the work of the centre. He was never in a hurry, heard every thing patiently and just lifted and gave the matter and me in God's hand. He never dictated to God but left the matter and me in God's hand and asked me also to pray for the same. I used to return with the assurance of our Lord's presence and care.

BISHOP'S FAMILY

Last but not least, the life of our bishop was not only a blessing to the Church and community but also to his own family. The family was not neglected but got their share of love and guidance in the midst of caring for the wider family, the Church. Our Lord gave our Bishop and Amma the great happiness of seeing their children loving and serving our Lord in their own sphere of life, following the foot-steps of their parents.

I praise our Lord for the golden years he gave me to serve our Lord under the great spiritual father and leader.

'சிறுபிள்ளைகள் என்னிடத்தில் வருகிறதற்கு இடங்கொடுங்கள்.'

சகோ. பாக்கியத்தாய் பிச்சமுத்து,
இயக்குநர்,
விடுமுறை வேதாகமப்பள்ளி,
பாளையங்கோட்டை.

மகா கனம் பேராயர் ஜெபராஜ் அவர்கள் சிறுவர்களை இயேசுவினிடத்தில் வழிநடத்துவதில் மிகவும் ஆர்வம் உள்ளவர்கள். ஆர்வம் இருந்ததினால் விடுமுறை வேதாகமப் பள்ளி ஆரம்பிக்க திருநெல்வேலி திருமண்டலத்திற்கு வந்த சகோதரி ஈடித் மார்கன் அம்மையாரை பேராயர் அவர்கள் அன்புடன் வரவேற்றார்கள். முதன்முதலாக 1952ம் ஆண்டு திருநெல்வேலி திருமண்டலத்தில் V.B.S. ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1953 முதல் திருநெல்வேலி திருமண்டலத்தில் பல இடங்களில் V.B.S. நடத்த வழி வகுத்தார்கள்.

1956ம் ஆண்டில் மார்கன் அம்மையார் பாளையங்கோட்டைக்கு வந்தபோது மகா கனம் பேராயர் ஜெபராஜ் அவர்கள் மார்கன் அம்மாவை திருமண்டலத்திலே தங்கி சிறுவர் பணியைச் செய்ய அழைப்புக் கொடுத்தார்கள். சாராள் டக்கர் உயர்நிலைப் பள்ளி வளாகத்தில் ஓர் இடம் கொடுத்து அவர்கள் அங்கு தங்கி பணி செய்ய ஏற்பாடு செய்தார்கள்.

> **"பேராயர் ஜெபராஜ் அவர்கள் அன்று VBS க்கு வித்திட்டார்கள், அவ்வித்துதான் VBS இன்று வளர்ந்து பெருகி அநேகமாயிரம் சிறுவர்கள் இயேசுவை ஏற்றுக் கொள்ள வழி வகுத்தது"**

மகா கனம் பேராயர் ஜெபராஜ் அவர்கள் அன்று V.B.S. க்கு வித்திட்டார்கள். அவ்வித்து தான் V.B.S. இன்று வளர்ந்து பெருகி ஆநேகமாயிரம் சிறுவர்கள் இயேசுவின் அன்பை கற்றுக் கொள்ளவும், இயேசுவை ஏற்றுக்கொள்ளவும், தங்களை கர்த்தரின் பணிக்கு அர்ப்பணிக்கவும் வழிவகுத்தது என்றால் அது மிகையாகாது.

ஐயாவையும், அம்மாவையும் நாங்கள் (மார்கன் அம்மா, சகோதரி லீலா, சகோ. பாக்கியத்தாய்) காணச் செல்லும்போது முகமலர்ச்சியுடன் எங்களை வரவேற்று தகுந்த ஆலோசனை கூறுவார்கள். பிஷப் பங்களாவின் மேலுள்ள ஜெப அறைக்கு அழைத்துச் சென்று ஜெபித்து அனுப்புவார்கள். ஐயாவும், அம்மாவும் ஜெபராஜ், ஜெபக்கனி என்ற பேருக்கு ஏற்றாற்போல ஜெப ஜீவியம் உள்ளவர்கள். நாங்கள் சில சமயங்களில் அவர்களுடன் பிரயாணம் செய்தபோது சபை குருமார்கள் ஒவ்வொருவரின் பெயரையும் சொல்லி

ஜெபித்துக்கொண்டேவருவார்கள். எங்களிடமும் ஜெபக்குறிப்புகளைக் கொடுத்து ஜெபிக்கும்படியாக கேட்டுக் கொள்வார்கள்.

ஐயா அவர்களின் செய்தி எப்போதும் மக்கள் மனதில் பதியும்படியான உதாரணங்கள், எடுத்துக்காட்டுகளுடன் காணப்படும். உதாரணமாக ஐந்து விரல்களையும் காண்பித்து அழகாக குறிப்புகளை எடுத்துக் கூறுவார்கள். Victory Stand லுள்ள முதல்படி, இரண்டாம்படி, மூன்றாவதுபடி ஒவ்வொன்றைப் பற்றியும் உதாரணத்துடன் மூன்று குறிப்புகளையும் சொல்லி ஆழ்ந்த சத்தியங்களை நயமுடன் எடுத்துக் கூறுவார்கள். குருமார்களுக்கென தனி V.B.S. பயிற்சி முகாம் நடத்த ஏற்பாடு செய்தார்கள். அதன்படி அநேக போதகர்கள் பங்கு பெற்று பயன் அடைந்தனர் (1962 ஏப்ரல்).

> ” நாங்கள் சில சமயங்களில் அவர்களுடன் பிரயாணம் செய்தபோது சபை குருமார்கள் ஒவ்வொருவரின் பெயரையும் சொல்லி ஜெபித்துக் கொண்டே வருவார்கள். “

ஞாயிறு பள்ளியின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தும்படியாக கிறிஸ்தவ கல்வித்துறை (C.E.E.F.I) மகாநாடு நடத்த மார்கன் அம்மையார் திட்டமிட்டபோது, ஐயா அவர்கள் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்தார்கள். அதில் தமிழ்நாடு முழுவதிலுமுள்ள குருவானவர் அநேகர் சபைத் தலைவர்கள் பங்குகொண்டு ஆசீர்வாதம் பெற்றார்கள்.

மகா கனம் பேராயர் ஜெபராஜ் அவர்களின் நூற்றாண்டினை முன்னிட்டு வெளியிடப்படும் இச்சிறப்பு மலர் யாவருக்கும் ஆசீர்வாதமாக இருக்க எங்கள் நல்வாழ்த்துக்கள்.

THE BISHOP WHO INSPIRED OTHERS TO PRAY

Dr. G.M. JEYABALAN,
St. Luke's Leprosarium,
Peikulam, Thoothukudi District,
Tamil Nadu.

What is the single most important quality of Bishop A.G. Jebaraj?

If I am asked this question, my reply would be, "**Bishop Jebaraj prayed and challenged and inspired others to pray.**" He prayed and prayed his way thro'. As a boy, and as a teenager, he went to the sand-dune (தேரி) forests of his home-village and spent time in solitary prayer and with prayer groups.

Bishop Jebaraj spent enough time on prayer and Bible reading, never allowing the pressure of work to compromise his time spent at the foot of the cross.

"A Christian who dashes off to meet his daily challenges without praying and reading the bible is like a soldier who leaps into the battle-field without loading his guns" says a modern day sage. Bishop Jebaraj always loaded his guns before jumping into arena.

But he was a Bishop who not just prayed for others but made others pray.

" But he was a Bishop who not just prayed for others but made others pray. "

A father and son went to a man of God with their problem. He proved to be such a patient and active listener, that the duo poured their heart out. After the exhaustive narration, they felt greatly relieved, believing that half of their problem was already solved.

"Ayyaah! please send us with a prayer," requested the father.

"OKAY, first you pray and then I shall," insisted their benefactor.

"Ayyaah! I don't know how to pray ! Morever God will listen to your prayer more than mine."

"God is your father as much as he is mine," came the calm and cool reply. "In fact He will listen to you more keenly than to me. Don't worry about your not knowing how to pray. You just now opened all your feelings to me. Simply do the same with our Lord Jesus. He likes that - simply loves that."

The man fumbled many a time but managed to pray. The "father" rounded it off with benediction.

Who is this man of God?

Bishop A.G. Jebaraj.

He made the people pray. He did not believe in supplying artificial limbs to those who had two good limbs. He did not come between the children and their Heavenly Father directly.

President Abraham Lincoln is reported to have said something like this:

"You may have caskets of gold
And Riches Untold
Richer than me
You can never be
For I had a mother
Who prayed with me"

It does not say, "mother who prayed for me" but a mother who prayed WITH me.

The Jebaraj children had a father and mother who prayed with them.May the tribe of such praying parents increase.

Praying with Shri K. Kamaraj, Chief Minister of Madras State

A MAN WITH THE VISION FOR HIS MISSION

The Rev. Dr. G. STEPHEN LIONEL,
In – cumbent, Holy Trinity Cathedral,
Palayamkottai, Tirunelveli Diocese.

As the one who was confirmed, ordained by Bishop Jebaraj and also one who fell in the line of succession of his ministry in the place where he served as pastor, I count it a unique privilege of exposing his life and ministry to the readers and also the members of his family.

It was in the year 1954 when I was studying in Caldwell High School, Tuticorin I had a striking and pleasant experience in my spiritual life. I was the chapel boy then. Bishop Jebaraj being an old student was invited to be the chief guest for the All Saints Day festival. As a chapel boy I was on my regular duties of cleaning the communion vessels and preparing the church premises for the festival services in the previous night. While polishing the alter-rails, late in the night, there was a scene, which became a vision. Unexpectedly the whole power system of the chapel went off. I became nervous of the darkness throughout the chapel. There was a little light in front of me, where I saw an incident of a struggle between a scorpion and a lizard. At last the scorpion lost its strength by loosing its sting in the jaws of the lizard. I was really surprised to see why God had permitted this struggle for life of that poor creature. Then I realized that my Lord wanted to teach me a lesson for my regenerated life, which was indispensable to build up my spiritual career.

> True to his name, Bishop Jebaraj was a man of prayer

I took a bible from the choir seat and read it for my guidance. The Lord directed me to read the 7th chapter of Paul's Epistle to Romans, particularly the verse 34. It was Paul's agony of his converted life, which is full of liberation from bondage. This made me think of my on going journey of salvation. I was filled with joy of being forgiven.

This I wanted to share with Bishop Jebaraj who was getting ready for the chapel service. He permitted me to share my salvation experience before his sermon in the festival service. He encouraged me to stand in that experience further. That was my first acquaintance with the Bishop.

The second incident was during the time of our ordination on the 5th of June, 1966. The venue of the ordination service was St. John's Church, Nazareth. One of the ordinands' wife fainted and Bishop Jebaraj came to my wife (she being a qualified nurse) and said, "Evangeline your medical mission starts here." My wife responded immediately and attended at the patient with first aid treatment. Here the Bishop's vision became a mission to the younger generation.

Bishop's prayerful life as vision

True to his name Bishop Jebaraj was a man of prayer. Even while in school and college he would collect a few and retire for prayer in the chapel or some secluded spot. Like Solomon, the king of Israel, he waited at the feet of God and derived the strength and wisdom needed for the discharge of his ministry. His prayer life was connected not only with his personal problems but also the problems of the congregational life at the Diocesan level. Whenever people came for a solution for their problems he used to take them to the chapel in the Bishoptowe. Firstly he used to make the person with problems to pray for himself or herself and then the Bishop would pray. During the sharing, the Bishop would hear them patiently and identify himself with the people. As a man of vision, he firstly depended upon God's power and hoped for the best at all circumstances.

" . . . . I was impressed by what people had to say about Rev. Jebaraj's humility and sincerity in his pastoral office . . . . ."

Bishop's Pastoral visions.

He cheerfully discharged his duties as rural Pastor though he came from a reputed theological college and he never aspired for position befitting his qualifications. In Attankarai, he cultivated the practice of meeting people on their birthdays and wedding days, of which he kept a list. This was the first sign of his future greatness. With the help of the local catechist he would go to meet people and greet them by pasting sandal as a loving symbol. Such was his Pasturing even in neglected villages that made his pastoral office successful.

Bishop as contextual communicator, used suitable aids and illustrations for his demonstrations. Even an ordinary villager was able to understand his sermons. According to Chapter 4 : 1 of the constitution of the Church of South India the Bishop should "enter as far as possible into personal relation with every member

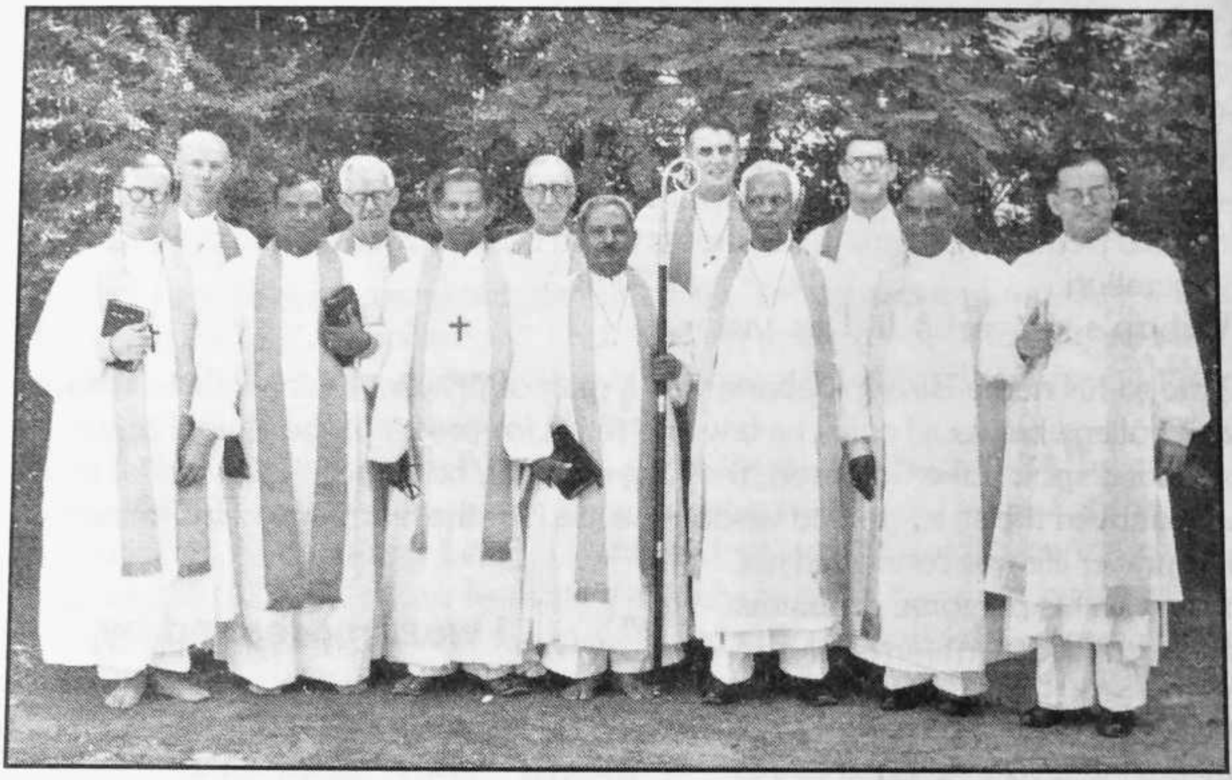

With Church of South India Bishops

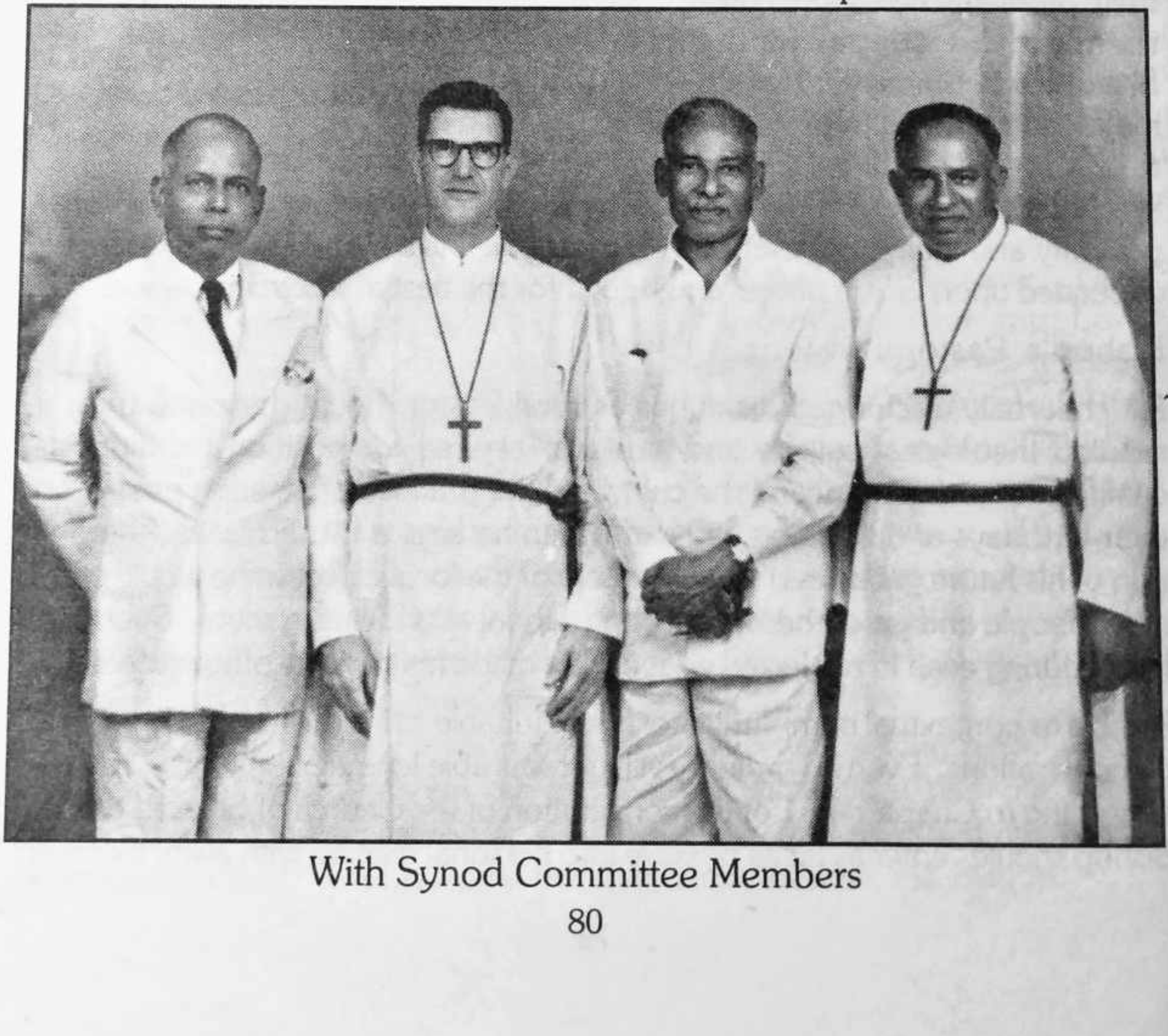

With Synod Committee Members

of flock". He had the habit of bringing the congregational register to the villages where he would meet them for confirmation. During the travel he would pray for each family and after arriving he will gather the students or the groups as the case may be and pray for them.

The Bishop was hard worker during his service by exerting his energy night and day to go through the files and letters he received. His reply to the people who contacted him through letters was made then and there. Even to the people who were chronic troublemakers demanding transfer of a Pastor, Catechist, or Headmaster, his way of dealing with them was unique. He would convince the people who demanded illegally and settle the problems.

Bishop's vision for Evangelism and mission

His earlier ministry as probationer and Pastor both in Sawyerpuram and as member of the Diocesan Evangelistic Band paved way for his commitment to the full-time service in the church. Later when I served as a Catechist in that Pastorate, I was impressed by what people had to say about Rev. Jebaraj's humility and sincerity in his Pastoral office. Later he was involved in the mission programme of the Synod Board of Mission and he supported the Thailand mission through the involvement of the Diocesan Programme. As a result the late Rev. J.T. Paul Manickam was sent as missionary from Tirunelveli Diocese. The Bishop invited Dr. Billy Graham and his team to conduct a Crusade at Palayamkottai in 1956, thus he highlighted the evangelistic fervor in the minds of the people of the Diocese.

His thirst for conducting annual conventions in almost all Pastorates of the Diocese and the spirit of evangelism combined together for revival in the Diocese during his period of service.

At the Global level he attended the Lambeth conference at Canterbury and world conference of evangelism at Berlin. This was a real follow up as a pastor who had advanced theological studies and in Bombay for a year for studies in social science. In this way the concept of mission was cultivated suitably to his future Episcopal leadership in the Church of South India.

The Bishop as a man of vision for the Mission served the Diocese for seventeen long years and equipped the Diocese of Tirunelveli for an on going mission in the world. His models in the parish ministry and in the administration of the Church could be carried out by his successors.

ஜெபபக்தன் பேராயர்

Rev. V. GANDHI SELWYN,
Ex. Vice Chariman,
Tirunelveli Diocese.,

' உன் வாய் அல்ல, புறத்தியானே உன்னைப் புகழட்டும்;
உன் உதடு அல்ல, அந்நியனே உன்னைப் புகழட்டும்; '- நீதி 27 :2

நான் உயர்நிலைப் பள்ளியில் 9ஆம் வகுப்பு படிக்கும் காலத்தில் பாளையங்கோட்டை கதீட்ரல் பேராலயத்தில் Rev. A. G. Jebaraj அவர்கள் தலைமை குருவாக பணி புரிந்தார்கள். அவர்களைக் குறித்து ஒரு சிறந்த பக்தன், ஜெபவீரன், இறைப்பணியில் ஆர்வம் மிக்கவர், ஆராதனைகளை பயப்பக்தியோடு நடத்துகிறவர் என்றெல்லாம் அறிந்தேன். அவருடைய பக்தியையும், நற்குணங் களையும் குறித்து பலர் மெச்சிப் பேசிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் பேராயர் G.T. Selwyn அவர்களுக்கு அடுத்தபடியாக பேராயத்திற்கு புதிய பேராயராக தேர்வு செய்யப்பட்டார்கள். 1953ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 2ம் தேதி அவர்களது பேராயர் பட்டாபிஷேக ஆராதனை வெகு சிறப்பாக நடந்தது. அந்த ஆராதனையில் பங்குபெறும் பாக்கியம் எனக்கு கிடைத்தது. பின்னர் என்னை குருத்துவப் பணிக்கு தேர்வு செய்ததுமட்டுமல்ல, என்னை என்னுடைய சொந்த மண்ணில் கைலாசபுரத்தில் குருவாக அபிஷேகம் செய்து இறைப்பணியில் ஊக்குவித்த சிறந்த பக்தன். அவர்களது பேராய இல்லத்திற்கு, போகிறவர்களை யெல்லாம் அன்புடன் நலம் விசாரித்து உபசரித்து ஜெபித்துதான் அனுப்புவார்கள். அவர்கள் உண்மை யாகவே தன் பெயருக்கேற்றபடி ஒரு ஜெப பக்தன்.

> **”**
> **யாருடைய மனமும் புண் படாதபடி தன்னை புண்படுத்துகிறவர் களையும் மன்னித்து அரவணைக்கும் பதறா தன்மையுடையவர்**
> **“**

தனது பேராய பணி காலத்தில் எந்த காரியத்தையும் நிதானமாக ஜெபத்தோடு செய்வார்கள். தன்னலம் கருதாது முக்கிய பிரச்சனைகளை தன் சகஊழியரோடு பகிர்ந்து, ஆலோசித்து வெகு சுலபமாக முடிக்கிற சிறந்த நிர்வாகி. ஒரு பேராய மா மன்றத்தில் பேராயத்தை இரண்டாக பிரிக்க வேண்டும் என்று விவாதம் எழும்பியபோது, தீர்க்க தரிசனமாக திருநெல்வேலி மாவட்டம் இரண்டு மாவட்டங்களாக பிரியும்போது மாவட்ட அடிப்படையிலே பேராயத்தை பிரிக்கலாம் என்று சொல்லி அப்பிரச்சினைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத் தார்கள். குருமார் மாறுதலில் அவரவர் குடும்ப நிலையில் அவரவர் எந்தெந்த சபைகளில்

பணிகளை அமர்த்தினால் உற்சாகத்தோடு பணிசெய்வார்கள் என்று முன்னமே அறிந்து செயல்படுகிற ஒரு செயல்வீரர். யாருடைய மனமும் புண் படாதபடி தன்னை புண்படுத்துகிறவர்களையும் மன்னித்து அரவணைக்கும் பதறா தன்மையுடையவர்.

திடப்படுத்தல் மாணவர்களுக்கு இரண்டு நாள் தியானக் கூட்டம் நடத்தி நன்றாக போதித்து கிறிஸ்துவுக்குள் திடப்பட்ட பின்பு தான் திடப்படுத்தல் கொடுப்பார்கள். எவ்விதமான ஆடம்பரமோ, கொண்டாட்டங்களோ கிடையாது. மிகவும் எளிமையும், தாழ்மையும் உள்ளவர்கள். அவர்களது காலத்தில் எந்த தேர்தல் பிரச்சனைகளும் கிடையாது. வெகு நேர்த்தியாக, வெகு அமைதியாக இறையரசை கட்டி எழுப்பிய மாபெரும் செயல்வீரர், பக்தர், பதறாதவர், திருப்பணி செய்து இறைவனை மகிமைப்படுத்தியவர். அவர்களது புகழ் ஓங்குக. அவர்கள் விட்டுச் சென்ற பணி வளர்க. தேவனுக்கே மகிமை!

பிரிந்த குடும்பத்தை ஒன்று சேர்த்த பேராயர்

''......கணவனும் மனைவியும் பிரிந்திருக்கும் குடும்பங்களில் அவர்களை ஒன்று சேர்ப்பதற்காக அத்தியட்சர் ஜெபராஜ் அவர்கள் (என்னுடைய பெரியப்பா) அதிக பிரயாசை எடுத்தார்கள். இத்தகைய குடும்பங்களுக்காக அவர்கள் தினந்தோறும் ஜெபிப்பதுண்டு. ஒரு சமயம் பாளையங்கோட்டையில் வேலை செய்து வந்த ஆசிரியர் ஒருவரும் அவரது மனைவியும் பிரிந்து வாழ்வதை அறிந்து அவர்களுக்காக ஊக்கமாக ஜெபித்து வந்தார்கள். ஒரு நாள் அவர்கள் இருவரையும் தனித்தனியே சந்தித்து ஒரு குறிப்பிட்ட நாளில் தன்னுடைய வீட்டுக்கு வரும்படி அழைத்தார்கள். ஒருவர் அழைக்கப்பட்டது மற்றவருக்குத் தெரியாது. அவர்கள் வந்த போது இருவரையும் வரவேற்பறையில் உட்கார வைத்து விட்டு மேலே ஜெப அறையில் தனித்து ஜெபம் பண்ணப் போய் விட்டார்கள். மனைவியோடு அவர்களுடைய எட்டு வயது மகனும் வந்திருந்தான். பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு எதிர்பாராத விதமாகச் சந்தித்துக் கொண்ட தம்பதியருக்கு கூச்சம் ஒருபக்கம்; மகிழ்ச்சி ஒரு பக்கம். ஆசிரியர் முதலில் மகனோடு பேச ஆரம்பித்தார், பின்னர் மனைவியும் உரையாடலில் கலந்து கொள்ள மனம் விட்டுப் பேச ஆரம்பித்தார்கள். சற்று நேரம் கழித்து ஜெப அறையில் இருந்து இறங்கி வந்த அத்தியட்சர் தம்பதிகள் பேசிக் கொண்டிருப்பதை கண்டு புன்முறுவலுடன் ''இருவரும் சேர்ந்து வாழ விரும்புகிறீர்களா?'' என்று கேட்டார்கள், ஆவர்கள் ஆம் என்று தலையாட்ட, மூவரையும் ஜெப அறைக்கு அழைத்துச் சென்று தம்பதியரை முதலில் ஜெபிக்கச் சொல்லி, பிறகு தானும் ஜெபித்து, ஆசீர்வதித்து அனுப்பினார்கள். பல ஆண்டுகள் பிரிந்திருந்த குடும்பம் அன்று ஒன்று சேர்ந்தது அத்தியட்சரின் ஊக்கமான ஜெபத்தின் பலனே.

ராக்சனா குருபாதம்,
பாளையங்கோட்டை.

Laying the Foundation for Margoschis College at Nazareth

Turning the sod for Pope's College at Sawyerpuram

சிறந்த முன் மாதிரி

M.A. NELSON,
Formerly Accountant of
Tirunelvely Diocese Insurance,
Palyamkottai (1945-55)

"இரக்கம் உள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள்..." என்பது ஆண்டவராகிய கிறிஸ்து இயேசு தனது மலைப்பிரசங்கத்தில் கூறிய பாக்கிய வசனங்களில் ஒன்று. (மத் : 5 : 7) ராஜாவாகிய சாலமோன் நீதிமொழிகளில் கூறியுள்ள அறிவுரைகளில் ஒன்று, "நன்மை செய்யும்படி உனக்குத் திராணி இருக்கும்போது, அதை செய்யத்தக்கவர்களுக்கு செய்யாமல் இராதே" (அதாவது கட்டாயம் நன்மை செய்) என்பதாகும். (நீதி 3 : 27) இந்த இரண்டு வசனங்களையும் பின்னணியாகக் கொண்டு கனம், A.G. ஜெபராஜ் ஐயரவர்கள், தன் குருத்துவ ஊழியத்தின் முற்பகுதியில், ஓர் ஆசிரியருக்குச் செய்த நன்மை, ஐயரவர்களின் இரக்ககுணத்திற்கும் தொடர்ந்த செயலாற்றலுக்கும் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குவதோடு, பிறரும் இதேபோல் செயலாற்ற ஓர் முன் மாதிரியாக திகழ்ந்தது.

> **".....தணிக்கைக்கு வந்த கல்வி அதிகாரி இவரின் நிலையை நேரில் கண்டறிந்து இந்த ஆசிரியரை உடனடியாக வேலையினின்று நீக்கிவிட வேண்டும் என்று எழுதி வைத்துவிட்டுப் போய்விட்டார்."**

இந்த சம்பவம் நடைபெற்ற வருடம் 1943-44. அப்போது அவர்கள் இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திலுள்ள கீழக்கரை என்ற இடத்தில் சர்க்கிள் சேர்மனாக இருந்தார்கள். நமது ஐயரவர்களுக்கு ரைட்டராகப்பணிபுரிந்தவரின்பெயர் M.G. ஸ்ரீனிவாசகம். இவர் அங்கே உள்ள ஷேன் உயர்தர ஆரம்ப பாடசாலையின் தலைமை ஆசிரியராகவும் இருந்தார். முதன்முறையாக சர்க்கின் பொறுப்பை ஏற்ற ஐயரவர்களுக்கு வழி காட்டியாகவும் திகழ்ந்தார்.

ஐயரவர்கள் அங்குசென்ற இரண்டு ஆண்டுகள் சென்றபின்பு அந்த ரைட்டரிடம் ஒரு மாறுதலைக் கண்டார்கள். அதாவது அவரின் செவித்திறன் - கேட்கும் சக்தி - படிப்படியாகக் குறைந்து கொண்டே போயிற்று. ஒரு கட்டத்தில், அவர் தனது கேட்கும் சக்தியை முழுமையாக இழந்துவிட்டார். சர்க்கிள் கணக்குகளை ஓரளவு திறமையுடன் கவனித்துக் கொண்டார். ஆனால் ஆசிரியப்பணி? மாணவர்களும் பிற ஆசிரியர்களும் கூறுவதை அவரால் கிரஹிக்க முடியவில்லை. இந்நிலையில் ஆண்டு தணிக்கைக்கு வந்த கல்வி அதிகாரி இவரின் நிலையை நேரில் கண்டறிந்து இந்த ஆசிரியரை உடனடியாக வேலையினின்று நீக்கிவிட வேண்டும் என்றும், தவறினால் பள்ளிக் கூடத்துக்கு தரப்படும் கிரான்று முழுவதுமாக நிறுத்திவிடப்படும் என்றும் எழுதி வைத்துவிட்டுப் போய்விட்டார். பள்ளிக்கூடத்தின் மானேஜர் என்ற முறையில் வேறு ஒரு ஆசிரியரை நியமித்துவிடலாம். சர்க்கிள்

சேர்மேன் என்ற முறையில் புதிதாக ஒரு ரைட்டரை நியமித்து பயிற்சி கொடுத்துவிடலாம். ஆனால் ஸ்ரீனிவாசகத்தின் நிலை என்னவாகும். அவர் மனைவி ஆசிரியப்பயிற்சி பெற்றவர் அல்ல. ஒரு குழந்தையும் அவர்களுக்கு உண்டு. இந்த வேலை போய்விட்டால் அக்குடும்பத்தின் கதி என்னவாகும். கேட்கும் சக்தி அறவே அற்றவரையாரும் வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்ளமாட்டார்களே. இந்நிலையில் தான் ஐயரவர்கள் இக்கட்டுரையில் ஆரம்பவரிகளில் கூறப்பட்டுள்ள வேத வசனங்களின்படி செயல்பட முனைந்தார்கள்.

அக்காலத்தில் ஹியரிங் எயிட் என்பது ஒரு சில மேல் நாடுகளில் மட்டும் பரீட்சார்த்தமாக உபயோகிக்கப்பட்டது. ஆனால் அதன் விலையோ நம் சக்திக்கு அப்பாற்பட்டதாக இருந்தது. எனவே எவ்வித சிகிச்சையோ, உபகரணங்களோ பெறக்கூடாத நிலையில் ஐயரவர்கள் அவருக்கு ஒரு வேலையை எப்படியும் பெற்றுத்தந்து அக்குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று கங்கணம்கட்டிக் கொண்டார்கள். தீவிர சிந்தனைக்குப் பின்பு அவர்களின் மனதில் ஓர் எண்ணம் உதயமாயிற்று.

கீழக்கரை, திருநெல்வேலி அத்தியட்சாதீன ஆளுகைக்குள் இருந்ததால் அப்போதைய அத்தியட்சாதீன பொக்கிஷதார் திரு.M.G.ஜேசுபாதம் அவர்களுக்கும் ஐயரவர்களுக்கும் நல்ல தொடர்பு உண்டு. எனவே கருணை அடிப்படையில் தன் ரைட்டருக்கு அத்தியட்சாதீன அலுவலகத்தில் ஒரு வேலை தரும்படி கேட்டுப் பார்த்தால் என்ன என்ற எண்ணம் உதயமாயிற்று.

தன் எண்ணத்தை செயல்படுத்த எண்ணி பாளையங்கோட்டைக்கு ரைட்டருடன் வந்து திரு. ஜேசுபாதம் அவர்களிடம் அவரின் நிலைமையை விளக்கி, ஒரு டைப்பிஸ்ட் வேலையாவது கொடுத்து அக்குடும்பத்தை நிர்க்கதியான நிலையினின்று மீட்குமாறு கேட்டார்கள். திரு. ஸ்ரீனிவாசகத்தை பரீட்சித்த ஹெட்கிளார்க் திரு. R.P. ரத்தின சாமி அவர்கள் கணக்கில் அவருக்கிருந்த திறமையை கண்டு, அவரை அக்கௌண்ட்ஸ் செக்ஷனிலேயே வேலை செய்ய சிபாரிசு செய்ய அவர் டயோசீசன் பிராவிடென்ட் பண்டு கிளார்க்காக 1944ல் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டார். ஐயரவர்கள் அடைந்த சந்தோஷத்திற்கு அளவே இல்லை. தேவனுடைய அன்பு அவர்களை நெருக்கி ஏவினதினாலே அவர்களால் ஒரு முயற்சியை வெற்றிகரமாக செய்ய முடிந்தது.

திரு ஸ்ரீனிவாசகம் கூர்மையான புத்தியுள்ளவர். இஸ்ட்டிட் டியூட் மூலம் அநேக பரீட்சைகள் எழுதி FBI, FCI என்ற பட்டங்களோடு இன்ஷூரன்ஸ் சம்மந்தமான தேர்வுகளையும் எழுதி வெற்றி பெற்றார். தனக்கு வேலை தேடித்தந்த ஐயரவர்களுக்கே தனது உழைப்பின் மூலம் பெருமை தேடிக் கொடுத்தார்.

1950ம் ஆண்டு, ஐயரவர்கள் அமெரிக்காவிலுள்ள சிகாகோ பல்கலைக் கழகத்தில் ஓராண்டு காலம் வேதசாஸ்திரம் பயிலச் சென்றார்கள். தனக்கு கிடைத்த வாய்ப்பை தனது முன்னாள் ரைட்டருக்கும் பயன் உண்டாகும் படி ஓர் அரிய உதவியைச் செய்தார்கள். மேல் நாட்டில் இருந்து அவருக்கு ஒரு ஹியரிங் எயிட் மிஷன் (அக்காலம் அது ஒரு சோப் பாக்ஸ் அளவு இருந்தது) வாங்கிக் கொண்டு வந்ததோடு அதற்கான Spare Special Battery யும் வாங்கிவந்து அதை

இயக்கும் முறையையும் அவர்கள் அங்கே கற்றறிந்து வந்து இங்கே அவருக்கு கற்றுக் கொடுத்தார்கள். ஐயரவர்களின் இந்த உதவியை அவர் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் நினைவில் கொண்டிருந்தார். ஹியரிங் எயிட் உதவியால், தான் முன்பு இழந்திருந்தகேட்கும் சக்தியையும் பெருமளவு திரும்பப் பெற்றார்.

> “ஒரு சாதாரண Secondary grade ஆசிரியரை ஒரு இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனியில் பெரிய அதிகாரியாக மாற்றியது ஐயரவர்களின் இரக்க சிந்தையும் அவர்களின் செயலாக்கமுமே.”

ஐயரவர்கள் வாங்கிவந்த ஹியரிங் எயிட் உதவியினால், இப்போது அந்த முற்கால ரைட்டர், பிறருக்கு ஈடாக பணிபுரிய முடிந்தது. 1950ல் அத்தியட்சாதீன அளவில் ஒரு இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனி ஆரம்பிக்க நினைத்த போது, அதற்கு உறுதுணையாக இருந்த ஸ்ரீனிவாசகம், பின்னர் அதன் மேலாளராக பொறுப்பேற்றார். இன்ஷூரன்ஸ் நிறுவனர்கள் அரசுடைமை ஆக்கப்பட்டபோது டயோசீசன் இன்ஷூரன்ஸ் மதுரைக்கு மாற்றப்பட்டது. மதுரைக்கு சென்ற அவர் தனது திறமையால் மேலும் பல பதவி உயர்வுகள் பெற்று பின்னர் ஓய்வு பெற்றார். ஒரு சாதாரண secondary grade ஆசிரியரை ஒரு இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனியில் பெரிய அதிகாரியாக மாற்றியது ஐயரவர்களின் இரக்க சிந்தையும் அவர்களின் செயலாக்கமுமே. " நாமும் வாய்ப்புக் கிடைக்கும் போது பிறருக்கு இதுபோல் உதவுவோமா?”

வாயில்லா ஜீவன்களிடமும் பரிவு...

ஜெபராஜ் அவர்கள் நெல்லையில் படிக்கும் போது ஒரு நாள் கல்லூரி விடுதியின் விளாகத்தினுள் இரு வாத்துக்கள் நுழைந்து விட்டன. அது கண்ட மாணவர்கள் உற்சாக மேலீட்டால் அவற்றைப்பிடித்துச் சமைத்துச் சாப்பிட்டனர். இக்காரியம் ஜெபராஜூக்குத் தெரிய வந்தது. அச்செயலை வன்மையாகக் கண்டித்தார். தவறு செய்தவர்களைக் கூட்டி வைத்து ஜெபித்தார். அவர்கள் தவற்றை உணர்ந்து கண் கலங்கினர். துக்க மேலீட்டால் அவர் அன்று ஆகாரம் கொள்ளவில்லை. இச்செயல் மாணவர்களை உருக்கிற்று. அவர்களில் பலர் மனமாற்றம் அடைந்திருப்பர் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ!

Rev. V. ஹென்ரி பாக்கியநாதன்,

நெல்லைத் திருச்சபை, இருநூறாண்டு சரித்திரம்

The Lessons I learnt from Bishop Jebaraj

Mr. S E V Samuel,
Former Secretary to Bishop Jebaraj

My association with Bishop Jebaraj was for only around a quarter of his long period of service as the first native Tamil Bishop of the then largest Diocese ministered by a single bishop. I was initially asked to undergo a brief "experimental" period with the Bishop for about two weeks. I did not expect to be retained after that period, but to my surprise, the Bishop asked me to continue and thus began my service of 35 years in the Bishop's Office. The lessons I learnt from Bishop Jebaraj early in my career helped me a great deal during my 35-year career in the Bishop's Office as well as in my career since retirement in a totally different environment of a commercial establishment.

Discipline was practiced in all faithfulness by Bishop Jebaraj, which I cherished and enjoyed and the benefits and fruits of which I have been reaping all these years. I had not seen during my whole life a person with so strong a morale – which was a lesson I learnt, to hold-on-come-what-may and have had dividends paid.

"I had not seen during my whole life a person with so strong a morale...."

His sense of promptness and punctuality was so exemplary that I could not but absorb and learn from his qualities. He always left his headquarters at the appointed time, holding a margin of about a quarter to half-of-an-hour, calculating the supposed time of arrival at his destination in order that the programme at his destination began at the appointed time, closed at the appointed time and that he returned to his headquarters at the appointed time.

He always expected the letters he received to be attended to and answered promptly so that the individual at the other end was given due respect and recognition. Any one who wrote to him received an acknowledgement by return of post. He expected similar discipline and orderliness from those around him, especially those who worked for him. He never tolerated disorderliness at any time and at any place.

He was eager to spend more time for ministry by teaching the Word of God, rather than for administration and was an ardent reader of diverse literature to enhance knowledge in this area. I have had the privilege of going through some of the books which he read while in the Chapel. I had observed how he shared what he read with those who came to him for counseling and thus making the best of what he had read.

"Another prime example of his teaching ministry is the time spent in preparing candidates for confirmation".

Another prime example of his teaching ministry is the time he spent in preparing candidates for Confirmation. From early morning till the Confirmation service in the evening, he spent in tutoring the candidates on important aspects of religion, *viz.* Baptism, Holy Communion, Christian living, Christian giving etc. I am sure every one who was confirmed by him would remember the spiritual enrichment they received by those preparatory sessions conducted by the Bishop himself.

Bishop Jebaraj was a person with a deep sense of humour, although I have observed him to be a bit more serious while in the office upstairs than when he was in his residence downstairs. One used to enjoy his humour more when he pulls off his ecclesiastic robes and gets into his casual dress. All those who had been with him when he was in his causal dress will undoubtedly bear witness. The Bishop very often concluded his counseling with a touch of humour when people came to share with him about their problems. This helped to relieve the tension and anxiety and set the right frame of mind for the session of prayer in the Chapel which invariably followed.

". . . . he was not just great, but was an extremely powerful person of prayer."

Bishop Jebaraj was a Great Person of Prayer. He began all his activities by saying a brief but inspiring prayer, which showed how much he believed in the Lord and in the guidance of the Holy Spirit. He used to receive with such adorable warmth all those who sought his counsel on ministerial as well as family matters. After the discussions he invariably led the visitors to the Chapel and prayed with them. I dare say that the Chapel at Bishopstowe was made the best use of during his period as bishop. His prayers were so simple that any ordinary person could understand and partake. The prayer invariably

relieved the depression and apprehension in the minds of those who came seeking the Bishop's help and they left with genuine peace and repose.

I must say that he was not just Great, but was an extremely Powerful Person of Prayer. It was in this area that he, in my opinion, excelled most and earned and won the confidence and admiration of most of those who knew him. Bishop Arnold H Legg, who was moderator of the CSI in late 1960's had written to Bishop Jebaraj appreciating him how he had so wisely and meticulously, without giving any room for repercussions, solved a particular problem in a Pastorate. I am a witness to the fact that the problem was solved by nothing other than his ardent and untiring prayers for the persons who were the cause of the problem, who later repented and came to seek pardon.

I had felt moved on several occasions by his sense of affection for all who served the Church, especially for those who were directly under his administrative control, such as myself. He was indeed a worthy shepherd and his stewardship is worth adopting, practicing and holding on to.

An impartial Man of God

My mother Mrs. Grace Rajaiah was Bishop Jebaraj's first cousin and she used to tell me a lot about him. When I completed my SSLC my mother went to Bishop Jebaraj and asked him to recommend me to get a seat in Teacher's Training School. He refused to oblige, saying that the head of the Training School has the responsibility of selecting the students and he will not interfere in the admissions. Naturally my mother was upset. But the Bishop took her to the chapel near his office, prayed and gave his blessings. My mother was reassured when the Bishop told her that God would bless her daughter. True to his word, I am richly blessed by God today.

My mother-in-law Mrs. Kanmani Moses (Bishop's own sister) was working as a teacher in Tirunelveli Town near her home in Ramaiyanpatti. She was transferred to Veppankulam which was an isolated and inaccessible village. So she went straight to the Bishop and requested him to cancel the transfer order. He promptly refused to interfere and told her to either join the new place and continue her work considering it as God's will or resign her job and stay at home to look after her children and husband. She was very disappointed indeed, but took the transfer order as God's will and worked in the remote place for 20 long years before retiring.

- ***Saroja Moses***, Principal,
Multipurpose Health Worker Traning School, Tirunelveli.

A GOD'S PERSONALITY OF INDELIBLE MARK

P John Ebenezer,
Former Principal,
School for the Blind,
Palayamkottai

It is proverbial that 'an ounce of practice is better than tons of preaching'. Job said, "I was eyes to the blind and feet to the lame" (Job 29:15). Bishop A G Jebaraj had great compassion for people with disabilities and empathized with them whole heartedly. He used to tell that the School for the Blind and the School for the Deaf in Palayamkottai were like his two eyes. His help and support to both these institutions is well known to all those who had any connection with them.

The School for the Blind had a special place in his heart. During his tenure as Bishop, he used to spend every Friday in the Holy Immanuel Church located in the School campus unless he was away on tour. He spent the whole day in silence, reading the Holy scriptures and meditating. Most of his sermons and open letters to the congregation were written during this time. He also used this time for intercessionary prayers and communion with God. He made no demands on the School staff and all he needed was a jug of water and a wooden bench on which he used to rest for a while after lunch. His lunch and tea were sent by Bishop Amma.

It was Bishop Jebaraj who started the tradition of conducting retreat for the priests just before their ordination at the School for the Blind. The retreat was conducted over three days and was observed with great piety and discipline. The candidates for ordination could not go out of the School campus and nobody was allowed to come and meet either the Bishop or the ordinants. During lunchtime while the candidates ate their meals, Bishop Jebaraj would sit next to them and read loudly a few pages from a spiritual book. He would eat only after the candidates finished their lunch and he would ask one of them to continue to read from the book. He was keen that every minute of the retreat period should be spent in spiritual enrichment. The Bishop also used this opportunity to enhance awareness among the future clergy about the visually handicapped people and their needs. This practice of pre-ordination retreat in the School for the Blind campus started by Bishop Jebaraj continues even today and every priest who has gone through the experience lauds the tradition.

In 1962 when the School for the Blind and the School for the Deaf were facing financial difficulties, the Bishop came to their rescue in an ingenious way. Through his friends and contacts overseas, he collected several thousands

of addresses of prospective donors in the UK, Germany, Canada, Australia and USA. He sent fervent letters individually addressed to each one of them, outlining the services rendered by these institutions to the handicapped people and the need for financial assistance to continue their service. His appeal touched the hearts of many benefactors in these countries who gave generously. This timely action helped the two institutions to survive through the difficult times.

Bishop Jebaraj did not stop there. His appeal to the overseas friends attracted the attention of philanthropic organizations such as the Christoffel Blinden Mission and Kindernothilfe. The Bishop brought the Directors of these organizations, Mr. W Stein of Christoffel Blinden Mission and Mr. Luder Luers of Kindernothilfe, to visit the Schools and they were quite impressed with the service being rendered by the institutions. Substantial and regular financial assistance came from these organizations from the year 1964. Thus a new era of progress and growth was born by the seeds sown by the untiring efforts of Bishop Jebaraj.

Bishop Jebaraj was indeed a man of conviction and determination. He put his heart and soul in all his endeavours for the extension of the Lord's Kingdom. Our gratitude to the late Bishop Jebaraj is not an excessive or misguided loyalty because he certainly deserves all our admiration and appreciation for his selfless service.

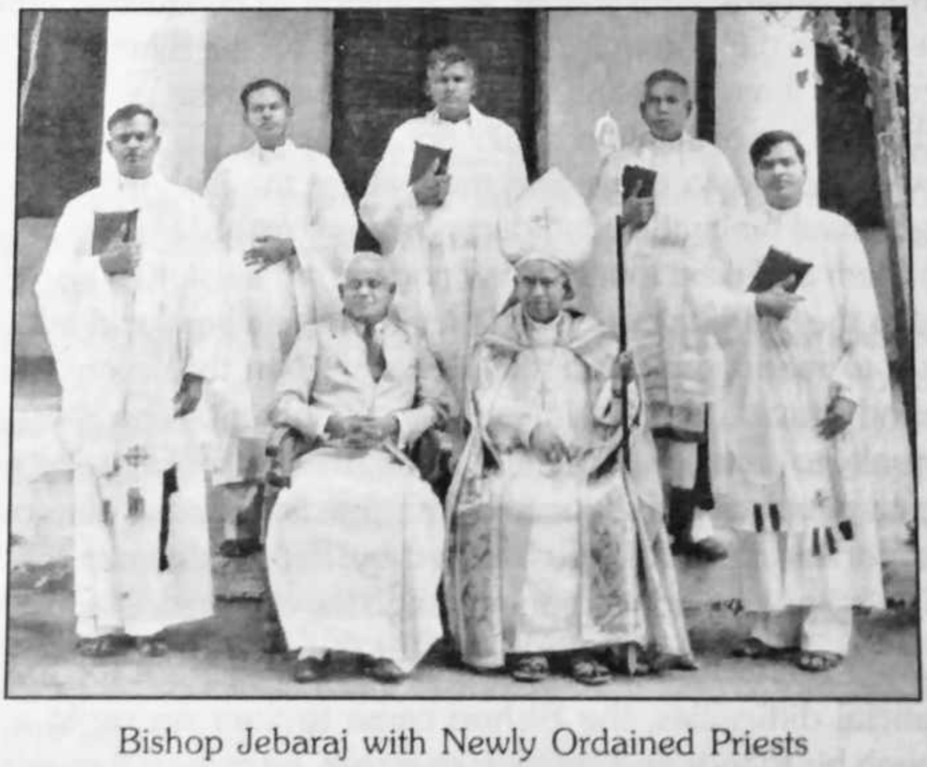

Bishop Jebaraj with Newly Ordained Priests

பேராயர் ஜெபராஜ் அவர்களிடம் காணப்பட்ட சிறந்த அம்சங்கள்

கனம். ஜான் டேவிட்,
கவுன்சில் சேர்மன் (ஓய்வு)

நெல்லைத் திருமண்டலம், சமாரியா சேகரம், மடத்தச்சம்பாடு சபையில் பாடசாலைப்பள்ளி, சபைப்பணி ஏற்ற நாள் முதல் (1954) மகாகனம் அ. ஞா. ஜெபராஜ் பேராயர் அவர்களோடு தொடர்பு கொள்ளும் வாய்ப்பை கடவுள் எனக்கு அருளிச் செய்தார். 1960 -ல் குருத்துவப்பள்ளிக்குத் தேர்வு செய்யப்பட்டு 1964 இல் டீக்கன் பட்டமும், 1965 ஏப்ரல் 11ல் மகாகனம் ஜெபராஜ் பேராயர் அவர்களால் குருப்பட்டமும் பெற்றேன். 1964 ஜூன் 1 முதல் 2002 மே 31 வரை குருவானவராகப் பணி ஆற்றி ஓய்வு பெற்றுள்ளேன்.

குருப்பட்டம் பெறும் முன்னால் நானும் கனம் V. காந்தி செல்வின் ஐயரவர்களும், தியானக் கூட்டம் நடத்திய கனம் S.பால் ஞானையா ஐயரவர்களும், பேராயர் அவர்களும் குற்றாலம் ராஃபா (Rapha) பங்களாவில் 3 நாட்கள் தங்கியிருந்து ஜெபத்திலும், தியானத்திலும் அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளுதலிலும் உறவாடிய பல நாட்கள் என் மனதைவிட்டு அகலவில்லை.

குருமார் உயர்கல்வி கற்க ஊக்க மூட்டுவார்கள். நான் B.D. படிப்பதற்கு அவர்கள் காட்டிய ஆதரவு அதிகம். அமெரிக்காவில் உயர் கல்வி கற்க குருத்துவ நிலவரக் கமிற்றியில் தீர்மானித்து வித்திட்டவர்களும் அவர்களே.

ஒவ்வொரு ஆண்டும் தங்கள் திருமண நாளில் நாசரேத் பரி யோவான் பேராலய ஆல்ற்றரில் முழங்கால் படியிட்டு ஸ்தோத்திர காணிக்கைப் படைக்கும் போது அவர்கள் தலையில் கை வைத்து என்னை ஜெபிக்கச் சொல்வார்கள். திருமண்டலப் பேராயராக இருந்தாலும், தங்களை எங்கள் சபையார் என்று சொல்வார்கள். அவர்களிடம் காணப்பட்ட தாழ்மையைப் புகழாமல் இருக்கமுடியாது.

“ ஒவ்வொரு ஆண்டும் தங்கள் திருமண நாளில் நாசரேத் பரி யோவான் பேராலய ஆல்ற்றரில் முழங்கால் படியிட்டு ஸ்தோத்திர காணிக்கைப் படைக்கும் போது அவர்கள் தலையில் கை வைத்து என்னை ஜெபிக்கச் சொல்வார்கள். ”

திடப்படுத்தல் ஆராதனை சமயங்களில் பகல் முழுவதும் மாணவ மாணவிகளை ஆயத்தப்படுத்திய பின்னரே இரவு ஆராதனையில் அருட்பொழிவு செய்வார்கள்.

சி. எம். எஸ். சுத்தாங்க சபையாரை தென் இந்தியத் திருச்சபையுடன் இணைப்பதற்கு செவல், கரிசல் வட்டாரங்களில் அவர்கள் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி பாராட்டுதலுக்குரியது.

எந்த நிகழ்ச்சியானாலும் ஒரு போஸ்ட் கார்டில் எழுதினால் போதும் என்று சிக்கன வாழ்க்கையைக் கற்றுக் கொடுத்தார்கள். எந்த தபாலுக்கும் உடனுக்குடன் பதில் எழுதுவார்கள்.

காரில் பிரயாணம் செய்யும் போது வழியில் குருமார்களைக் கண்டால் காரை நிறுத்தி சுக செய்தியை விசாரிக்காமல் செல்லமாட்டார்கள்.

பேராயர் அவர்களின் ஜெபவாழ்க்கை, இரக்க சிந்தை, காலந்தவறாமை, உடனுக்குடன் பதில் எழுதுதல், உதவிக் கரம் நீட்டுதல், குருமார் உயர்கல்வி, அறிவு பெற ஊக்க மூட்டுதல் ஆகிய சிறந்த பண்புகளோடு நெல்லைத் திருமண்டலத்தை 18 ஆண்டுகள் நடத்திச் சென்ற மகாகனம் பேராயர் அவர்களுக்கு என் மரியாதையைச் செலுத்துகிறேன். அவர்களிடம் பணி செய்யும் வாய்ப்பு தந்த இறைவன் இயேசுவைத் துதி செலுத்துகிறேன்.

பேராயரின் எளிமையும், ஜெப வாழ்க்கையும்

கிறிஸ்து குல ஆச்சிரமத் தலைவர் பெரியண்ணன் சவரிராயன் ஏசுதாசன் ஒரு முறை பிஷப் வீட்டின் மேல் மாடி அறையில் தங்கி இருந்தார். அவருடைய செருப்பின் ஒருவார் அறுந்திருந்தது அச்சமயம் அங்கு வந்த பேராயரிடம் ''செருப்பு தைக்கிறவன் இங்கு வருவானா?'' என்று வினாவினார். பேராயர் மறுமொழியாக ''அவன் இங்கு வரமாட்டான்'' என்று கூறிவிட்டு அச்செருப்பை பக்கத்து அறைக்கு எடுத்துச் சென்று தாமே செப்பனிட்டுக் கொடுத்தார். இச்சம்பவத்தை பெரியண்ணன் தம் ஆசிரம மாணவருக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகக் கூறுவதுண்டு

பேராயரவர்கள் பிரயாணம் பண்ணும் போதும் ஜெபித்துக் கொண்டே யிருப்பார்கள். நம்மில் பலரைப்போல, பேசி வீணாகக் காலத்தை விரையம் செய்யமாட்டார்கள்.

இதோ ஒரு சான்று : கூடன்குளம் என்பது நமது திருமண்டலத்தின் தென்கோடியில் ஐம்பது மைல் தொலைவில் கடற்கரை அருகாமையில் அமைந்துள்ள ஓர் பேரூர். பேராயர் ஜெபராஜ் அவர்கள் அங்கு திடப்படுத்தல் ஆராதனை நடத்தினார்கள். அவர்கள் பாளையங்கோட்டைக்குத் திரும்பும்போது அவர்களோடு காரில் பிரயாணம் செய்யும் சிலாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்தது. கையில் ஏதோ ஒரு டாப்பை வைத்துக் கொண்டு சிறிது வாசித்தும் பின்பு சிறிது கண்களை மூடுவதுமாயிருந்தார்கள். அவர்களோடு பேச எனக்கு துணிவு ஏற்படவில்லை. என்னோடு அவர்களாகப் பேசுவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஏமாற்றம் அடைந்தேன். அவர்கள் கரத்தில் இருந்தது வேறு ஒன்றும் இல்லை, ஒரு சபையின் அங்கத்தினர்கள் அடங்கிய சபை டாப்பே. என்ன ஆச்சரியம் ! திருமண்டலத்திலுள்ள ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனையும் பெயர் சொல்லி ஜெபித்தார் என்றால் திருச்சபை பெற்ற சிலாக்கியம் தான் என்ன! வாழ்த்துவோம் ஜெபவீரன் ஜெபராஜின் நாமத்தை, பின்பற்றுவோம் அவர் மாதிரியை.

- Rev. V. ஹென்றி பாக்கியநாதன்

பேராயர் திருப்பணி பார்வையில் நான்

அருள்திரு. அறிவர். ஜெ. சாமுவேல் பால்ராஜ் ,
நாசரேத்.

A.G. ஜெபராஜ் பேராயர் என்றாலே ஜெபத்தினால் ஜெயம் பெற்றவர் என்பதை அவரை அறிந்த எவரும் மறுக்க இயலாது. எனது சிறுவயதில் பள்ளி விடுமுறை காலங்களில் எனது தாயாரின் சொந்த ஊரான தங்கம்மாள்புரம் கிராமத்துக்கு செல்வது வழக்கம். அங்கு சென்றிருந்த சமயங்களில் பேராயர் அவர்கள் வயது முதிர்ந்த தனது தாயாரைக் காண வரும்போது எங்கள் வீட்டிற்கு எனது தாத்தா பாட்டியைக் காண சில சமயங்களில் வருவார்கள். நான் இருந்த சமயங்களிலும் இரண்டொரு முறை வந்திருந்த போது நான் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டேன். மேலும் அவர்கள் மூலமாக 1957ம் ஆண்டு கால்டுவெல் பள்ளி சிற்றாலயத்தில் திடப்படுத்தலும் பெற்றேன்.

பின்னர் 1961 முதல் 1963 வரை பாளையங்கோட்டை பேராயர் சார்ஜெண்ட் ஆசிரியப் பயிற்சிப் பள்ளியில் மாணவனாக படித்த சமயத்தில் பள்ளியில் சிறப்பு வழிபாடுகளுக்கு வருகிற சமயங்களில் அவர்களைச் சந்திக்கும் போதெல்லாம் மிக அன்புடன் விசாரித்து எனது குடும்பத்தினர் நலனையும் கேட்டு அறிந்து கொள்ளுவார்கள். அவர்களைக் காணும் போதெல்லாம் சிரித்த முகத்துடன் அவர்களின் தோற்றத்தைக் கண்டு மகிழுவேன்.

ஆசிரியப் பயிற்சி படித்து முடித்த பின்னர் நான் படித்த அப்பள்ளியில் ஒரு ஆசிரியப் பணியிடம் காலியாக உள்ளது என்பதை அறிந்து, எனக்கு அப்பணியைப் பெற்றுக் கொள்ளும்படியாக, மிக நம்பிக்கையுடன் 1964-ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் ஒரு நாள் காலை ஏறக்குறைய 10 மணியளவில் அவர்களைக் காண பேராயர் பங்களாவிற்கு சென்றேன். எந்த மறைவுகளும் இல்லாத ஒரு அறையில் தனக்கே உரித்தான எளிமை தோற்றத்துடன் ஒரு மேஜைக்கு முன் அமர்ந்திருந்தார்கள். வணக்கம் செலுத்தியவுடன் என்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டு, "இது வரைக்கும் ஒரு நாளும் இங்கு வரவில்லையே, ஏதோ விஷயத்தோடு வந்திருக்கிறாயோ" என்றவுடன் ஆம் என்று தலையாட்டினேன். தனக்கு முன் உள்ள இருக்கையிலே அமரச் சொன்னார்கள். அமர்ந்தேன். வழக்கம்போல உறவினர்களைப் பற்றி விசாரித்தார்கள். பின்னர் பானம் கொடுக்கப்பட்டது. அருந்தினேன். அதன்பின் மெதுவாக "என்ன காரியம்" என்றார்கள். "ஆசிரியர் பணி" வேண்டும் என நான் வந்த நோக்கத்தைக் கூறினேன். உடனே "என்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது அந்தப் பள்ளியின் நிர்வாகியைப் பார்" என்றார்கள். நம்பிக்கையோடு வந்த நான் சற்று வெறுப்படைந்து உடனே துடுக்காக "இதுவரை நமது உறவினர்களுக்கு எந்த உதவியாவது செய்திருக்கிறீர்களா?" எனக் கேட்டேன். எதிர்பாராத இந்தக் கேள்வி சில நிமிடங்கள் அமைதியை ஏற்படுத்தியது. பின்னர் மீண்டும் அதே அன்பு முகத்தோடு "உனக்கு வேலை தருகிறேன். உடனே நான் அனுப்பும் ஒரு சபையில் ஊழியனாக

வேலை செய். பின்னர் உன்னை குருப்பட்டத்துக்கு அனுப்புகிறேன்" என்றார்கள். மீண்டும் நான் வெறுப்போடு "இருந்து இருந்து ஐயர் வேலைக்கா போகச் சொல்லுகிறீர்கள்' என்றபோது என்னை பேராயரின் இல்லத்தில் உள்ள சிற்றாலயத்திற்கு கூட்டிக் கொண்டு சென்று என்னைப் பார்த்து "நீ ஒரு ஜெபம் பண்ணு" என்றார்கள். ஏதோ எனக்கு தெரிந்தபடி சில வார்த்தைகளைக் கூறி ஜெபித்தேன். பின்னர் அவர்கள் ஜெபித்தார்கள். **"ஆண்டவரே இந்த வாலிபனை உமது கரத்தில் ஒப்படைக்கிறேன். உமக்குச் சித்தமானால் இவனை உம்முடையத் திராட்சைத் தோட்டத்தின் ஊழியக்காரனாக பயன்படுத்தும்"** என்று ஜெபித்தார்கள். அன்று அவர்களின் ஜெபத்தைக் குறித்து எந்த உணர்வுமற்றவனாகத் திரும்பினேன். ஆனால் 1970ம் ஆண்டு நான் துறைமுக சபையில் சபை ஊழியராக பணியாற்றி வருகிற காலத்தில் எனது திருமணம் முடிந்த சில மாதங்களில் தூத்துக்குடி சர்க்கிள் கமிற்றியின் மூலமாக எனக்கு தெரியாமலேயே கனம் எஸ்.றி. பால் ஞானையா அவர்களால் குருப்பட்டத்துக்கு சிபாரிசு செய்யப்பட்டு 1971ம் வருடம் ஜூன் மாதம் இறையியல் கல்வி கற்கச் சென்றேன். அவ்வருடம் மே மாதம் புதிய பேராயராக காரட் அவர்களின் அருட்பொழிவு நாளில் மீண்டும் அன்புப் பேராயர் ஜெபராஜ் அவர்களை சந்திக்கும் பாக்கியம் பெற்றேன். குருப்பட்டத்திற்கு தெரிந்தெடுக்கப்பட்டது பற்றிக் கூறி எனது நன்றியினைத் தெரிவித்தேன். மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். அதன்பின் அவர்களின் திருமுகத்தைப் பார்க்கவில்லை.

> **"*அன்று அவர்கள் செய்த ஜெபத்தின் விளைவே இன்று நான் ஒரு ஊழியக்காரனாக பணியாற்றி வருகிறேன்....*"**

அன்று அவர்கள் செய்த ஜெபத்தின் விளைவே இன்று நான் ஒரு ஊழியக்காரனாக பணியாற்றி வருகிறேன் என்றால் அது மிகையாகாது. ஏறக்குறைய 30 ஆண்டுகள் திருச்சபையாகிய திராட்சைத் தோட்டத்தில் திருப்பணிவிடையாளராக பணியாற்றவும் புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட தூத்துக்குடி - நாசரேத் திருமண்டலத்தின் முதல் உதவித் தலைவராக சிலகாலம் பணியாற்றும் வாய்ப்பினையும் பெற்றேன். பிரசங்கி கூறியது போல "உன் ஆகாரத்தைத் தண்ணீர்கள் மேல் போடு. அநேக நாட்களுக்குப் பின் அதன் பலனைக் காண்பாய்" என்ற திருமறைவாக்கு எனது வாழ்வில் பேராயர் மூலம் நிறைவு பெற்றமைக்காக அனுதினமும் என் ஆண்டவருக்கு நன்றி செலுத்திவருகிறேன்.

" . . . . . நான் ஒரு வாலிபனாக 1945 - 55 வரை நெல்லை அத்தியட்சாதீன அலுவலகத்தில் பாளையங்கோட்டையில் வேலை செய்தேன். அது பிஷப் செல்வின் அவர்கள் பொறுப்பேற்ற காலம். பின்னர் வந்த பிஷப் ஜெபராஜ் அவர்கள் 17 ஆண்டுகள் பணியாற்றினார்கள். பிஷப் ஜெபராஜ் அவர்களை யாருமே எதற்குமே தவறான காரியத்துக்கு நெருங்க முடியாது. இவர் எவ்வித தேவையும் அற்றவர்கள். தவறான வழியில் தேவைகளை விரும்பாதவர்கள். எனவே கடைசிவரை சுதந்திரமாகவே பணியாற்றினார்கள் . . . . ."

(நன்றி - ஜாமக்காரன், ஏப்பிரல் 2004.)

"ஐயோ . . . . கருப்பு பிசப்பு"

Dr. R.S. JACOB,
Santhi Nagar, Palayamkottai

பேராயர் ஜெபராஜ் அவர்கள் பற்றிப் பேசவோ எழுதவோ ஆரம்பித்தால்,

ஜெப மாந்தர்,
ஜெப வீரர்,
ஜெப வேந்தர்

என்று அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம். பதினேழு ஆண்டுகள் பேராயப் பணியை பெருமிதத்துடன் செய்து முடித்த பெரியார் என்றும் கூறலாம்.

ஆனால் அவர்கள் அத்தியட்சராக அபிஷேகம் பெற்ற ஆரம்ப ஆண்டுகளில், ஆங்கிலேய அடிமைத்தனத்தில் ஊறிப்போயிருந்த மக்கள் வெள்ளை முகங்களையே விரும்பினார்கள்.

முந்தையப் பேராயர்களாக ஹென்றி, வாலலா் றப்ஸ், வெஸ்ற்றன், ஸ்டீபன் நீல், ஜி.றி. செல்வின் போன்ற மேலைநாட்டு வெள்ளைப் பேராயர்களையே கண்டிருந்த நெல்லை மக்கள் இந்திய முகத்தை ஏற்கத் தயங்கினர்.

பாஞ்சாலங் குறிச்சிக்குப் பக்கமுள்ள நான் பிறந்த ஊருக்குப் பேராயர் ஜெபராஜ் அவர்கள் முதன் முதலாக வந்தபோது, ஓர் அம்மா ஓடி வந்து, "ஐயோ . . . . கருப்பு பிசப்பு" என்று மூக்கில் விரல் வைத்துப் பெருமூச்சு விட்டாள்.

பிறிதொரு தாத்தா வந்து, 'இவர் ஊரு சேருவாரமடம், நம்ம சொந்தக்காரர் பிசப்பா வந்துட்டாரே, என்ன ஆச்சரியம்?' என்று ஆதங்கம் கொண்டார்.

கமிற்றி உறுப்பினர்கள், கவுன்சில் மெம்பர்கள் போன்ற படித்த வர்க்கத்தாரிடம் கூட, ''பேராயர் பணிக்கு ஐரோப்பியர்களே பொருத்தமாகும்'' என்று தங்கள் அறியாமையை அங்கலாய்ப்பாகக் கொட்டினார்கள்.

> ***"இந்த சூழல் அவர்களுக்குப் புதிய ஒரு சவாலாக அமைந்தது. அத்தனையையும் ஜெபம் என்னும் தாரக மந்திரத்தால் ஜெயித்தார். பிரார்த்தனை என்னும் சம்மட்டியால் தகர்த்தார்."***

இத்தகு சூழல் அவர்களுக்குப் புதிய ஒரு சவாலாக அமைந்தது. அத்தனையையும் ஜெபம் என்னும் தாரக மந்திரத்தினால் ஜெயித்தார். பிரார்த்தனை என்னும் சம்மட்டியால் தகர்த்தார்.

அருள்திரு ஜெபராஜ் அவர்கள் பேராயராக அபிஷேகம் பெற்ற அந்த ஆண்டு (1953) எனக்கு மிகவும் நெருக்கடியான நாட்களாகும். ஆசிரியப் பணியோடு தீவிர சமூகப்பணியிலும் ஈடுபட்டிருந்த என்னை "கம்யூனிஸ்ட்" என்று பொய் வழக்குத் தொடுத்து கைது செய்யப்பட்டு 1952 இறுதியில் "குற்றவாளி இல்லை; சுத்தவாளி" என்று தீர்க்கப்பட்டு விடுதலையாகி இருந்தேன்.

1953 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் பேராயர் ஜெபராஜ் அவர்களைப் பார்க்கச் சென்றேன். பங்களாவின் மேலறையில் இருக்கும் சிற்றாலயத்திற்குக் கூட்டிச் சென்றார்கள். 'புதியம்புத்தூர் சர்க்கிள்' என்று எழுதி இருந்த இருக்கையில் அமர்ந்தார்கள். அடுத்த இருக்கையில் என்னை இருத்தி முதலில் என்னை ஜெபிக்கச் சொன்னவர்கள், பின்பு சிறுவர் ஊழியத்திற்கான ஆலோசனைகள் அருளி அவர்கள் ஜெபித்து ஆசி கூறினார்கள். அவர்களின் பேராய கால முழுவதும் அந்த சிற்றாலயத்தை அருமையாக உபயோகித்தார்கள். அவர்களின் பேராய கால வெற்றிக்கு இது முதற்படியாயிருந்தது.

"அவர்களின் பேராய கால முழுவதும் அந்த சிற்றாலயத்தை அருமையாக உபயோகித்தார்கள்."

அவர்களின் ஆசி என் வாழ்வில் பெருத்த ஆசீர்வாதங்களை அள்ளித்தந்தது. 14 ஆண்டுகள் சிறுவர் ஊழியப் பணியை மிகவும் திருப்தியுடன் செய்து முடித்த பின் திருமண்டில மேல்நிலைப்பள்ளிகளில் தமிழாசிரியத் தொண்டினை தொடர்ந்து முடித்தேன். இம்மட்டாகத் 96 நூற்கள் எழுதி முடிக்கவும், பல விருதுகள் பெறவும் - என் நூற்களைப் பலர் ஆய்வு செய்து முனைவர் பட்டம் பெறவும் இறை அருள்கிட்டியது. என் மேன்மைக்கு ஜெபராஜ் பேராயரவர்களின் ஆசியும், ஆலோசனைகளும் அடித்தளமாய் அமைந்தன.

அகஸ்டின் ஞானதாசன் ஜெபராஜ் என்ற நம் முன்னாள் அன்றையப்பேராயரவர்களை எதிர்கொண்ட கனமான பிரச்சினைகளையும், கடுமையான சிக்கல்களையும் தாங்கி, அவர்கள் வெற்றி பெற்ற இரகசியம் என்ன? அன்னாரின்

பொறுமை,
மென்மை,
நடுநிலைமை,
தூய்மை,
பிரார்த்தனை,

ஆகிய ஐந்து ஆவிக்குரிய தூண்களே அவர்களை தூக்கி நிறுத்திய இரகசியமாகும்.

A MAN OF PRAYER

Mrs. JANET EDWIN,
Retd. Professor,
Tamil Nadu Educational Service.

As I travel down the memory lane, a flood of memories about Bishop Jebaraj engulfs me. We were related to him on Mrs. Jeberaj's side. In villages, people cherish relationships and hence at Sawyerpuram, a village near Tuticorin, our family was close to the Bishop's. We used to call the Bishop 'Annachi' then!.

What impressed me most about Bishop Jebaraj was his prayer life. He had a child like trust in God and believed in taking every matter, big or small to God in prayer. Later when he became a Bishop and was saddled with all the cares of the diocese, he used to pray through every problem and arrive at an apt solution.

"He had a child like trust in God and believed in taking every matter, big or small to God in prayer."

Once the headmistress of my school complained to him about a teacher working under her and begged him to transfer her. The Bishop called for both of them, took them inside the chapel, prayed earnestly for them, made them pray for one another and sent them off fully reconciled now!

Bishop Jebaraj emphasized on the value of daily family prayer. He said often that a family without family prayers was like a house without a roof! He also believed in the efficacy of intercessory prayers. I've heard him praying for everyone in the Bishopstowe, the clerks there, the gardeners, household servants and the chauffeur by name. I know that he also had with him the Church registers of every parish in the diocese to help him pray over every name there.

"He said often that a family without family prayers was like a house without a roof!"

While preaching, he had a way of bringing home his ideas with apt, telling phrases and points and hence his sermons are unforgettable. When I got married at the Cathedrai at Palayamkottai, Bishop Jebaraj delivered the sermon. He then compared married life to a three legged race!. Hence explained how

to make a success of one's marriage, the husband and wife should move at the same pace, pulling up and supporting one another!. We recall this sermon to ourselves quite often even now.

The Bishop had great sympathy for the sick and the dying. His heart warmed with compassion when he listened to his parishoner's tales of woe. Once as he was passing by Nanguneri, somebody told him that my father-in-law Rev David Sundarraj was on his deathbed at Alvaneri, a small village nearby. The Bishop asked his driver to make a detour and take him to Alvaneri. There he prayed for the ailing priest, comforted him and continued his journey.

Bishop Jebaraj was an able administrator and showed no partiality to anyone. For any appointment or transfer, he did not take any man's advice. He looked up to God only and hence his decisions were wise and impartial. He did not try to favour anyone.

He was so different from many of the churchmen of the present day whose standards are different. He was head and shoulders above such people by virtue of his honesty, meekness, humility and friendliness to one and all!. He was indeed like Moses, leading his flock and setting an example to them with his unshakable faith in God!.

A ROLE MODEL

When I was 9 years old my mother took me to Bishop Jebaraj at Bishop's residence, Palayamkottai. He looked like a spiritual father very much loving and kind. He took my mother and myself to the chapel and prayed sincerely for me. I felt that God answered the prayer while Bishop Jebaraj prayed and God really blessed me in my life.

The next occasion I had is the experience I had at the time of my confirmation. Bishop Jebaraj taught us the way to salvation and led us to commitment for salvation experience and when he laid his hands upon me I felt refreshed in my spirit. I felt that I had something new in my life.

I have always a great regard and reverence for Bishop Jebaraj. I found in him a very prayerful, loving and holy person. We in our village get a holy fear whenever we see him visiting our church in Idayangudi.

I praise God for the wonderful life of Bishop Jebaraj which is a role model for all Bishops to follow.

- **M. Patrick Joshua**
Secretary, FMPB

GODLY AFFECTION OF A GODFATHER

Mr. ABRAHAM CHRISTOPHER RAJAN
Architect, Chennai

Symbols of consecration and the accompanying acts performed in fulfillment of a deep desire is sometimes quite surprising! Little did I know as to why my grandmother should fondly carry me on her saree pallav and role me in the village Church altar floor at Agaram! Even today, the awesome implication of the same keeps me intensely pondering. And later, I realized in that same Church, I was baptized in accordance to the rich Anglican tradition by my beloved parents. I am proud to share that my Godfather on that occasion was late **Rt. Rev. Augustine Gnanadason Jebaraj** who was then the Bishop in Tirunelveli, Church of South India. A godly heritage indeed!

True to his calling, Bishop Jebaraj fulfilled his role as a Godfather more than what the CSI book of Rules and Instructions would prescribe. What still captivates my mind is his genuine simplicity and the unique godly affection to his Godchild. His walking into our home with perfect ease and liberty, along with his camp-kit and the manner in which he would gather us all for family prayers, distinctly lingers in my mind and fills my heart with great joy. He was undoubtedly a strong Christian influence on me during the formative years. A Godfather to be also an officiating Bishop for my church confirmation is certainly God ordained. The index Bible and the Daily Reading that he presented to me on that day carried me through my teens and early adolescence. Consciously he never preached his life principles any time but the godliness he practiced remains a challenge to me.

".... the manner in which he would gather us all for family prayers, distinctly lingers in my mind ...."

He was taken to be with the Lord when I was to get married. Oh! How I longed to have him solemnize our wedding! Nevertheless, I recollect him preach on this verse in Eccl.1: 12, on my sister's wedding at Agaram – "A cord of three strands is not quickly broken". The above theme was compared with a three-legged race – the man, the woman and God the Holy Spirit,

He loved
playing with
Children

together running life's race. The truth of this Scripture has proved true through the various ups and downs in our 30 years of married life. Praise God, we could run this three-legged racer faithfully in His grace.

The days when Evangelical Movements were considered as 'anathema' by the mainline Churches, Bishop Jebaraj helped organizing the first ever Missions Conference at Palayamkottai for the Union of Evangelical Students of India is noteworthy. Not only many graduates and students positively responded to the call for missions, the Bishop in his inimitable style, did plant a seed that was to yield its fruit for generations to follow. To live and serve God through the vocation that God has called us and to be willing to go where He bids us to go truly became deeply ingrained in me. In an ardent desire to obey God, I have gone as an Architect to places, handling projects where other fellow professionals would hardly ever venture.

Finally, the vital message that my Godfather instilled in me is to 'finish well'. It is one thing to start well but it is 'finishing well' that distinguishes a man of his true devotion to his father God. The lasting fruits left behind shall testify our faithful discipleship. I am thankful to God for my Godfather Bishop Jebaraj. I am asking myself, "Will I finish well?"

The Bishop as a family man

I remember my Father-in-law as a man of prayer. He held family prayer everyday at 8 am and 8 pm sharp. I had heard him preach on the importance of Family Prayers even before my marriage into the family. I have heard his famous saying; "The house that does not have family prayers is a house that does not have a roof".

He was a man of simplicity in everything, in dressing...etc. I still remember the first job he gave me on my arrival into the family as a bride. He brought a few of his clothes and asked me to mend them wherever they were torn.

He was very jovial with family members and fond of his children and grand children. He was thoughtful about the welfare of all of them. I remember my mother-in-law telling me, in her own humourous way, that he had taken a stool to the railway station to help his daughter-in-law, expecting her first baby, alight from the train, in spite of her warning that I would be greatly embrassed. However, I missed his kindness because the train was late.

As an elderly lady of Sawyerpuram said the other day, all the blessings that we enjoy now are only because of the life that the Bishop and Bishop Amma lead in christ.

- Leela Rajasekharan

மிஷனரி பணியில் பேராயர்

MERCY SAMUEL,
W/o, Late. Rev. R. John Samuel

நாங்கள் இந்திய மிஷனரி சங்க மிஷனரிகளாக 1950 முதல் பணியாற்றி 1955ம் வருஷம் தோர்ணக் கல்லிலிருந்து பாளையங்கோட்டைக்குத் திரும்பி வந்தோம். பேராயர் ஜெபராஜ் ஐயா அவர்கள் எங்களுக்கு கதீட்ரல் வேலையைக் கொடுத்தார்கள். பணக்கஷ்டமாயிருக்கிறதினால் டீச்சர் வேலையை என் மனைவிக்குக் கொடுங்கள் என்று கேட்டார்கள். அதற்குப் பேராயர் ஐயா, "நீங்கள் இருவரும் வீடுகள் சந்தித்து, ஜெபக்கூட்டங்கள் நடத்தி நன்றாய் ஊழியஞ்செய்யுங்கள்," என்று சொல்லிவிட்டார்கள். நாங்களும் கூட்டங்கள் நடத்தி, வீடுகள் சந்தித்து, தாய்மார் கூட்டங்கள் நடத்துவதிலும் நான் பங்கெடுத்தது சபையாருக்கும் எனக்கும் சந்தோஷம். பேராயர் ஐயா நல்ல ஆலோசனை கொடுப்பவர்கள்.

1957ம் ஆண்டு தோர்ணக்கல் பேராயர் சாலொமோன் அவர்கள் நமது நெல்லை பேராயர் ஜெபராஜ் ஐயாவிடம் எங்களை மீண்டும் தோர்ணக்கல் ஐ.எம்.எஸ் பணித்தளத்திற்கு அனுப்பும்படி கேட்டார்கள். அதற்கிணங்க பேராயர் ஜெபராஜ் ஐயா எங்களை ஆழ்வானேரி சபையிலிருந்து அழைத்து 1958ல் தோர்ணக்கல் போகும்படி உற்சாகப்படுத்தி அனுப்பிவைத்தார்கள். தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யத்தயங்காத பேராயர் ஐயா.

1956ம் ஆண்டு எனது இரண்டாவது மகன் கிருபாகரன் சாமுவேல் பேராயர் ஐயாவிடம் திடப்படுத்தல் பெற்றான். பேராயர் ஐயா நாள் முழுவதும் திடப்படுத்தல் பெறுபவர்களுக்கு தகுந்த ஆவிக்குரிய ஆலோசனைகளை வழங்கி, மாலையில் திடப்படுத்தல் கொடுத்தார்கள், உண்மையாகவே பரிசுத்த ஆவியானவரின் பிரசன்னத்தை உணர்ந்தார்கள் என்று என் மகன் சொன்னான். நாள் முழுவதையும் பிள்ளைகளுக்கென்று செலவழித்த பேராயர் ஐயா.

பரிசுத்த ஆவியின் அபிஷேகம் பெற்றேன்

''நான் ஒரு பூர்வீகமான இந்துப்பெண். திருச்செந்தூர் முருகன் குல தெய்வமானதால் எனக்கு செந்தூர்க்கனி என்று பேரிட்டு வளர்த்தார்கள். ஆனாவ் நான் சேர்வைகாரன் மடம் பள்ளியில் படிக்கும் போதும், சாயர்புரம் மேல் நிலைப்பள்ளியில் படிக்கும் போதும் இயேசுவை அறிந்து கொண்டேன். 1963-ல் நர்சிங் படிக்கும் போது ஞானஸ்நானம் பெற்றேன். 1968இல் பாளையங்கோட்டையில் நடந்த திடப்படுத்துதல் ஆராதனையில் மகாகனம் ஜெபராஜ் அத்தியட்சர் அவர்கள் என் தலையில் கரங்களை வைத்து ஆசீர்வதித்து திடப்படுத்தினார்கள். பேராயர் கைகளை வைத்து ஆசீர்வதித்ததினால் தேவன் என்னை ஞானத்தின் ஆவியினால் நிரப்பினார். தொடர்ந்து மறுபிறப்பின் நிச்சயத்தைப் பெற்றுக் கொண்டேன். பரிசுத்த ஆவியின் அபிஷேகம் பெற்றேன். தேவ தரிசனம் பெற்றேன். அது முதல் ஆண்டவருக்கு என்னை அர்ப்பணித்து அவருக்கு ஊழியம் செய்து வருகிறேன்...''

- ***சகோதரி செந்தூர்க்கனி செல்வின்,*** பாளையங்கோட்டை

A MAN OF SIMPLE LIFE

D. EDWARD JONATHAN,
Principal, (Retd.)
School for the Blind

It is a pleasure to write about the Rt. Rev. A.G. Jebaraj with whom I was well accuquainted. When I was the Principal of the school for the Blind, Palayamkottai, he was the correspondent for a short period. He possessed characteristics likes simplicity, approachability, compassion and kindness. He was a man of prayer. Whenever I visited him, he would take me to the prayer room adjoining his office and pray for me.

> **"Whenever I visited him, he would take me to the prayer room adjoining his office and pray for me"**

He was indeed a very good administrator. On his becoming the Bishop he had to relinquish the post of correspondent. It was very magnanimous of him to seek my opinion to suggest a name for the post of correspondent. When I suggested Mr.J. Vedasironmani, Bishop immediately replied that I should get Mr. Vedasironmani's consent because a few days before he declined the offer to take up correspondentship post of a high school. As per the Bishop's wish when I approached Mr.Vedasironmani he readily gave his consent to be the correspondent of the school for the Blind.

When he was Bishop in Tirunelveli he used to come to the school for the Blind once a week, spend the day from morning to evening in prayer, fasting, meditation and reading in the school chapel.

I could visualise a number of situations when his simple life was explicity evident.

> *"....Even before the age of visual aids, Bishop Jebaraj used to illustrate his sermons with a black-board and a piece of chalk. I remember his circles and my husband remembers the pot and a hole. His sermons were to the point and easy to understand.... Giants of his stature walk this earth no more...."*
>
> **Mrs. Saroja Sunder Singh,**
> Chennai

BISHOP JEBARAJ AND THE PMA

Prof. G. JOHN DEVADASON,
Formerly of St. John's College,
Palayamkottai.

I knew Bishop Jebaraj even for some years before he became bishop. He was then living in Bishopstowe, as chaplain to the Bishop. I used to visit Bishopstowe fairly frequently and I remember meeting Rev. Jebaraj on many of those occasions and it was my impression that he as a conversationalist was endowed with plenty of wit and humour, but I do not think there was anything flippant on his part.

" It was my impression that he as a conversationalist was endowed with plenty of wit and humour'

According to the constitution of the (Palayamkottai Musical Association) PMA, the Bishop of the Diocese is its Patron which is just a nominal position, but Bishop Jebaraj took it seriously and was really interested in the affairs of the PMA. Mrs. Jebakani Jebaraj was throughout an active member of the PMA. She used to join in all the choral and social events often accompained by her husband. In those days PMA used to go on a days' picnic every year which was usually on Independence Day. After he became the Bishop, the members of PMA thought that Bishop Jebaraj may not join in these social events. However, that year I thought it was my duty to invite him to join the PMA picnic, though the general feeling was that he might not come. It was quite a surprise to us all when he turned up to join the party at about 9.00 am and stayed till the end of the picnic at 6.00 p.m. making his full contribution to the fun and frolic of the day.

Bishop jebaraj led a life of simplicity and humility, and so he was able to preach the simple gospel of our Lord Jesus Christ very effectively. He was able to touch the lives of many people in this way.

A SAINTLY BISHOP REMEMBERED.....

CHELLAKUMARI MANGALAKARAN

Walking down memory lane, visualizing nostalgic events and loved ones of the past three and a half decades, I see with my mind's eye a quiet, simple, unassuming, but awe-inspiring Man of God – Bishop Mama, my husband's father. Although I had not the privilege of knowing him too well and for many years, I pen these words, based on what my husband shared, from other sources and my own observations.

First and foremost, it is my firm belief that he fitted admirably well into the Bishopric, as he exemplified in his life and ministry, the biblical qualifications of a true Bishop as required by the Apostle Paul in1Tim.3:1-7 and Titus1: 6-9. That he "ruled well his own house, having faithful children and was blameless, vigilant, sober of good behaviour, holy, just, given to hospitality, apt to teach, lover of good men, patient and not given to filthy lucre" can be attributed to only one fact – that he was truly an anointed, Spirit- filled Bishop.

Another striking facet of his personality which impressed me was his faith and prayer life. That he believed in a miracle working God and that "more things are wrought by prayer than this world dreams of" can be illustrated by the fact that when it threatened to rain at the start of the open air Billy Graham Crusade held in Palayankottai many years ago, my husband told me that his father's prayer had stopped the down pour. It reminds me of the prophet Elijah who could stop the rain through fervent prayer. Another verse that comes to my mind is that "the effectual fervent prayers of a righteous man availeth much."

A vast collection of good religious books bear testimony to his love of reading. I had the privilege of reading and enjoying most of them. His sermons and messages legibly written speak of his learning, clarity of thought and spirituality. In conclusion I quote Longfellow:

"Lives of great men all remind us,
We can make our lives sublime,
And, departing, leave behind us,
Footprints on the sands of time.
Footprints, that perhaps another,
Sailing o'er life's solemn main,
A forlorn and shipwrecked brother,
Seeing, shall take heart again."

FAITHFUL TO THE END

Chellam Kirubakaran

The first time I met Bishop Jebaraj was soon after I joined St. Luke's Hospital, Nazareth as a junior doctor. During a casual visit to the Hospital he came to my out patient clinic and enquired after my work and well being. At that time I was not aware who he was and talked to him like any other priest. Later that day when I came to know that he was the Bishop and my employer, I was astounded at his simplicity and humility. He could have easily and rightfully ordered the new junior doctor to go and see him, rather than taking the trouble to go to her room.

After my marriage to their son, I was very impressed by the loving companionship between my father-in- law and my mother-in-law. Mama was quiet with a gentle smile, but he had a sense of humour and Athai would laugh aloud at his jokes or pass a counter comment. They prayed together, laughed together and joked and teased each other. The passing away of Athai had a great toll on Mama's zest for life. It was very painful to see the change in him. He felt a vacuum in his existence after 36 years of togetherness with Athai.

When we moved to Vellore in 1971 he came to live with us. This was the time I witnessed his Godly, Christ centered and prayer filled life. He was never angry or upset even when life was difficult or illness struck him. He was always content and cheerful and he reflected Christ's love in all that he did.

He was also simple and was not yearning for riches and comforts. After being used to living in a palatial Bishopstowe, he was quite happy to live with us in a tiny two-room house. When it was suggested that we should rent a big house at Katpadi and get a car for his use, he gently refused saying that he was happy with us in the small house. He pointed out that it was easy for him to walk to the hospital to continue his ministry to the patients, for by then he had started to visit patients and pray with them and talk to them. He used to go to the wards regularly and made it a point to see at least six patients a day and pray with them. One of them was a leprosy patient who was very lonely. He was overjoyed when the Bishop held his hand and prayed. On Sundays he also conducted services and preached in the Hospital Chapel.

His other pastime which he enjoyed was going for walks in the evenings, pushing his grand daughter Priya Jebakani in the pram. When I protested that it may tire him, he would laugh and say that it was the best recreation he had.

So every evening it was a walk with the grandchild and then hospital visit to pray with the patients. Several times he commented that he was happier with this ministry after his retirement than when he was in active service.

I was amazed at his thirst for prayer and communion with God. During the lent season he would wake up at 2 a.m., spend till 5 a.m. in meditation and prayer. His prayer filled life was extraordinary and exemplary. Once I asked him to pray for my school friend who could not get a suitable husband. Mama prayed for her everyday. One week later she wrote to me that her marriage was fixed.

The day before he went to be with the Lord, he asked me to get a Hindi Bible to present to a North Indian evangelist. I got one but he was not there to give it, leaving me to do it for him.

On 8th March 1972 we were at his bedside in the hospital. We were listening to the morning service at the Hospital Chapel through the internal broadcasting system. The preacher had chosen the verse, "Precious in the sight of the Lord is the death of His saints" (Psalm 116:15). She did not know that a saintly Bishop was in his death bed. Soon after the short service ended, mama who was apparently unconscious till then briefly raised both his hands as if in blessing. He went to the Lord peacefully that afternoon.

I am thankful to God, for giving me the blessing of ministering to my Godly father-in-law in his last years of life, and taking part in a small way in his ministry to God's children.

The Next Generations

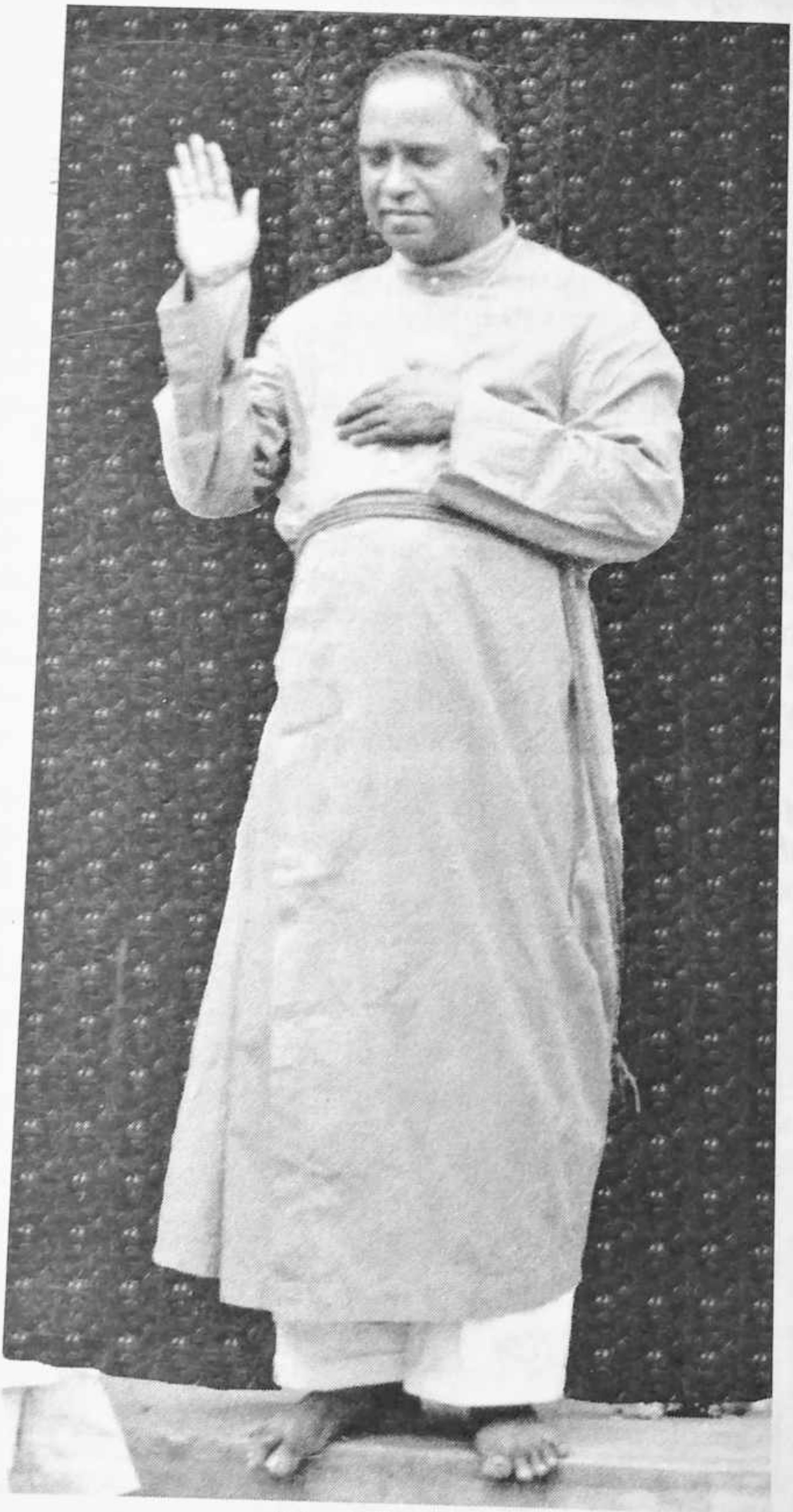

The Blessing